

„E simplu să trăiești complicat,
dar cel mai complicat e să trăiești simplu!”

Rabindranath Tagore (1861-1941)

31

Viața noastră

Revistă cu apariție variabilă de cultură și viață aparținând
Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad
Nr. 31 • Octombrie • 2016

GENERAȚIA VÂRSTNICILOR ÎNvingătoare !

(1 Octombrie - Zi simbol !)

Corneliu Vasilescu, *Pomelnic* (2005)

„...Steagul deseori trebuie câștigat
Smuls din rana istoriei! Dar să ne doară
Ca sângele nostru, înfășurat
În jurul unor statui vii
Această luptă acest adevăr această credință!
(...)
Numai cei mândri cei foarte mândri
Încercați și de sângele steagului și de focul lui -
Cascadori ai istoriei -
Numai cei mândri cei foarte mândri
Sunt liberi și în Victorie să viseze cu noi!”

(Ion Murgeanu, *În lupta viitorului*,
din vol. „Confesiune patetică”, 1976, pg.71)

Revista „Viața noastră”

Revistă de cultură și viață aparținând Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad

Așteptăm de la membrii noștri, și nu numai,
TEXTE, FOTOGRAFII, ESEURI, PROZĂ SAU POEZIE, ARTICOLE PE ORICE TEMĂ
și chiar întrebări sau nelămuriri în legătură cu activitatea Casei noastre la datele de contact de mai jos:

Adresa: Str. Nicolae Iorga Nr. 7a, loc. Bârlad, județul Vaslui, CP 731182

Colectivul de redacție

Telefon: 0235-421.340, Fax: 0235-421.341, 0235-425.933. Email: revista@carpbirlad.ro

Din cuprins

Mesaje de 1 Octombrie 3	Livia ANDREI 25	Mioara TIMOFTE 46	» Rodica Gabriela CHIRA 84
Nicolaie MIHAI, Preda NEDELCU, Adrian SOLOMON, Daniel OLTEANU, Isabel BOGDAN, Dumitru BOROȘ	<i>Dumnezeu ne ajută să îmbătrânim frumos și să scoatem revista „Viața noastră” (nr. 30)</i>	<i>Parfumul tangoului de altădată</i>	<i>Gânduri filtrate sosite din Ardeal</i>
Ecouri de la cititori 6	Gruia NOVAC 26	Victoria RUDI 48	» Mihai MERTICARU 87
Grigorie ION, Brândușa DOBRIȚĂ, Vasile MACOVEI	<i>Viața noastră: 30</i>	<i>Ochelarii rămași pe „cartea deschisă” a amintirilor</i>	<i>Un destin (poetic) blestemat</i>
Ani-Mari MOLDOVAN 8	Florentina Loredana DALIAN 28	Teodora CAZACU 49	» Ion POPESCU-SIRETEANU 89
<i>Să nu uităm nicicând</i>	<i>Dincolo de timp (I)</i>	<i>Petruleana (III)</i>	<i>Păstrarea și cultivarea limbii (XXIV)</i>
Livia ANDREI 9	Maria MARIN 31	Activitatea socio-culturală desfășurată de C.A.R.P. „Elena Cuza” Bârlad în primul semestru 51	» Teodor PRACSIU 91
<i>Ne mândrim cu...</i>	<i>Vasile Pârvan</i> 31	Gheorghe VLAD 67	<i>Bacalaureat 2016</i>
Mihaela GRĂDINARU 11	Gruia NOVAC 32	<i>Familia Cuza în luptă pentru înfăptuirea Unirii (4)</i>	» Constantin MĂNUȚĂ 94
<i>Unu, doi, trei...</i>	<i>Elemente artistice în „Getica”</i>	Teodora Costea CAZACU 69	<i>Călătorie inițiată prin literatură</i>
Ecaterina TELETIN 12	Oana ROTARU 33	<i>Cu zâmbet trist (I)</i>	» Gruia NOVAC 96
<i>8 Septembrie - marea sărbătoare religioasă a lumii creștin- ortodoxe și nu numai...</i>	<i>Trăiesc ceea ce nu îmi aparține încă</i>	Nelu Vasile - NEVA 70	<i>Reflecțiile unui ciob din oglinda vremurilor (XXV)</i>
Zâna TĂMĂȘANU 14	Teodor Ioan-Vasile 34	<i>Selecție epigrame</i>	» Sonia ELVIREANU 97
<i>George Coșbuc – suflet în sufletul neamului său. 150 de ani de la naștere (1)</i>	<i>Scrisoare: lacrimi de fii și nepoți</i>	Florian Pricop 71	<i>Poeme</i>
Mariana TĂNASE 15	Neculai ROTARU 36	<i>60 de ani de rugby la Bârlad (3)</i>	» Ștefan AMARIȚEI 99
<i>Pe prispa bunicii</i> 15	<i>Îmbătrânirea - proces controlat și autocontrolat</i>	REBUS 73	<i>Poeme</i>
Lucia MUNTEANU 17	Dan MEREUȚĂ 38	<i>Nelu VASILE, Serghei COLOȘENCO</i>	» Petruș ANDREI 102
<i>Ziua presei bârlădene - 27 septembrie</i>	<i>Un secol de iubire față de Dumnezeu și de semenii</i>	RĂMĂȘIȚE dintr-o revistă care-ar fi putut să fie! (Sugrumată, azi !)	<i>Lirice</i>
Teodora Elena ZALDEA 19	Marinel GÎLCĂ 39	» Gruia NOVAC 76	» Constantin MĂNUȚĂ 103
<i>În vizită la Palatul Parlamentului</i>	<i>Visul</i>	<i>Labuntur anni !</i>	<i>Sonete</i>
Maria PANȚUROIU 24	Emanoil STERESCU 41	» Ioan VIOLEANU 78	» Florentina DALIAN 105
<i>Sub culorile toamnei...</i>	<i>13 legi pentru ciobani ce urmează a fi votate</i>	<i>Constantin Călin, un erudit al Bacăului (2)</i>	<i>Delfinul</i>
Carmen FRĂȚIMAN 24	Ecaterina TELETIN 42	» Teodor PRACSIU 82	» Teodor OANCĂ 107
<i>Caut un om</i>	<i>Bioritmurile și vârsta a treia!</i>	<i>Destinul lui cărturar: Ion Alex. Angheluș</i>	<i>Învățătoarea Domnica</i>
	Daniela TEODORU 44		» Vasile ILUCĂ 111
	<i>Avem dureri de spate ?</i>		<i>Vernisaj</i>
	Mihail MANCIU 45		» Vasile DUMITRU 109
	<i>Tangoul</i> 45		<i>Calendar selectiv</i>

Coperti: Gruia NOVAC

Gânduri la ceas aniversar

Anul 2016 a devenit CENTENAR, fiindcă acum un secol a intrat România în război, Primul Război Mondial însemnând începutul acțiunilor diplomatice și militare pentru împlinirea unității național-teritoriale a tuturor românilor și formarea României Mari.

Vârstnicii de astăzi sunt nepoții celor care s-au jertfit pe Jiu, la Turnu Roșu și Lainici, la Mărăști, Mărășești și Oituz, în timp ce veteranii de astăzi și-au vărsat sângele la Oarba de Mureș și de la Sfântu Gheorghe la Carei, pentru eliberarea pământului strămoșesc al Transilvaniei în cel de al doilea Război Mondial.

E un prilej minunat pentru a ne exprima sentimentele de mândrie pentru jertfa lor – a bunicilor și părinților noștri – de menținere a teritoriului istoric și a ființei noastre românești, chiar dacă parcurgem o etapă mai dificilă din punct de vedere social și politic. Speranța care i-a călăuzit pe înaintași, spiritul lor de sacrificiu și dragostea față de brazda străbunilor trebuie să ne însoțească și pe noi, cei de azi, tineri și vârstnici, acceptând sacrificiile și crezând în soarele nostru care sigur va răsări într-o zi.

Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad a fost întotdeauna receptivă, organizând an de an manifestări concrete și practice pentru persoanele vârstnice, deprindere pe care niciodată nu o s-o uităm. E felul nostru de a ne exprima și mulțumirea, dar și admirația, pentru cei care și-au dedicat întreaga viață menținerii României în primele rânduri ale țărilor Europei.

Iată de ce, stimați vârstnici și dragi membri și simpatizanți ai Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad, îmi permit, cu prilejul zilei de 1 Octombrie, **Ziua Persoanelor Vârstnice**, să vă transmit dumneavoastră, tuturor bărlădenilor și prietenilor de pretutindeni ai acestora, cele mai sincere urări de bine, frumos și adevăr, împreună cu îndemnul de a nu precupeți niciun efort pentru păstrarea, cultivarea tradițiilor bunicilor și părinților noștri, în vederea consolidării specificului românesc al acestui neam și al creșterii prestigiului acestei țări numite ROMÂNIA.

La mulți ani tuturor, cu încredere!

Magistru. (pens.) Nicolae MIHAI

Președintele Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad

Poziția specifică a populației în vârstă de peste 60 de ani, precum și faptul că persoanele în vârstă nu pot să-și apere singure și eficient drepturile a determinat **Organizația Națiunilor Unite** să se preocupe îndeaproape de interesele acestora. Într-adevăr, în decursul anilor, ONU a organizat importante manifestări mondiale având ca temă problemele persoanelor vârstnice și a adoptat o serie de documente cu referire explicită la persoanele în vârstă.

Unul din aceste documente este **Rezoluția 45/106, din decembrie 1990**, prin care ONU a stabilit ca data de **1 Octombrie să fie înscrisă în calendar ca Ziua Internațională a Persoanelor Vârstnice**, pentru a fi sărbătorită în fiecare an și a recomandat statelor membre și guvernelor lor să omagieze cu acest prilej generațiile vârstnice pentru contribuția lor la dezvoltarea societății, la progresele omenirii.

Amintim și cu acest prilej că seniorii României reprezintă în prezent, se știe, o categorie marginalizată, foarte mulți dintre ei trăind într-o nemeritată și umiltoare sărăcie. Guvernanții României au datoria să se gândească permanent cu respect la pensionari, să le asigure cele mai bune condiții de trai. Nu trebuie să-i uite deoarece aceștia și-au făcut datoria față de țară, față de generația actuală, nu trebuie să uite eforturile și sacrificiile pe care seniorii le-au făcut pentru ca cei de azi să poată să construiască viitorul.

Conducerea Federației Naționale a Pensionarilor din România folosește acest important eveniment – **1 Octombrie** – pentru a reînnoi urările, adresate pensionarilor români, de a se bucura de sănătate multă, liniște și prosperitate. De asemenea, reînnoiește asigurarea că Federația Națională a Pensionarilor din România va acționa mereu pentru o viață mai bună a pensionarilor întrucât au dreptul sacru să trăiască în demnitate.

Preda NEDELCU

Președintele Federației Naționale a Pensionarilor din România

1 Octombrie - Ziua Internațională a Persoanelor Vârstnice

În fiecare an, de **1 octombrie**, de ziua dumneavoastră, **Ziua Internațională a Persoanelor Vârstnice**, urările de viață lungă, fericire alături de cei dragi conferă solemnitate, dar și un aer sărbătoresc primei zile de toamnă târzie. Nu voi face nici eu rabat de la această „tradiție”, urându-vă să aveți parte, în primul rând, de sănătate, de bucurii și împliniri din partea copiilor și nepoților, de condiții de trai decente care să vă asigure o bătrânețe liniștită după un număr semnificativ de ani petrecuți pe altarul edificării societății de astăzi.

Dincolo de orice festivism caracteristic zilei, sunt convins, că 1 octombrie e și un bun prilej de a vorbi despre condiția pensionarului din România, de a contoriza reușitele, dar și eșecurile, de a vedea ce s-a făcut și ce se mai poate face pentru ca într-adevăr seniorii noștri să se poată bucura de un trai demn.

În acest sens, în calitate de reprezentant al cetățenilor în Parlamentul României, pot să vă asigur că, pe parcursul mandatului meu, am căutat să contribui la repararea nedreptăților ale căror victime sunt zilnic persoanele vârstei a treia. Proiectele pe care le-am inițiat în calitate de președinte al Comisiei de Muncă și Protecție Socială din cadrul Camerei Deputaților și nu numai în

această funcție, vorbesc de la sine. Iar aici, consider necesar a aminti: **recalcularea pensiilor pentru deținătorii grupelor I și a II-a de muncă; instituirea indemnizației pentru pensionarii sistemului public de pensii membri ai uniunilor de creatori legal constituite recunoscute ca persoane juridice de utilitate publică; micșorarea penalizărilor lunare pentru cei care solicită pensionarea anticipată, procentul fiind cuprins între 0,50 și 0,20, în funcție de numărul de luni cu care s-a depășit stagiul complet de cotizare; am căutat să reglementez cadrul legal privind acordarea pensiilor militare de stat și alte drepturi de asigurări sociale pentru militari, polițiști și funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare** și o serie de alte măsuri ce din rațiuni de spațiu nu le voi menționa aici, dar prin intermediul cărora am dorit să le redăm vârstnicilor locul și rolul în societate, prea multă vreme negate.

Voi căuta în continuare, să sprijin cauza dumneavoastră, a pensionarilor, convins fiind că de experiența și de bagajul dumneavoastră informațional, noi, reprezentanții tinerei generații avem mare nevoie în tot acest proces al modernizării și dezvoltării societății contemporane.

În încheiere, găsesc necesară tradiționala urare:

La mulți ani cu sănătate!

deputat Adrian SOLOMON

președintele Comisiei de Muncă și Protecție Socială din cadrul Camerei Deputaților

1 octombrie este ziua în care celebrăm înțelepciunea și noblețea spirituală a seniorilor noștri, care, deși împovărați de ani și de grija generațiilor care le urmează, nu obosesc niciodată să ne ofere, cu blândețea lor nesfârșită, lecția demnității și a moralității de care are atât de multă nevoie societatea în care trăim.

Este, fără excepție, meritul lor, al celor pentru care istoria a modelat destine în forme dintre cele mai diverse și mai sinuoase, asemenea evenimentelor la care au fost martori, faptul că astăzi ne putem trăi prezentul liber, democratic și european. Este, de asemenea, meritul lor de necontestat, devenirea fiecăruia dintre noi, cei care neglijăm adesea timpul vârstei a treia, cel mai grăbit, discret și vulnerabil dintre toate.

Deși respectul care i se cuvine acestei vârste nu are nevoie de ocazii speciale pentru a fi arătat, inițiativa Organizației Națiunilor Unite de a sărbători persoanele aflate în etate reprezintă un bun prilej pentru a trage un semnal de alarmă cu privire la responsabilitatea noastră comună, aceea de a le asigura cele mai bune condiții de viață părinților și bunicilor care ne-au vegheat copilăria și drumul spre maturitate.

Lor trebuie să le fim și să le rămânem aproape mereu, pentru a le risipi teama de a nu fi uitați sau abandonați, care îi face să-și cântărească fiecare gând și fiecare cuvânt. Pe ei trebuie să îi ajutăm să-și păstreze tinerețea sufletului, suplețea spiritului și speranța că vom fi învățați, mai devreme sau mai târziu, din experiența lor de viață, să ne dăm șansa unui viitor mai bun, și să le egalăm meritele.

La mulți ani, bunilor și dragilor noștri bătrâni, pe chipurile cărora găsim întotdeauna iertare pentru vina de a nu fi știut să îi prețuim mai mult!

Calde urări de sănătate și clipe liniștite alături de cei dragi, membrilor Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” din Bârlad, aflați la vârste onorabile!

Vă doresc tuturor ca timpul să vă bucure, cu aceeași blândețe pe care ne-o arătați nouă, anii din toamna vieții!

Daniel OLTEANU

Prefectul Județului Vaslui

1 Octombrie - Ziua Internațională a Persoanelor Vârstnice

La zi aniversară suntem alături de domniile voastre, cu cele mai calde urări de sănătate, viață lungă și liniștită și cu promisiunea că vom face toate eforturile astfel încât să trăiți în demnitate.

Vă felicităm pentru stăruința, curajul, șansa, hotărârea de a răzbate până la acest prag al înțelepciunii și al deplinei maturități și vă așteptăm să ne îndrumați și să ne fiți alături, să ne împărtășiți din trăirile, din greutățile și bucuriile care v-au încărunțit tâmpile de-a lungul timpului; să ne învățați răbdarea, toleranța și seninătatea, secrete ale lucrului bine făcut și dus până la capăt, unde, dragii noștri vârstnici, voi sunteți experții.

Vă asigurăm de tot respectul și sprijinul nostru, în spiritul echității și recunoștinței, și vă dorim un drum lin, lipsit de griji, pentru a vă bucura de roadele unei vieți trudite, fie ele averi, nepoți sau amintiri frumoase.

Dragii noștri, vă vom fi mereu alături nădăjduind să vă avem lângă noi cât mai mult timp, conștienți de valoarea inestimabilă pe care o reprezintă generația domniilor voastre; vă dorim mereu prezenți, activi, cât mai aproape de noi și vă rugăm să ne îngăduiți graba și imaturitatea cu care vă tratăm uneori. Împărtășiți-ne din frumusețea vârstei la care ați izbutit să ajungeți și bucurați-vă de acest privilegiu pe care viața vi l-a dat: **„vârsta înțelepciunii”**.

Ne înclinăm cu recunoștință în fața domniilor voastre, pentru că ne-ați fost înaintași.

Isabel BOGDAN,
director
Casa Județeană
de Pensii Vaslui

*„Cine are părinți, pe pământ nu în gând
Mai aude și-n somn ochii lumii plângând
Că am fost, că n-am fost, ori că suntem cumiți,
Astăzi îmbătrânind ne e dor de părinți.”*

(Adrian Păunescu - Repetabila povară)

Imaginea bunicilor mei îmi încălzește întotdeauna sufletul. Nu doar pentru faptul că noi, nepoții, eram mereu răsfățați cu bunătăți, cu mângâieri, ci și pentru că la ei m-am format ca om. Până și dojana capăta alte valențe atunci când venea de la bunicul. Căldura din privirea bunicii, din vocea ei liniștită, continuă să îmi marcheze până și această vârstă. Ei, bunicii mei, s-au dus demult la ceruri, dar nu pot să nu îmi doresc să mă vadă bunica mea astăzi, să vadă unde am ajuns. Responsabilitatea pe care mi-am asumat-o îmi ocupă cea mai mare parte dintr-o zi. Odihnă puțină, zburcium mult! Și atunci nu pot să nu îmi imaginez mâna ei blândă care mă mângâie, încercând să îmi descrețească fruntea și parcă aud vocea ei: „Ai răbdare, mamă, cu răbdare le descâlcești tu!”

Se apropie Ziua Internațională a Persoanelor în Vârstă, nu pot să nu mă întreb câți dintre noi mai văd cât de frumoși sunt bătrânii noștri, cât de demni și îngăduitori cu indiferența celor din jur. Părăsiți, din păcate foarte mulți dintre ei, de către copii și nepoți, uitați de cei pe care i-au crescut, cărora și-au dedicat tinerețea. Nu mai avem timp nici pentru copiii noștri, cu atât mai puțin pentru bătrânii noștri.

Statisticile spun că populația este în continuă îmbătrânire. Știm cu toții că măsurile de asistență socială în țara noastră sunt aproape inaplicabile.

Profesional, am făcut tot posibilul să mă aplec cu atenție asupra nevoilor acestei categorii sociale, cu atât mai mult cu cât ei își povestesc mai greu nevoile și le înțeleg neputințele.

Acum, însă, în actuala postură, am o responsabilitate în plus față de ei, de persoanele în vârstă ale Bârladului.

Sunt conștient de limitările pe care le am în acest moment, asta nu înseamnă, însă, că le și accept. Motiv pentru care, ușa mea este mereu deschisă fiecărui bărlădean în parte, cu atât mai mult persoanelor în vârstă. Îmi doresc să fac foarte multe pentru ei, nu doar în memoria celor care m-au conceput și m-au crescut, părinții și bunicii mei, ci și pentru că înțelepciunea unui om în vârstă este o comoară greu de evaluat, vorba românului „Cine nu are un bătrân să își cumpere”!

Concret, îmi doresc, pentru început, să pun la dispoziția bunicilor noștri un lăcaș în care să le fie făcută bătrânețea mai ușoară. Nu este ușor, dar asta nu m-a împiedicat niciodată în realizarea unui proiect! Planuri, Primăria are multe, pentru realizarea lor, însă, este nevoie de colaborarea mai multor instituții.

Mesaj de Ziua Internațională a Persoanelor în Vârstă! Prefer să nu transform acest moment într-unul festiv, ci să le transmit exact ce aș spune părinților și bunicilor mei. Să vă apere Dumnezeu sănătoși, dragii mei! Să vă dea putere să treceți peste indiferența celor din jur! Să rămâneți buni și blânzi și îngăduitori și să ne mângâiați în continuare frunțile încruntate de griji. Iar eu, ca om și ca primar, voi avea sufletul deschis mereu pentru fiecare dintre domniile voastre!

av. Dumitru BOROȘ
Primarul Municipiului Bârlad

Ecouri de la cititori

DOMNULUI PREȘEDINTE AL C.A.R.P. „ELENA CUZA” BÂRLAD, MAGISTRAT PENSIONAR NICOLAIE MIHAI ȘI COLECTIVULUI REDACȚIONAL AL REVISTEI „VIAȚA NOASTRĂ”

Ca pensionar și președinte al C.A.R.P. Lugoj, județul Timiș, prin atenția și bunăvoința dumneavoastră am primit și primesc mult așteptata revistă de cultură „**VIAȚA NOASTRĂ**”, editată de C.A.R.P. „ELENA CUZA” BÂRLAD prin străduința și priceperea colectivului de redacție din care și dumneavoastră faceți parte.

Am mai afirmat și mă repet fără a exagera, fiecare număr al publicației este mai bun, mai interesant grație diversității și modului de abordare a articolelor.

Pe aceste considerente apreciez că primează printre publicațiile de acest gen din țară, din rândurile asociațiilor C.A.R.P. fiind chiar pe primul loc.

Poate fi așezată în rândul unor reviste culturale autentice literare de înalt prestigiu.

De fapt, **orașul Bârlad ca cetate a fost și este un focar însemnat de cultură** prin natura geniilor sale, veritabile personalități ale culturii.

Să nu uităm, în paginile revistei, excelează prin creațiile și aportul domniilor lor și foarte mulți membri pensionari, foarte activi și prolifici prin scrierile lor.

Fermentul sunteți dumneavoastră domnule președinte Nicolaie Mihai, om de seamă, astăzi un exponent al protecției sociale a pensionarilor din zona dumneavoastră fără a exagera un **înfocat adept al „Omeniei”** uitată astăzi în țărișoara noastră.

Aceste gânduri de apreciere se îndreaptă către dumneavoastră și colectivul instituției pe care o conduceți, fără a omite ceea ce faceți dumneavoastră în sprijinul numărului mare de membri pensionari pe care nu-i ocoliți.

Sarcina noastră este să ne amplificăm preocupările pentru creșterea valențelor pe care ar trebui să le aibă adevărata viață, dăruită de Dumnezeu și pentru noi, această generație atât de încercată, a vârstei a treia.

În sensul abordării unor idei, a unor preocupări poate mult prea târzii pentru existența la care ne situăm, și aici mă refer la intenția mea de a scrie versuri, cu îngăduința colectivului dumneavoastră vă trimit unele încercări de nuanță sentimentală gândind că pot fi interesante pentru revista dumneavoastră „**VIAȚA NOASTRĂ**”.

Vă mulțumesc anticipat pentru aceste gânduri dorindu-vă succes în domeniile de interes și mai ales la aportul social pentru care aveți ființă.

Cu deosebită considerație!

Ec. Grigorie ION
Președinte al C.A.R.P. Lugoj

Stimate domnule profesor Gruia Novac,

Paginile distinsei reviste „Viața noastră” sunt strâmte, iar timpul dvs. prețios. Nu-mi permit să vă țin de vorbă, dar aș vrea să vă mulțumesc pentru că ați deschis cu generozitate pentru a doua oară paginile revistei și pentru mine. Vă rămân îndatorată pentru gestul de a mă ține aproape de lucrurile care contează. Mă gândesc cu nedisimulată bucurie că poate ceva din versurile publicate, v-a trezit vreo amintire dragă.

Cu multă prețuire,
Brândușa DOBRIȚĂ

OMENIA PERSISTĂ

Și totuși Omenia persistă mereu
La vârsta a treia este tot mai actuală
Cea binecuvântată deapuri de Dumnezeu
Chiar și când creșterea nevoilor e socială.

Cu anii vieții a treia tot mai precară
În care ne regăsim pensionarii mai des
Există o șansă dreaptă și prioritară
CARP-urile e singura cale de ales.

Prin rolul lor social ele oferă
Zi de zi tot mai mult diversificat
Nu numai bani și alte ajutoare bunăoară
Când și greul pe umeri tot te-a apăsător.

Omenia persistă, alege doar Omenia
Nu te dezamăgește, sprijinul este prezent,
Ești pensionar în țara mioriței România
La C.A.R.P. ajutorul social este garantat!

BUNICII DE LÂNGĂ NOI

Și totuși mai avem pe lângă noi bunici
Cei care cu drag ne înconjoară-n viață
Și ne ocrotesc când ai nepoți și prunci
Bunici încărcător de ani, având credință.

Cu o sănătate șubredă și tot încercați
S-au obișnuit să ducă tot ce e greu
Prin ușurarea poverii părinților adevărați
Cu binecuvântarea celui ce le este Dumnezeu.

Se uită uneori de trupul lor fragil
De clipele de restrice pe care le îndurător
Recunoștința e adesea trimisă la azil
Fără de iubire și de umana căldură.

Și totuși mai avem bunici pe lângă noi
Să le mulțumim pentru tot ce fac
Să-i pomenim pe cei dreți ca eroi
Să nu-i uităm că ei ne-au fost pe plac!

MAI ZBOARĂ

Mai zboară câte-un fluture prin flori
În toamna de acum stăpână
Pe semne își caută iscai licori
În a florilor minunată coroană.

Soarele revine încă-n putere
E un fel de binecuvântare dăruită
Și florilor și fluturilor ca mângâiere
Ca ultimă speranță cuvenită.

Privind aceste miracole de față
De vraja clipelor cuprins
Rămânând adolescentul ce își răsfață
Trăirile celui cu părul nins.

Nu peste multă vreme revine
Și iarna cu ale ei ninsori
Vitregiți vom fi de zile senine
De flori și fluturi, noi fiori.

Sunt sigur nu mai da înapoi
Pentru asta ne vom pregăti mereu
Cu anii avem încă tărie în noi
Și încredere în puterea lui Dumnezeu!

Stimate Domnule Președinte,

Am primit prin amabilitatea Domnului Serghei Coloșenco ultimul număr al revistei „Viața noastră”. A fost o reală plăcere și satisfacție pentru soția și pentru mine, ambii absolvenți ai Facultății de Filologie-Istorie a Universității „Alexandru Ioan Cuza”, parcurgerea celor peste 100 de pagini excelent scrise și excelent realizate tehnic. Dorim să vă felicităm pentru această frumoasă și reușită creație a unui colectiv de oameni „de bine”, care ne-a reamintit de publicația de înalt patriotism și cultură care a fost acum aproape două veacuri, revista brașoveană „Foaie pentru minte, inimă și literatură”. Într-o vreme când marile evenimente și valori naționale sunt trecute în derizoriu, paginile consacrate Imnului Național, Tricolorului, lui Alexandru Ioan Cuza și Elenei Cuza, lui Mihai Eminescu, Ștefan Luchian, Mihai Codreanu, Eugen Coșeriu, Victor Ion Popa... au constituit pentru noi și apreciem că și pentru cititorii revistei, reîntâlniri cu „Grădina Maicii Domnului”, cu România eternă, profundă, curată și frumoasă. Registrul larg al temelor majore abordate cu talent și profesionalism – cultură, educație, sănătate, turism, sport, fac din „Viața noastră” o publicație de înalt nivel cultural și educativ și vă rog să primiți, Domnule Președinte, și să transmiteți și colaboratorilor Dvs. sincere felicitări și urări de noi numere la fel de reușite.

Cu cele mai bune gânduri,

Vasile MACOVEI,
ambasador

Iasi, 3 Octombrie 2016

Aleea cu nuci

Mândria noastră atunci,
a tatei și a mea,
era aleea cu nuci !
Iarna erau adevărați uriași,
ne protejau de viscol !
Vara, noi, prichindeii, ne cățaram
prin crengile de sus
și ne-ascundeam
în al frunzișului desic.
Stăteam așa, pitiți și nemișcați,
ca s-ascultăm
cum nucile se coc !
Aveam cu toții ochii verzi
de-atâta așteptare !
Și, în sfârșit, în zare,
venea alene, pe cărare,
Toamna
și aducea cu ea
ploaie de nuci.

Toni HULUBEI MACOVEI

Să nu uităm nicicând

Ani-Mari MOLDOVAN

61 de ani, încă bibliotecar școlar
C.A.R.P. Reghin

Prin Rezoluția O.N.U. nr. 45 din 1 iunie 1991, s-a hotărât ca ziua de 1 OCTOMBRIE, să reprezinte în fiecare an, pentru toate statele lumii, Ziua Internațională a Persoanelor Vârstnice. Demografii nu se feresc să atragă atenția asupra îmbătrânirii populației globului. Există acum mai mulți vârstnici în lume decât au fost vreodată.

Toți oamenii sunt valoroși, indiferent de vârsta lor, iar în tradiția poporului român a existat întotdeauna respectul față de cei cu mai multă experiență de viață, adevărate tezaure de înțelepciune. Vorba proverbului : „Cine nu are bătrâni, să-și cumpere!”

Este ziua în care ar trebui fiecare să-și îndrepte cele mai frumoase gânduri către părinți sau bunici, cei care le-au însemnat copilăria și le-au netezit drumul în viață. Tuturor persoanelor vârstnice le datorăm, în fiecare zi, respect și considerație pentru ceea ce ne-au oferit, pentru ceea ce au construit și au lăsat moștenire, pentru răbdarea și înțelegerea pe care ne-o arată. Această zi este și un prilej numai bun pentru cei mai tineri, dar și pentru autoritățile publice să se gândească la ce pot face pentru ca viața celor de vârsta a treia să fie mai bună.

Dar un trai mai plăcut putem să ni-l facem și noi, cei sărbătoriți la 1 octombrie, ducând o viață activă în folosul copiilor și nepoților noștri, DAR și prin implicarea în diverse activități în folosul comunității. Prin diverse activități de voluntariat, artistice, de îngrijire a celor cu probleme mai grave decât noi, prin implicarea în viața economică, social-culturală a comunității în care trăim, chiar prin participarea la diverse cursuri organizate special pentru cei vârstnici putem arăta societății că suntem încă capabili de multe lucruri, că ne pasă de ceea ce se întâmplă în jurul nostru.

Populația vârstnică reprezintă o resursă insuficient folosită în România, iar tranziția de la angajarea cu normă

întreagă la pensia pentru limită de vârstă este foarte abruptă, fără etape intermediare care să facă trecerea mai ușoară. Se poate observa deja un interes relativ sporit pentru cariere de lungă durată din partea femeilor, a persoanelor cu un grad ridicat de pregătire și a persoanelor care au dificultăți financiare.

Învățarea pe tot parcursul vieții reprezintă încă o activitate esențială pentru a avea o viață activă pe termen lung. Putem încă furniza, dar și asimila informații din domenii diverse, necesare pentru dezvoltarea și îngrijirea spirituală, fizică, personală. Participarea la viața economică și social-culturală a comunității din care facem parte prezintă numeroase beneficii pentru creșterea nivelului de bunăstare, inclusiv a nivelului de fericire, a satisfacției cu privire la viață, a stimei de sine, a sentimentului de control, a sănătății fizice, precum chiar și a duratei de viață.

Conceptul de „îmbătrânire activă” nu e unul nou, dar în România încă trebuie să se facă mulți pași pe acest drum. Schimbarea mentalităților și a percepției privind persoanele vârstnice reprezintă aspecte deosebit de importante în vederea promovării active a participării sociale a acestora prin reducerea obstacolelor către o viață independentă și participativă. Societatea românească trebuie să facă eforturi în a încuraja persoanele aflate la vârsta înțelepciunii de a duce o viață pe cât posibil sănătoasă, productivă, participativă și independentă.

Urez din tot sufletul, tuturor celor sărbătoriți în fiecare an la 1 OCTOMBRIE, multă sănătate, optimism, căldură și bucurie în suflele, o viață lungă, decentă și activă alături de cei dragi!

Primiți vă rog din partea mea un buchet de zâmbete, culoare și veselie!

Stimați pensionari,

1 Octombrie, Ziua Internațională a Persoanelor Vârstnice, îmi oferă
prilejul să vă urez
multă sănătate, fericire, speranțe și optimism.
Să aveți parte de o bătrânețe liniștită alături de cei dragi.

La mulți ani!

Ioan Stamate

președintele Consiliului Județean al Persoanelor Vârstnice Vaslui

Ne mândrim cu...

Poetul Petruș Andrei a primit premiul „Fănuș Neagu” la Festivalul Internațional de Creație Literară „Titel Constantinescu”, ediția a IX-a, Râmnicu Sărat-Balcic, pe 3 septembrie 2016, Festival organizat de Editura „Rafet” și Asociația Culturală „Renașterea Râmniceană”.

Pe lângă trofeu, diplomă și cartea editată „Un dor nestins de nemurire”, poetul Petruș Andrei a mai primit, din partea doamnei profesoare Vultur Nastasia (Marcela), sora lui Fănuș Neagu, o cravată de-a marelui prozator și, din partea domnului profesor Nicu Negoită, custodele Casei Memoriale „Fănuș Neagu” din Grădiștea, o fotografie făcută de scriitor în curtea casei părintești, pe când avea 46 de ani.

În cuvântul său, poetul a mulțumit distinșilor membri ai juriului: Horia Zilieru, președinte de onoare al Festivalului, Mioara Bahnă, Florin Dochia, Tudor Cicu, Emilian Marcu și CONSTANTIN MARAFET, toți membri ai Uniunii Scriitorilor din România.

Poetul premiat a compus ad-hoc un catren:

*Distinși prieteni literați
Permiteți ca să-mi spun părerea
Că râmnicenii nu-s sărați
Ci sunt... cu mult mai dulci ca mierea.*

Când s-au stins aplauzele, poetul a afirmat cu toată modestia de care a fost în stare: „Istoria literaturii române mă va reține ca pe poetul mai mare decât Mircea Cărtărescu”. În sala arhiplină s-a făcut un moment de liniște deplină, după care poetul Petruș Andrei a continuat: „Mircea Cărtărescu s-a născut pe 1 iunie 1956, eu m-am născut pe 1 iunie 1946, deci sunt mai mare decât poetul dâmbovițean cu zece ani.”

Aplauzele care au izbucnit au confirmat faptul că la Râmnicu Sărat există un public de elită, dovedind inteligență, bun gust și mai ales că are simțul măsurii și al umorului.

În continuare, poetul a recitat poezia „Mă rog” din volumul care a primit acest mare premiu, onorând astfel atât poetul cât și Bârladul cultural și Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad, asociație care a acordat poetului, în două rânduri, medalia de aur, prin domnul președinte – magistrat Nicolaie Mihai.

A consemnat
prof. Livia ANDREI

Mă rog...

Petruș ANDREI

Mă rog de măr să înflorească,
Mă rog de vie să rodească,
Mă rog de-albină să-mi dea miere
De Pronie să-mi dea putere,
Răbdare, har și-un dram de minte
S-o pun în trestii de cuvinte.
Mă rog de macii din câmpie
Să-mi dea din focul lor și mie.
Mă rog de flori să mă iubească
Și de copii frumos să crească,
Mă rog de glas de ciocârlie
Și de izvor cu apă vie
Să-mi stingă setea și s-aline
Durerile ascunse-n mine.
Mă rog de Domnul să mă ierte
Și de părinți să nu mă certe
Că n-am călcat prea des pridvorul
Și-acuma mă usucă dorul,
Iar lumânările din stele
Le sting cu lacrimile mele.
Mă rog pios de toți și toate
Cât pentru o eternitate
Și tuturor vă cer iertare
Din crângul meu de neuitare.

Toamnă bacoviană

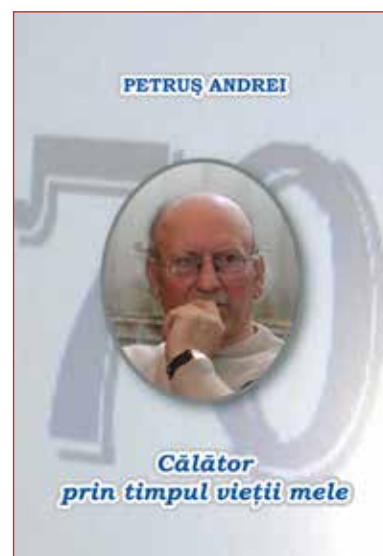
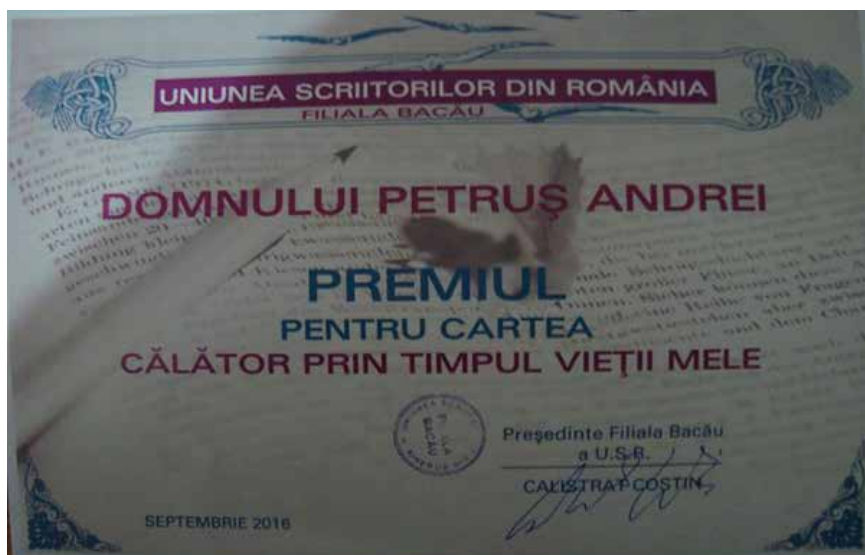
Așteptăm cu nerăbdare toamna ca să culegem roadele unui an de muncă. Așa a așteptat și PETRUȘ ANDREI **Toamna bacoviană**, când condeierii sunt răsplătiți pentru truda lor de fiecare zi, dar mai ales de fiecare noapte.

Fiecare filială a Uniunii Scriitorilor din România își răsplătește scriitorii pentru cărțile lor. Anul acesta, un juriu exigent și obiectiv, condus de președintele filialei Calistrat Costin, a găsit de cuviință să premieze o carte frumoasă „Călător prin timpul vieții mele” alcătuită de Livia Andrei ca dar pentru cei 70 de ani pe care Petruș Andrei i-a împlinit.

În prezența academicienilor Mihai Cimpoi, Nicolae Dabija, Vasile Tărățeanu și Valeriu Matei, cei care au înlăunțuit pe plan cultural ROMÂNIA MARE, scriitorul bărlădean-nemțean a primit Diploma, Medalia „George Bacovia” și un tablou original semnat de F. Oțelea.

A consemnat

prof. Livia ANDREI

Cultivă-ți, cu încredere,...

Cultivă-ți, cu încredere, ogorul
Și nu-l lăsa, cum fac unii, pârloagă
Apoi la bunul Dumnezeu te roagă
Să-ți înmulțească, în hambare, sporul.

Să nu disprețuiești nicio viroagă,
Din ea face minuni agricultorul
Ca dintr-un cer cu stele visătorul
Chiar dacă alții cred că-i într-o doagă.

De truda ta va râde doar nerodul
În mână, precum aurul, ți-e rodul
Și-ți vezi, curând, cu ochii bunăstarea.

Să nu lași viața inutil să treacă,
Belșug poți scoate și din piatră seacă
De-ți pui la treabă mintea și visarea.

Oprește clipa...

Oprește clipa sfântă și-o culege
Iar floarea n-o lăsa ca să se treacă,
Asupra ei cu drag mi te apleacă
Și taina ei așa vei înțelege.

Izvorul cu-apă vie dacă seacă,
Tu sapă mai adânc pe zi ce merge
Iar truda trupului să-ți fie lege,
Astfel viața nu-ți va fi săracă.

Atâtea flori în vânt se scutură
Că scurtă a fost ziua lor de vară
Și din pământ n-a mai pornit ființa.

Miracolul trăirii-l prinde-n mână
Ceva în urma ta tot să rămână,
Altfel, de-a pururi vie-i doar căința.

Unu, doi, trei...

Mihaela GRĂDINARU

Purtător de cuvânt

Instituția Prefectului județului Vaslui

„Stelele din cer strălucesc atât de tare pentru că sunt, de fapt, medaliile celor care au luat startul în viață și au sfârșit învingători.”

Așa i-a spus, cu toată convingerea, buna cea căruntă, cu zulfii ascunși sub pălăria de soare un pic tocită la margini, nepotului pistruiat, jumătate din statura actorului principal din filmul cu același nume. Să fi avut vreo patru ani, de vreme ce se încăpățâna să nu priceapă că, o dată stricate, roțile din plastic ale mașinuței de pompieri șchiopătează pe lemnul vopsit în roșu, plin de striații, al băncii din parc.

„Buna, dar medaliile nu strălucesc și ziua?...”

Întrebarea s-a lovit, încurcată, de evantaiul care tot vântura, în stânga și-n dreapta, aerul greu al după-amiezii de Gustar. Buna a zâmbit sub obraji albi, pudrați, și a continuat șirul poveștii.

„Matei, tu ai uitat că bunicul dormea ziua? Ți-am spus că acum stă treaz nopțile, să te vegheze când visezi... și doar atunci vede toată lumea cât de frumos îi strălucește medalia pe care o poartă la gât!... Lui, și tuturor bunicilor din cer... Și el era uituc, Matei. Poate că nu-și amintește, pur și simplu, pe unde își lasă medalia în timpul zilei.”

De după genele lungi, arcuite ca valurile Mediteranei, semn că ereditatea nu uită niciodată, doi ochi aprinși au găsit soluția.

„Pot să îi dau medaliile mele de la fotbal, dacă le-a pierdut pe ale lui!”

Matei nu știe ce înseamnă să iubești, și nici ce-nseamnă dorul, dar nicicând n-a plâns mai tare ca atunci când Buna l-a anunțat că bunicul lui, care îl purta toată ziua pe brațe, ca avionul, și care l-a plimbat prima dată cu sania, prin zăpezile de iarnă trecută, a plecat să îngrijească florile și norii din cer,

și nu se mai întoarce.

„Știi bine că Bunul nu le-ar lua pe ale tale! Nici nu i-ar veni, Matei, nu sunt de vârsta lui...”

Cuvântul ăsta pare atât de ușor când îl spune bunica...

„Ce-i vârs..a, Buna?”

Pentru buzele mici este greu și rămâne nerostit.

„Vârsta este... Nici nu contează ce este, Matei! Tu trebuie să ții minte că ești copilul, urmează mama și tata, adulții adică, și bunicii, vârsta a treia... Cum ai învățat tu să numeri...”

Matei știe să numere.

„Unu.”

„Ești tu!”

„Doi.”

„Sunt mama și tata.”

„Trei.”

„Și patru... trei și patru sunt bunicii. Să nu uiți! Să repetăm, Matei!”

Pare cea mai simplă lecție din lume.

„Unu, doi, trei și patru.”

„Adică toată familia, cu tot cu Bunul din cer.”

Aș mai fi stat să-l ascult pe Matei cel curios și pe bunica lui, înțeleaptă și blândă, ca toate bunicile. Dar m-am trezit că număram în gând după bunicii mei din ceruri, și m-a speriat de-a dreptul gândul că nu știu de ce plâng. Dacă pe lumea noastră totul e atât de simplu, cum se face că uităm că, pentru fiecare dintre noi, e o medalie la sfârșit de drum, pe care bătrânii noștri, cei mai buni și cei mai dragi, o capătă primii?

Nu e de mirare atunci că, pentru mulți, număratoarea se oprește la doi...

Dragoste oarbă!

Ștefan Durlai

Nesecatele iubiri,
Poartă-n sânii fiori de gheață,
Purtând dulce amintiri,
În întreaga ta viață.

Și se duc, dispar cu timpul,
Dacă nu-s reînnoite,
În oglinda minții, trupul,
Poartă simțuri...schilodite!

Și deodată, ce oroare!
Căci rușinea te cuprinde,
La o vârstă mult prea mare,
Dragostea...mintea ți-o vinde.

Și precum un tinerel,
Cu călcâiele aprinse,
Pui în deget un inel
Chiar virtuțile de-s stinse.

Încercând să plantezi flori,
Sub a iernilor zăpezi,
În iluzii și visări
Fericirea ți-o creiezi.

Totul e deșertăciune!
Floarea vieții, ți-e ninsă,
Gura, ți-e amărăciune,
Vraja dragostei e stinsă!

8 Septembrie - marea sărbătoare religioasă a lumii creștin-ortodoxe și nu numai...

prof. Ecaterina TELETIN

Nașterea Maicii Domnului este cea mai mare sărbătoare de la începutul anului bisericesc. Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad, la inițiativa domnului președinte, magistrat pensionar Nicolaie Mihai având susținerea unanimă a Consiliului Director, a invitat cu această ocazie, pe membrii săi pentru a sărbători împreună această **ZI SFÂNTĂ**.

Sala pregătită cu sobrietate pentru a primi invitații avea un aer solemn și primitor prin expunerea icoanei cu chipul Maicii Domnului luminată de o candelă care a rămas aprinsă pe întreg parcursul zilei.

Domnul președinte al C.A.R.P. „Elena Cuza” Bârlad, punctual ca întotdeauna, a salutat invitații, aducându-ne la cunoștință importanța acestei sărbători religioase, felicitând doamnele și domnii care poartă numele de Maria cu derivatele sale: Marin, Mironel, Mărioara etc.

În prima parte a întâlnirii, doamna profesor Zâna Tămășanu a susținut o alocuțiune pe marginea personalității **poetului George Coșbuc de la nașterea căruia s-au împlinit 150 de ani**.

În partea a doua, „o MARIE” s-a gândit să-și sărbătorească ziua onomastică prezentând după un an de corespondență, discuții și analize a CV-urilor unor foști absolvenți ai unor licee din municipiul Bârlad, volumul „**Tinere personalități**

bârlădene”, autor **prof. Maria Marin**. Și ca să întregim tabloul protagoniștilor redăm și succesul înregistrat de domnul profesor – scriitor **Petruș Andrei** care a primit la **Festivalul internațional de Creație literară „Titel Constantinescu” Râmnicu Sărat premiul „Fănuș Neagu”**.

Sala „Alexandru Ioan Cuza” a Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad a fost locul unde profeso-

prof. Maria Marin

rii s-au întâlnit cu foștii elevi, cu părinții acestora, dar și cu reprezentanți ai unor instituții publice din oraș. Au fost prezenți: prof. Manolache Petruș, prof. Oltea Rășcanu Gramaticu, familia prof. Cărcotă, colaboratori ai asociației sau ai revistei „Viața noastră” precum: comisar șef al Poliției municipiului Bârlad Marinel Gâlcă, prof. Lucia Munteanu, prof. Neculai Ghețău, prof. Ghiță Cristian, Vasile Chelaru, prof. Mihail Manciu, Grupul folcloric „Răzeșii” Pogonești condus de domnul învățător Dumitru Andrei și mulți, mulți alții.

Programul a fost unul încărcat, dar nu monoton. Primirea invitaților s-a realizat pe o melodie în surdină ce a creat o atmosferă pioasă, dar în același timp veselă.

Doamna profesor Zâna Tămășanu, cu inflexiuni în glas, a subliniat din tonalitate importanța poetului cunoscut și ca

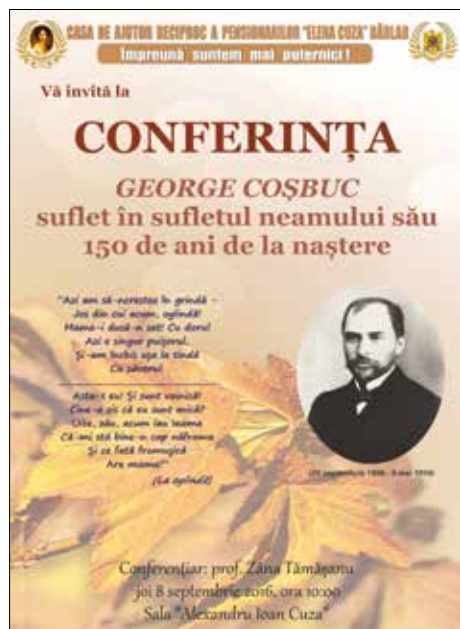
„**poetul țărânimii**”. În prefața volumului „POEZII”, ediția 1953, colecția „Clasicii Români”, Dumitru Micu considera poezia coșbuciană drept „un roman al vieții țărănești cu preocupările și idealurile rustice: nunta, moartea, cântecul, trecutul istoric luând în seamă și sentimentele de dragoste, pioșenie, durere, ură, dragoste de mediu înconjurător”.

Doamna profesor Zâna Tămășanu a evidențiat printre altele și cele mai cunoscute creații coșbuciene, precum: „Cântecul redutei”, „Cetatea Neamțului”, „Crăiasa Zânelor”, „Noi vrem pământ”, „Dușmancele”, „Nunta Zamferei”, „Moartea lui Fulger”, „El Zorab”. Unele dintre acestea sunt chiar cântate astăzi ca: „Numai una”, „La oglindă”, „Mama”, „A venit un lup din câmp”, „Pe lângă boi” etc.

Născut la 20 septembrie 1866 în nordul Ardealului în satul Hordou din Bistrița Năsăud (actualmente comuna George Coșbuc), a învățat primele clase în comuna Salva, apoi la Năsăud Liceul Românesc. Doamna profesor subliniază preocuparea tânărului Coșbuc pentru carte, acesta citind foarte multe volume din biblioteca învățătorului ce-l găzduia pe perioada studiilor. Având veleități de scriitor, se înscrie în societățile literare din oraș, publicând astfel primele sale poezii. Student la Cluj, cunoaște lipsurile materiale. Este pasionat de folclor care îi influențează unele creații. Are preocupări literare materializate în publicații și traduceri. În 20 de ani reușește să traducă „Divina Comedie”, traduce poezii din autori greci, trece pe la Sibiu, iar în 1889 pleacă la București. Preocupat de educația poporului, scrie o carte de citire împreună cu alți scriitori pentru școlile secundare profesionale, activitate ce va fi reluată pentru manualele școlilor urbane. În 1904 pleacă cu familia la Berlin. Se întoarce la Năsăud în 1909 când scrie poezia „**Noi vrem pământ**”- **ecoul Revoluției din 1907**.

La **9 mai 1918** se stinge din viață. Bogdan Duică afirma: „Țara pierde un mare poet, în sufletul căruia s-au reflectat toate aspirațiile neamului nostru. Această glorie a neamului nostru a închis ochii pe veci”.

Doamna profesor Lucia Munteanu ne-a prezentat poezia „Cântec” din care cităm următoarele versuri:

„Zice vodă: „Iar la greu!
Dragii moșului, în țară.
Vin păgânii foc și pară,
Dar cum vin s-or duce iară,
Procleții lui Dumnezeu!”

Apoi a reliefat preocupările poetului pentru traduceri, pentru poeziile sociale, pentru întocmirea de manuale. A fost colaborator al revistei „Semănătorul”.

Eleva Nuria Sânziana Darie a recitat poezia „Dușmancele”. Dacă ar fi trăit autorul să audă cum recită copila ar fi rămas uimit. Mimica și intonația au încântat sala.

Domnul profesor Gruia Novac a completat portretul poetului George Coșbuc cu versuri din poezia „Umbră”:

„Dacă tu vei căuta
Să se naște pacinic fumul
Jertfei tale, nu uita
Că, de ai spre soare drumul,
Umbra este-n urma ta.”

Schimbarea atmosferei este realizată de micuța chinezoaică Liu Jin Xi Ana Maria pregătită de prof. Mihail Manciu ce a interpretat la pian piesele **Toco Toccata** de Paul Constantinescu și **Für Elise** de Beethoven. Domnul Iftene Cioriciu a recitat din creația proprie „Dute poete”, iar tânărul și talentatul Dragoș Tufă a interpretat melodia „Pământul deocamdată”, versuri Adrian Păunescu. Grupul folcloric „Răzeșii” Pogonești au cântat și încântat publicul spectator cu melodiile „Numai una” și „La oglindă”.

Nuria Sânziana Darie

Domnul președinte Nicolaie Mihai după ce realizează o scurtă prezentare a doamnei profesor Maria Marin, anunță auditoriul de faptul că în sală se află prezenți și foști elevi de ai doamnei profesor ce se regăsesc și în paginile volumului: **deputatul Adrian Solomon, primarul municipiului Bârlad Dumitru Boroș, viceprimarul municipiului Roman Lucian Micu, farmacist Ștefan Constantinciu sau directorul Colegiului Național „Gheorghe Roșca Codreanu” Tița Chiru.**

Doamna profesor Marin oferă o serie de explicații cu privire la volumul „Tinare personalități bărlădene”. Amintește că datorită instrucției primite

în școlile gimnaziale sau liceele din oraș, mulți dintre elevii ce fac subiectul acestei cărți ocupă poziții importante în societate. Sunt medici, profesori, avocați, magistrați, ingineri, jurnaliști, profesori, funcționari în diferite instituții naționale ori internaționale. Interesant la acești absolvenți e faptul că reușita lor a fost determinată de buna pregătire ce au primit-o în școală, de orientarea corectă în profesie, de munca profesorilor ce i-au pregătit și de seriozitatea cu care ei au muncit.

Volumul prezintă destinele a 68 de tineri. Doamna profesor Ecaterina Teletin ține să remarce și să o felicite pe autoarea pentru munca depusă într-un an de zile, an în care a corespondat cu tinerii, a selectat materialul, l-a ordonat împreună cu Teodora Elena Zaldea.

Dumitru Boroș, primarul municipiului Bârlad

Doamna profesor Oltea Rășcanu Gramaticu apreciază apariția cărții și munca profesoarei Maria Marin, propunând ca următoarea ediție să fie completată și cu absolvenți de la alte licee din oraș. Totodată, ține să-l felicite pe președintele C.A.R.P. „Elena Cuza” Bârlad, dar și întregul Consiliu Director pentru activitățile social-culturale desfășurate sub egida asociației ce au drept scop promovarea valorilor naționale.

Au luat cuvântul apoi: deputatul Adrian Solomon care influențat de orele de istorie desfășurate împreună cu doamna profesor a urmat studiile Facultății de Istorie; primarul municipiului Bârlad Dumitru Boroș, de această dată în calitate de elev al doamnei profesor Maria Marin a vorbit de influența exercitată de doamna profesoară în formarea sa profesională. Acestora li s-a alăturat viceprimarul municipiului Roman, Lucian Micu ce a felicitat-o pe autoarea cărții înmânându-i un buchet de flori.

Domnul profesor Cristian Ghiță a vorbit despre importanța apariției unui asemenea volum, ce a urmat tradiția publicării monografiilor liceelor și a gimnaziilor, arătând că prin intermediul unei astfel de publicații sunt evidențiați foști elevi ai școlii bărlădene.

La finalul întâlnirii, Consiliul Director al Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad a oferit doamnei

Deputat Adrian Solomon alături de prof. Maria Marin

profesor Maria Marin un buchet de flori, moment în care toți cei prezenți în sală au început să cânte „**Mulți Ani Trăiască!**”

De asemenea, fiecare participant la eveniment a primit din partea doamnei profesoare Maria Marin câte un volum „Tinare Personalități Bărlădene” cu autograf.

Iată că doamnele și-au încheiat misiunea. E rândul „Domnului” să-și prezinte materialul, dar nu e vorba de orice „Domn”, ci de poetul Petruș Andrei, care alături de soția sa, prof. Livia Andrei ne-a împărtășit bucuria primirii Premiului „Fănuș Neagu” în urma Festivalului Internațional de Creație literară de la Râmnicu Sărat pentru volumul „Un dor nestins de nemurire”.

Dacă poetul este încântat de premiu, ce a constat în editarea cărții „Un dor nestins de nemurire”, acesta s-a arătat și

prof. Oltea Rășcanu-Gramaticu

mai încântat de primirea unei cravate ce a aparținut scriitorului Fănuș Neagu. Vă închipuiți că în modestia sa, poetul nostru nu și-a putut ascunde mândria de a fi posesorul unui astfel de cadou.

Îi urăm domnului profesor Petruș Andrei ca evenimentul de la Râmnicu Sărat să se repete, îl felicităm pentru izbânda sa și îi urăm inspirație pentru viitoare volume, doamnei profesoare Maria Marin un călduros La mulți ani! cu sănătate pentru a putea continua editarea celui de al doilea volum „Tinare personalități bărlădene”.

George Coșbuc – suflet în sufletul neamului său 150 de ani de la naștere (1)

prof. Zâna TĂMĂȘANU

„În 1889, anul în care s-a stins Mihai Eminescu, a apărut „Nunta Zamferei”, poezie prin care un nou poet își anunță mesajul său. Era George Coșbuc. Locul lăsat de cel dintâi n-a rămas gol. Din rezervorul de creație artistică a poporului a *țâșnit o altă lumină*... O altă față a aceluiași suflet: sufletul poporului nostru.” (Petre Munteanu)

George Coșbuc a văzut lumina zilei la 20 septembrie 1866 în satul Hordou (din 1924 satul se numește Coșbuc), din apropierea Năsăudului, în familia preotului Sebastian Coșbuc, fiind al optulea copil al familiei. Din anii copilăriei datează contactul său cu basmul, legenda, cântecele populare, dar și primele izbucniri ale talentului său. Unul din colegi își amintește că „tânărul Georgică a popii” improviză cu ușurință chiuituri și mici piese satirice încă de pe când era elev la școala primară în satul natal sau în satele unde tatăl său era preot. Însuși Coșbuc va mărturisi mai târziu că „ajunsesem un fel de artă ambulantă a satului.”

Un merit deosebit în dezvoltarea înclinațiilor către lumea poeziei și a fabulosului a avut-o mama sa, preoteasa, deosebit de înzestrată povestitoare. Coșbuc urmează *studiile liceale la Năsăud* care era centrul spiritual al întregului ținut din jurul Bistriței, din Maramureș, din părțile Lăpușului și chiar de mai departe. *Liceul de aici oferea elevilor cunoștințe temeinice*, mai ales, în domeniul limbilor clasice: *latină, greacă, germană*.

Într-o atmosferă de studiu susținută și de cadrele didactice, Coșbuc

citește foarte mult, în bogata bibliotecă a *Societății de lectură „Virtus Romana Rediviva”* în care se găsea tot ce era mai valoros din literatura română, alături de o colecție completă de periodice românești din toate provinciile noastre istorice. În cadrul acestei societăți de lectură își citește primele poezii, este ales vicepreședinte și apoi președinte al ei. Tot acum începe traducerea din limba germană și greacă.

Trecându-și în 1884 examenul de maturitate, ar fi trebuit conform intențiilor părinților, să urmeze Teologia spre a continua cariera tatălui, bunicului

și străbunicului său ca preot, dar el s-a înscris la *Facultatea de Filosofie (și Litere)* de la Universitatea Maghiară din Cluj, pe care o va abandona în anul al III-lea din cauza lipsurilor materiale. În perioada

studentiei trimite la ziarul *Tribuna* din Sibiu, condus de Ioan Slavici, câteva poezii pe motive folclorice care îi vor atrage atenția scriitorului. Acesta îi va publica anecdota versificată *Filosofii și plugarii*, prin care își face *debutul literar*,

și-l invită pe tânărul poet să intre în redacția ziarului, în august 1887, ceea ce va și face pentru 2 ani – considerați de Coșbuc „cei mai rodnici” pe tărâmul creației. Publicarea baladei „Nunta Zamferei” în 1889 îi aduce aprecierea marelui critic Titu Maiorescu care-l sfătuiește să se stabilească la București. Coșbuc acceptă, dar este dezamăgit de atmosfera găsită. Firea lui vioaie, sufletul lui cald și sociabil se lovesc de răceala și distanța dintre clasele de sus și greutățile ce apăsau clasa de jos. El însuși se confruntă cu multe neajunsuri fiind nevoit să lucreze ca funcționar, redactor, profesor, autor de manuale școlare, însă asta nu-i potolește pofta de creație și ca dovadă Coșbuc va publica 4 volume de versuri: *Balade și idile* (1893); *Fire de tort* (1896); *Ziarul unui pierde vară* (1902); *Cântece de vitejie* (1904) situându-se în miezul vieții literare a timpului.

Desfășoară și o bogată activitate publicistică conducând alături de Ioan Slavici și Ion Luca Caragiale revista „Vatra” (1894-1896), singur „Foaia interesantă” (1897), împreună cu Alexandru Vlahuță „Sămănătorul” (1901-1902), cu Ilarie Chendi „Viața literară și artistică” (1906). La toate acestea se adaugă o intensă activitate de traducător: „Eneida” și „Georgice” de Virgiliu (din lit. latină), „Odiseea” de Homer (din lit. greacă), „Divina comedia” de Dante Alighieri (din lit. italiană) i-a luat peste 20 de ani, „Don Carlos” de Schiller (din lit. germană), „Antologie sanscrită” și „Sakuntala” de Kalidassa

(din lit. sanscrită). Merită menționate și câteva scrieri în proză: „Dintr-ale neamului nostru” (1903) cuprinde studii privitoare la creațiile noastre folclorice, în 1897 „Proză și versuri” – amintiri din tinerețe, „Din țara Basarabilor” (1901), „Războiul nostru pentru neatârnare”, „Povestea unei coroane de oțel” (1899), „Superstițiile păgubitoare ale poporului nostru” (1909).

În 1900 ca o recunoaștere a valorii operei sale este ales membru corespondent al Academiei Române,

iar din 1916 membru activ al acesteia, însă nimic nu-i va aduce consolarea după pierderea într-un accident de automobil a unicului fiu, Alexandru, în vârstă de 20 de ani. Iată ce menționează Tudor Arghezi în publicația sa „Tablete de papagal”: „De la un timp George Coșbuc rămăsese o schemă palidă și fugară... ascuns în pălăria mare, trasă pe frunte. L-am salutat odată făcându-i loc pe o margine de bulevard și ochii lui s-au uitat la mine speriați. I-aș fi sărutat mâinile. De atunci, de câte ori m-am

încrucișat cu el, m-am descoperit cu închinăciune.”

Neconsolat rămâne Coșbuc și pentru că nu va putea vedea zorii eliberării Transilvaniei pe care o prefigurase în poezia alegorică „Spadă și corăbii” încă din 1914, căci la 9 mai 1918 se va stinge din viață la 51 de ani, fiind înmormântat la Cimitirul Bellu *alături de marii noștri scriitori*, însoțit pe ultimul drum de Ioan Slavici, Gala Galaction, Bogdan Duică etc.; dar numele său nu va fi dat uitării căci dăinuie prin opera, prin creația sa.

George Coșbuc, doamna Elena Vaida-Voievod, dr. Ciută, Al. Vaida-Voievod, I.L. Caragiale, la Karlsbad, 1911.

Casa Memorială „George Coșbuc” și bustul poetului.

Pe prispa bunicii

înv. Mariana TĂNASE

sucursala Șuletea

Cu greu accepta bunica să-i fac o poză... „O amintire, bunică! Doar una!” încerc eu să mă scuz. „Măi, mamă ... eu mai sunt de prostii de astea? Sunt bătrână!” Așa-și scuza bunica reticența-i față de tehnologie. Nu știa cât îi apreciam chipul, vorba, totul...

Căci mă-ncurc în vorbe când vine vorba de dânsa.

În Cotună, la bunica, pe prispa-i veche de lut, sorbeam și ultimele picături din celebrul borș de găină. Stăteam gură cască, clipe fără număr, ascultând povești de viață, din care, mai de fiecare dată, desprindeam câte o învățătură. Bine mi-au mai prins ... „Mai spune-mi, bunică!” stăruiam eu cu rugăminți. „Dar știi deja tot”, îmi spunea bunica făcând pe inabordabila. Dar eu știam că îi plăcea să vorbească despre trecut, scoțându-l mereu frunzaș în fața prezentului. „Spune-mi povestea ta!” Fără alte rugăminți, bunica începea:

„Zăpada încă nu se topise, în acel început de primăvară din '22 (1922). În odaia casei noastre, în amurgul zilei de 4 a lui martie, am venit, cu voia lui Dumnezeu, și eu pe lume.

Mama, Catrina, avea experiență în nașterea de prunci, căci am fost al treilea copil. În acele vremuri, familiile aveau și câte 14 copii, nu ca acu' doar cu câte unu'. Ai mei bătrâni, s-au oprit la 10, 3 băieți și 7 fete. Tata, Ion Dumbravă, se bucura și da de băut de fiecare dată când mama era gravidă: „Fericirile noastre, Catrină!” spunea el bucuros.

Mult a respectat-o și a iubit-o tata pe mama. Orfană de părinți, crescută de o mătușă îndepărtată, fără zestre, la doar 15 ani, mama își lega destinul de cel al tatei, mai mare cu 10 ani decât ea. Alde Dumbravă erau oameni cu

Margareta Nohit

„Nu devii bătrân fiindcă ai trăit un anumit număr de ani, devii bătrân fiindcă ai dezertat de la idealul tău.”
George Enescu

stare în sat, iar tata nu se supăra la vorbele invidioșilor care cleveau:

«Huțuți pe dealul gol,
Catrina n-are țol,
Și-o să-i facă mirili
Când o tunde cânilii.»

Casa noastră părintească cu toții am ridicat-o, și mici, și mari. Avea două odăi, o sală, bucătărie cu cuptor și era învelită cu tablă. Deși eram 12 suflete, care mai mici, care mai mari, nu aveam nevoie de mai mult. Astăzi vă faceți căsoaie, dar în final tot într-o odaie stați.

Când ne-am făcut mărișori, fără să fim obligați, căci școala nu era obligatorie, tata ne-a trimis la învățătură. Școala era înființată de prin 1871 și pe vremea mea se afla unde este și astăzi. Atunci se construia corpul de la vale de stradă. Mergeam în haine simple, fiecare cu ce avea, nu aveam o uniformă. Doamna Idriceanu, cinstită-i fie amintirea, mi-a fost învățătoare. Ne mai pedepsea punându-ne cu genunchii pe coji de nucă sau scotea varga, dar ne prindea bine. Nu se dădeau note, ne evalua cu Bine și Foarte Bine. Vinerea venea părintele și ne vorbea de cele sfinte. Programul era de dimineață până spre seară, cu pauză la amiază de mergeam acasă să mâncăm. Ca găscă pe apă am absolvit și eu patru clase. Doar cei mai răsăriți (ai preotului, ai profesorilor) mergeau cu învățătura mai departe.

Tare-mi plăceau clăcile, care erau foarte dese, de trei, patru ori pe săptămână! La ele participau și femeii, și bărbați. Când fetele nemăritate pășeau pragul casei gazdă, băteau din picioare și spuneau: «Să ne crească claca mare, să ne vie și flăcăi», dornice fiind să fure inima unui flăcău și să se căsătorească. Erau clăci de cânepă, de pene, de lână etc. Mai tot ce aveam și purtam, era făcut de mâinile noastre.

La horă și la bal mergeam doar de sărbători. Eu și surorile mele mergeam cu biata mamă, care trebuia să mărite șapte fete harnice, pricepute și cu simțul rușinii, căci vorba ceea «La casa cu șapte fete, apa-n cofă nu se vede». Ne-a crescut mama cu frică de Dumnezeu și pregătite pentru orice în viață. Fiind multe fete, făceam cu rândul la făcut mâncare. Știam a țese, a coase, dar nu ne dădeam în lături nici de la dus plugul. Munceam cu greu 10 hectare de pământ, din care tata a dat fiecăruia zestre.

La 22 de ani îl întâlnesc pe Spiridon Nohit, Spiru așa cum îi spuneam eu, care mai mult pe nevrute decât pe vrute, căci era din familie fără stare, îmi fură sufletul și intrăm și noi în rând cu lumea. Omul meu era un om cu un chip frumos și o fire ambițioasă. Și-a găsit loc în alcătuirea comunei de

atunci și a fost pe rând colector, primar și poștaș. Ne-au bucurat viața Georgeta și Nina, cele două fete ale noastre.

Ne-am pus fetele la casele lor și mi-am crescut, după puterea mea, cei doi nepoți, fiii Georgetei, căci vremurile au trecut și femeile mergeau la lucru curând după nașterea copiilor. Eu îmi trimiteam nepoții la grădiniță și la școală și împreună buchiseam temele. Dacă mă vizitează zilnic și mă ajută, mă respectă, înseamnă că nimic nu a fost în zadar.

De opt ani sunt singură. Spiru al meu și-a găsit liniștea după o boală lungă. Îmi împart timpul cu găinile și restul animalelor din curte. De câteva ori pe săptămână mi-o aduc pe Maia și simt

că Dumnezeu mă iubește, dacă m-a lăsat să o cunosc și să o văd crescând.

Sub ochii mei vă construiți propria poveste. Zidiți-o doar cu materiale de calitate: iubire, respect, înțelegere, bucurați-vă de viață căci este scurtă! Povestea mea se apropie de final. Nu pun punct, doar virgulă, deoarece Cel De Sus știe ce mai vrea cu mine de îmi dă zile lungi și singure.”

Moartea nu bate la ușă și nici nu trimite veste că se apropie... apare mereu nepoftită și grăbită. După sărbătorile de iarnă, corpul bunicii nu-i mai da ascultare. Mâinile nu mai doreau a ține, picioarele nu doreau să pășească, iar gura nu poftea la nimic. Doar ochii calzi mă priveau la fel, cu dragoste. Căzută la pat, cu dureri, bunica a putut să-mi zâmbească până în ultima clipă. Brațele sale slăbite m-au îmbrățișat ușor și mi-au spus că va fi bine, să nu plâng. I-am sărutat mâinile palide și am plecat. Au fost ultimele clipe petrecute cu bunica, dar câte alte clipe aș fi mai dorit, câte i-aș mai fi spus...

Deși plecată dintre noi, bunica mereu continuă să trăiască în amintirile noastre, în gândurile noastre, în pașii pe care-i facem zilnic. Povețele sale m-au ajutat să mă dezvolt frumos, punând preț pe marele dar pe care îl putem oferi tuturor fără măsură, **IUBIREA.**

Catrina și Ion Dumbravă

ploaia nu spală suflete
cum nu spală nici geamuri.
când îți picură peste inimă,
picăturile de apă se adună în crăpăturile ei
și se duc la vale
unde se înfundă mereu canalizarea când plouă
torențial.
mai rămâne în urmă doar o dâră de noroi
adunat de pe drum
pe care oricum îl calci mai apoi în picioare
și-l împrăștii.

Teodora
Alexandra
Conciță

Ziua presei bărlădene - 27 septembrie

prof. Lucia MUNTEANU

„O revistă sau o carte literară trăiește nu prin viața ei proprie, ci prin viața timpului în care s-a născut, prin viața interioară a generației pe care o rezumează, prin viața marelui suflet colectiv al poporului pe care-l sintetizează opera literară.”

(„Florile Dalbe”)

Bârladul, veche așezare moldovenească despre care C.C. Giurescu afirma că „este al doilea oraș moldovenesc sub raportul vechimii”, este atestat documentar ca organizație socială încheșată, cu o putere economică în plină dezvoltare, din 1174. Orașul va deveni de-a lungul secolelor un important centru, atât din punct de vedere economic, cât și social-cultural.

Epoca pașoptistă este cea care revoluționează întreaga societate românească, este momentul când idealul de secole al neamului – UNIREA – va fi împlinit, este epoca în care independența națională se impunea ca un deziderat al întregii națiuni.

Bârladul, care avea să devină un adevărat focar de cultură, a reușit să țină pasul cu cele dintâi manifestări de cultură națională în limba patriei. Născută din dorința de a contribui la luminarea minții și a sufletului poporului, cultura bărlădeană se integrează perfect în cultura noastră națională.

Publicistica bărlădeană apare și se dezvoltă ca urmare a muncii depuse de inimoși profesori ca Ioan Popescu, Ștefan Neagoe, Iosif Patriciu, Stroe Belloescu, ale căror idealuri se confundă cu aspirațiile spirituale ale epocii.

Profesorului Ioan Popescu i se datorează întemeierea primei tipografii la Bârlad, iar înființarea unei gazete bărlădene aparține lui Ioan Popescu și Ștefan Neagoe. Începuturile publicisticii bărlădene se identifică cu anul 1870, când apare la Bârlad primul ziar săptămânal „Semănătorul”, avându-l ca director pe profesorul Ioan Popescu.

Revista intenționa să dea cititorilor ei, fiilor țării, lumină: „Lumină, iată ce lipsește României, luminarea și instrucțiunea publicului fiind ținta constantă a „Semănătorului”, care a fost o adevărată școală cu implicații multiple, aici formându-se tinerii generații ale Bârladului de atunci. Câțiva dintre tinerii care citeau cu nesaț paginile acestei reviste, Alexandru Philippide, I. Bogdan, Alexandru Vlahuță, vor deveni ei înșiși animatori și factori activi ai culturii bărlădene.

Periodicul „Semănătorul” constituie doar zorii evului cultural ce avea să vină, mica publicație reușind să anime viața orașului, făcând adeseori opoziție actelor injustițiere ale administrației oficiale locale sau centrale. Literatura ocupa un loc modest în paginile gazetei.

În 1881, la cinci ani după încetarea apariției „Semănătorului”, profesorul Ștefan Neagoe scoate săptămânalul „Paloda”, de orientare, în general, politică, dar care manifesta și preocupări literare, ca un preludeu al unei viitoare epoci literare glorioase în viața Bârladului. Majoritatea poeziilor lui George Tutoveanu care urmau să fie adunate în volumul „Albastru”, au văzut lumina tiparului în coloanele „Palodei”. Au urmat un „Almanah” și revista „Paloda literară” care nu s-au ridicat la înălțimea visată de întemeietorii lor, George Tutoveanu, Dimitrie Nanu și Emil Gârleanu, însă cea din urmă a deschis calea către adevărata publicație literară bărlădeană, „Făt-Frumos”.

Revista literară „Făt-Frumos” avea să fie cea mai importantă revistă din această parte a țării, urmând să aducă o contribuție însemnată la istoria literaturii române. „Făt-Frumos” a apărut la 15 martie 1904 sub conducerea unui comitet format din George Tutoveanu, Dimitrie Nanu, Corneliu Moldovanu și Athanasie Mândru. Nicolae Iorga făcea următoarea apreciere legată de apariția acestei reviste: „Astăzi sunt trei reviste tinere care înfățișează curentul cel mai nou în literatură și cugetarea noastră românească „Făt-Frumos” stă

la mijloc, între „Semănătorul” bucureștean și „Luceafărul” din Budapesta. Aproape orice se cuprinde într-una din aceste reviste ar putea să-și afle locul și în celelalte două.”

Deși marcată de ideologia „Semănătorului” bucureștean, revista „Făt-Frumos” reușește să se integreze în circuitul spiritualității vremii având originalitatea ei, fapt recunoscut de însuși Nicolae Iorga, care aprecia că revista bărlădeană a sprijinit considerabil noua mișcare literară. La revista

„Făt-Frumos” s-au format și au colaborat scriitori de vază: Nicolae Iorga, Ion Alexandru Brătescu-Voinești, I.A. Basarabescu, O. Carp, Mihail Sadoveanu, George Tutoveanu, Emil Gârleanu. După o apariție de aproape 3 ani revista „Făt-Frumos” va înceta să apară.

Dar presa bărlădeană, în special cea literară, nu se va opri aici. Îmboldul dat de tinerii entuziaști de la „Făt-Frumos” a devenit contagios. La 1 martie 1915, sub direcția profesorului A. Ștefănescu, apare „Cronica Moldovei” la tipografia N. Peiu din Bârlad. Apariția acestei publicații va dura 3 ani, scopul acesteia fiind cultivarea dragostei „pentru cuvântul românesc bine scris.” De numele revistei „Cronica Moldovei” se leagă numele celui mai mare poet simbolist George Bacovia, care a debutat în paginile acesteia, publicând poezii cunoscute nouă: „Nervi de primăvară”, „Lacustră”, „Amurg antic”, „Amurg de toamnă”. În paginile acestei reviste vor mai apărea și numele unor colaboratori prestigioși: Demostene Botez, George Topârceanu, Gala Galaction, Perpessicius ș.a.

Peisajul presei literare bărlădene se va îmbogăți de la an la an. După încheierea primului război mondial, care a făcut ravagii atât în viața economică a țării, cât și în cea spirituală, Bârladul își confirmă din nou rangul de oraș cultural, găzduind pe mulți răătăcitori care sunt în căutarea unui ideal. Printre aceștia se află și Alexandru Vlahuță, acesta reușind să

XX-lea menționând două publicații editate sub auspiciile societății literare „Academia Bârlădeană” - „Graiul nostru”, apărută la 2 aprilie 1925, va apărea în 36 numere până în 1927. În articolul program, George Tutoveanu recomandă celor adunați în jurul revistei, nume cunoscute, de altfel, Zoe Frasin soția poetului G. Tutoveanu, Athanasie Mândru, Victor Ion Popa, Alexandru Vlahuță și alții mai noi, Mircea Pavelescu și G.G. Ursu, să cerceteze cu luare aminte „cu dragoste și entuziasm viața sufletească a neamului nostru în care sunt noianuri de frumuseți neînveșmântate încă în haina pururi trăitoare a scrisului.”

La îndemnul aceluiași George Tutoveanu, președintele „Academiei Bârlădene”, apare în ianuarie 1929 revista „Scrisul nostru”, care avea să înmănuncheze din nou energiile spirituale ale vremii din acest oraș. Cele 34 de numere vor apărea de-a lungul a 3 ani de existență în atelierele tipografice C.D. Lupașcu din Bârlad.

Idealul revistei, enunțat de George Tutoveanu, este de a contribui la înflorirea culturii, la îmbogățirea patrimoniului cultural al neamului, prin aceasta ținând „veșnic trează în mintea tuturor continua spiritualizare a vieții.” Acesta considera că „omul trebuie să-și plece fruntea spre țărână doar numai când e nevoie să-i smulgă „pâinea cea de toate zilele”, năzuind apoi mereu, pe scara de vâpaie

Anul I No. 1

Aprilie 1925

Graiul Nostru

Revistă Literară

adune în jurul lui nume ca: Vasile Voiculescu, Victor Ion Popa, Tudor Pamfile, M. Lungeanu, George Tutoveanu. Datorită acestora apare la 1 ianuarie 1919 revista „Florile Dalbe”. Vor apărea 23 de numere, având drept colaboratori pe George Tutoveanu, Zoe G. Frasin, Vasile Voiculescu, Victor Ion Popa, Tudor Pamfile, G. Pallady. Vom încheia acest periplu prin presa bărlădeană din primele 3 decenii ale secolului al

dintre pământ și cer.”

Ce frumoase cuvinte! Ce idealuri mărețe, în fața cărora, noi cei de astăzi trebuie să ne plecăm cu adânc respect și cu recunoștință, înmânând generațiilor de după noi făclia spiritului românesc întru slava neamului nostru!

RECUNOȘTINȚĂ LUI

M-ai ales și m-ai iubit mereu.
N-a fost nevoie să fac ceva în plus
pentru că o făcea Dumnezeu
cu prisosință în locul meu.
Așa a vrut EL să te ocrotească
pentru ca tu să exiști pentru mine.
Când l-ai renegat, ți-a luat fericirea,
lăsându-ți în loc urâtenia și singurătatea,
ce e posibil să fi existat dinainte,
Dar oarbe mai sunt ființele îndrăgostite!

Elena BUȚU
Craiova

Teodora Elena ZALDEA

Președintele Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad, magistrat pensionar Nicolaie Mihai, având în vedere recomandarea Federației Naționale a Pensionarilor din România adresată la ultima ședință a Federației din data de 1 septembrie a.c. și pe care o reamintim acum cititorilor noștri – organizarea cu prilejul Zilei Internaționale a Persoanelor Vârstnice a unor manifestări de celebrare a persoanelor aparținând generației a treia a găsit la parlamentarii bârlădeni Adrian Solomon și Gabriela Crețu sprijin în demararea unor astfel de acțiuni.

Astfel, deputatul Adrian Solomon, președintele Comisiei de Muncă și Protecție Socială, precum și senatorul Gabriela Crețu, secretarul Comisiei pentru Afaceri Europene au propus organizarea unei dezbateri privind condiția vârstnicului din România cu principalii factori decizionali din domeniu. Prin urmare, în data de 29 septembrie a.c., o delegație aparținând Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad s-a deplasat la București la Palatul Parlamentului.

În sala „Drepturilor omului” au răspuns invitației de a participa la o masă rotundă cu tema „Statutul pensionarului în

societate” Florin Iordache, președintele Camerei Deputaților, Iolanda Stăniloiu, secretar de stat în cadrul Ministerului Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârstnice, Ileana Ciutan, președintele Casei Naționale de Pensii Publice, Doina Părcălabu, ex – președinte al Casei Naționale de Pensii Publice, Aura Vasile, consilier al președintelui Comisiei pentru Muncă și Protecție Socială și fost deputat, Ana Birchall, președintele Comisiei pentru afaceri europene din cadrul Camerei Deputaților, precum și reprezentanți ai organismelor de pensionari Augustin Pop, director Consiliul Național al Persoanelor Vârstnice, Preda Nedelcu, președintele Federației Naționale a Persoanelor Vârstnice din România, Viorel Copil și Luciana Cănilă,

prim-vicepreședinte, respectiv vicepreședinte al Federației Naționale a Persoanelor Vârstnice din România.

Redăm mai jos o parte din mesajele transmise de aceștia pensionarilor români de ziua lor:

**Florin Iordache,
președintele Camerei
Deputaților**

„Pentru că urmează 1 octombrie – Ziua Internațională a Persoanelor Vârstnice vă doresc multă sănătate și vreau să vă asigur de faptul că noi toți cei de aici cu bună credință încercăm să facem legile să vă facă viața cât mai ușoară în momentul în care ați ieși la pensie. Vreau să vă asigur de buna noastră credință și vreau să vă spun un singur lucru care ne oprește de multe ori să venim cu un sistem care să aducă normalitate în societate indiferent că guvernele vin și trec, la fel și noi, dar buna credință să știți există, singurul lucru care ne oprește sunt implicațiile financiare. Există anumite categorii care au în acest moment o situație privilegiată, dar ar trebui să ne gândim cumva să creștem punctul de pensie, de altfel există o propunere a domnului președinte Solomon care privește tocmai creșterea punctului de pensie astfel încât să reușim să aducem normalitate și să aveți și dumneavoastră o pensie ceva mai bună. Asta e marea problemă care cred eu că trebuie să o rezolvăm. Încă o dată mulțumesc inițiativei pe care a avut-o domnul președinte Solomon de a reuși să avem aici o dezbatere și oamenii care știu cel mai bine domeniul sunt în fața dumneavoastră începând cu doamna secretar de stat Iolanda Stăniloiu și încheind cu doamna Ileana Ciutan de la Casa Națională de Pensii Publice fără să ne excludem pe noi cei de aici. Vreau să vă bazați pe buna noastră credință cu care răspundem la propunerile și sugestiile dumneavoastră să aducem normalitatea în sistemul public de pensii pentru că de-a lungul timpului cred eu că s-au făcut și greșeli, dar greșeala recunoscută este pe jumătate iertată. Încă o dată să vă dea Dumnezeu sănătate, la mulți ani pentru

1 octombrie și contați pe faptul că sugestiile dumneavoastră, împreună cu cu buna noastră credință, vor duce la cele mai bune soluții. Vă mulțumesc!

„Domnule președinte al Camerei Deputaților, domnilor parlamentari de Vaslui, ținem în primul rând să vă mulțumim că ne-ați primit ca să bucurăm pensionarii Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad cu ocazia Zilei Internaționale a Persoanelor Vârstnice prin această vizită la Parlamentul României, forul legislativ al țării. Noi am vrut să punem în practică o directivă a Comitetului director al Federației Naționale a Pensionarilor din România și anume aceea de a organiza și sensibiliza pensionarii noștri de Ziua Internațională a Persoanelor Vârstnice. Datorită celor doi parlamentari de Vaslui, Adrian Solomon și Gabriela Crețu am reușit să ajungem astăzi la Parlament. Am convenit să discutăm despre statutul pensionarului în România, despre asigurarea protecției sociale a pensionarului și de a i se asigura un trai decent, de a i se respecta demnitatea. În numele Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad mulțumesc încă o dată parlamentarilor noștri pentru bucuria care ne-au făcut-o astăzi de a fi prezenți în acest loc și să aibă în vedere în toată activitatea lor omul, cetățeanul!”

„Este o onoare și simt o deosebită emoție să fim astăzi împreună cu dumneavoastră aici. Eu sunt la a doua trecere prin Ministerul Muncii și întâmplarea face ca la prima mea trecere prin minister să fi sărbătorit și domnul Preda Nedelcu, președintele

**Nicolaie Mihai,
președintele Casei
de Ajutor Reciproc a
Pensionarilor „Elena
Cuza” Bârlad**

Federației Naționale a Pensionarilor din România își aduce aminte și colegii mei, Anul îmbătrânirii active și al solidarității între generații. A fost un an încărcat cu foarte multe evenimente, cu foarte multe discursuri, cu foarte multe dezbateri și acțiuni, un an în care am crezut că punem o ancoră pentru o serie de acțiuni pe termen lung pentru o generație pe care un anumit proiect o numea „aurul alb al națiunii”. Mi-am dorit foarte mult ca acest „aur alb al națiunii” să devină un proiect pentru viitor și sper că viitorul Parlament, viitorul Guvern îl vor avea în vedere și îl vor duce mai departe, deși el a fost cumva întrerupt din cauze obiective. Trăim într-o societate în care ne grăbim să ieșim la pensie, ne dorim pensii anticipate, punem în operă chiar și legi, și totuși mai avem atât de multe de dat, atât de multe de dăruit familiilor, celor apropiați, societății, comunității în care trăim, dar nu în ultimul rând nouă înșine ne suntem datori să ne mai dorim încă foarte multe lucruri pe care ni le-am refuzat într-o viață activă de muncă. Și acesta ar putea fi un alt parametru al acestui proiect „aurul alb al națiunii”. Avem o strategie a îmbătrânirii active, avem o legislație ce nu avem încă și încercăm să punem în mișcare sunt câteva proiecte cu măsuri concrete, cu măsuri active care să facă din acest concept de îmbătrânire activă o realitate și nu doar o frumoasă sintagmă. Vă urez și eu la mulți ani pentru Ziua Internațională a Persoanelor Vârstnice și vă doresc din tot sufletul multă sănătate și să rămâneți activi.”

**Iolanda Stăniloiu,
secretar de stat în
cadrul Ministerului
Muncii, Familiei,
Protecției sociale și
Persoanelor Vârstnice**

„Am sentimente de recunoștință față de președintele Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad care ne-a invitat la o festivitate destinată sărbătoririi Zilei Internaționale a Persoanelor Vârstnice și în mod deosebit față de președintele Comisiei de Muncă și Protecție Socială deputatul Adrian Solomon care a suplinit astăzi prin invitația pe care a adresat-o pensionarilor bârlădeni de a fi prezenți la Parlament în sala Drepturilor Omului, a suplinit spuneam, ceea ce ar fi trebuit să facă președintele României, primul ministru al Guvernului României și anume să respecte o recomandare a Organizației Națiunilor Unite care cere șefilor de state și de guverne să adreseze mesaje de felicitare, de omagiere seniorilor țărilor lumii pentru ceea ce au făcut ei în perioada activă pentru progresul societății omenesti. Din păcate, în România niciun președinte al țării nu s-a adresat pensionarilor cu prilejul Zilei Internaționale a Persoanelor Vârstnice, doar doi foști prim miniștri au făcut acest lucru: Călin Popescu Tăriceanu și Victor Ponta.

Vreau încă o dată să mulțumesc în primul rând domnului Adrian Solomon, președintele Comisiei de Muncă și Protecție Socială care a facilitat realizarea inițiativei C.A.R.P. „Elena Cuza” Bârlad să fim prezenți astăzi într-o sală cu denumire predestinată drepturilor omului, iar noi luptăm tocmai pentru drepturile pensionarilor români.”

„Vreau să vă doresc mai întâi în această zi de toamnă ca ziua dumneavoastră, Ziua persoanelor tinere la suflet să fie una bună, frumoasă, să vă găsească sănătoși, pe dumneavoastră și pe cei dragi și să simțiți că la acest bilanț ca în fiecare toamnă s-au făcut pentru dumneavoastră și lucruri bune. Dumneavoastră, pentru noi toți, sunteți cei care reprezentați înțelepciunea și noi existăm datorită dumneavoastră. Se vorbește aici despre strategia îmbătrânirii active și aș vrea să spun câteva cuvinte despre asta că noi am propus această strategie, noi cei de la Casa de pensii, să încercăm să facem o consultare prepensionare și toți cei care se vor înscrie de acum încolo la pensie să știe dinainte tot ceea ce le trebuie, tot ceea ce le lipsește din dosar, deci să aibă o accesibilitate mult mai mare la pensionare și să nu se trezească în momentul în care vin la pensie că nu cunosc dacă au toate sporurile, dacă au toate elementele trecute în carnetul de muncă, dacă angajatorii au declarat veniturile pentru dumneaele și lucrul acesta sper să se întâmple începând cu anul viitor. Iar ca un bilanț de toamnă aș vrea să vă spun câteva realizări ale acestui an. În primul rând știți că de la 1 ianuarie s-a majorat valoarea punctului de pensie cu 5% devenind 871,7 lei, s-a acordat în anul 2016 un indice de corecție de 1,09 pentru cei care s-au înscris la pensie, am avut în acest an prognozată o cheltuială de 53 miliarde de lei, atât costă în România plata pensiilor. Din păcate, și în acest an, bugetul a fost construit pe un deficit de 15 miliarde, inițial pe prognoză era de 14,4, deficit acoperit din bugetul de stat. Veniturile bugetului asigurărilor sociale sunt constituite din contribuții, dar și din subvenții de la bugetul de stat, astfel încât să se acopere întreaga cheltuială din buget. Îmbucurător este faptul că în acest an numărul salariaților a depășit numărul pensionarilor cu aproximativ 600.000 persoane, ceea ce este bine, înseamnă că și colectarea crește. Vom avea mai multe venituri atât pentru noi toți cât și pentru dumneavoastră. Casa de Pensii încearcă să facă cu resursele umane reduse pe care le are să facă față tuturor provocărilor, la toate modificările legislative. Știți că de curând numai din această vară s-au dat 2 noi acte: recalcularea grupelor de muncă pentru mineri și pentru persoanele care au lucrat în zona II de radiații; diminuarea penalizării în cazul pensiilor anticipate. De asemenea, lucrăm la legea 192 care a intrat în vigoare la 1 ianuarie 2016 și are o aplicabilitate pe următorii 2 ani și se va finaliza la 31 decembrie 2017. Sunt numai câteva dintre lucrurile pe care am încercat să le realizăm și să le punem în aplicare așa cum trebuie. Vă doresc multă sănătate și ca de acum înainte să treacă mulți ani în care să sărbătoriți ziua de 1 octombrie la bilanț la toamnă când se culeg roadele, să fiți mai mulțumiți, mai împliniți și mai sănătoși. Vă mulțumesc!”

„Să încep cu o veste foarte, foarte bună: am reușit și ieri s-a aprobat în ședința de guvern un memorandum în care Vasluiul este printre cele 3 județe pilot incluse într-o strategie de combatere a sărăciei, a marginalizării. Proiectul acesta, vă spun sincer, că a fost o bătălie de peste 4 ani de zile pe care am dus-o împreună cu domnul deputat Adrian Solomon și doamna senator Gabriela Crețu, susținuți foarte mult de domnul președinte Dumitru Buzatu ca Vasluiul să fie inclus într-un anumit proiect pilot pentru a beneficia de fonduri speciale pe picior de egalitate cu alte zone din România. Asta înseamnă că vor fi fonduri europene speciale și anumite facilități fiscale pentru județul Vaslui. E o realizare a noastră și aici vreau să-l felicit pe domnul deputat Adrian Solomon pentru activitatea sa de la Comisia de Muncă și Protecție Socială și cred că

atât cât am putut noi am susținut repararea unor nedreptăți care au fost făcute în trecut. Și aici nu vorbim politică, ci realități spunem adevărul.

Vreau să vă doresc de ziua dumneavoastră tot ceea ce e mai frumos, mai bun pe lumea asta, să vă mulțumesc că ne dați din înțelepciunea dumneavoastră chiar și atunci când ne criticați.”

**Doina Părcălabu,
ex-președinte al Casei
Naționale de Pensii
Publice**

„Vreau să transmit salutul meu vasluienilor și văd că sunteți în număr semnificativ din zona Bârladului care are și o organizație foarte reprezentativă, lucru care se vede că v-a facilitat accesul în Palatul Parlamentului în ajunul unei zile aniversare în ceea ce privește persoanele vârstnice. Cred că e cazul să mulțumim domnului președinte Solomon pentru efortul pe care l-a făcut și a venit în întâmpinarea dumneavoastră. Sper că ziua de astăzi este una foarte frumoasă pentru dumneavoastră și veți povesti celor cu care vă veți întâlni la întoarcerea acasă ce ați văzut și ce s-a discutat aici. Aș vrea să fac câteva aprecieri: pensionarii nu sunt persoane care solicită protecție socială, ci sunt persoane care și-au asigurat dreptul la un venit decent în momentul în care trec din viața activă în calitate de pensionar, și acest lucru ar trebui să rămână întipărit în mentalul tuturor. Cât de reprezentativ este venitul pe care-l aduce pensia față de nevoile pensionarilor e o discuție importantă și care trebuie avută în vedere datorită faptului că discutăm de o pensie publică pentru care cetățenii sunt asimilați în mod obligatoriu prin efectul legii practic nu au fost întrebați dacă vor să se asigure, ci au fost obligați să se supună. Din acest punct de vedere cred că obligația este transferată de la atitudinea persoanei de asigurat către cei care sunt îndrituiți să administreze acest drept al pensionarilor și așa cum spunea domnul președinte Solomon cred că ar trebui să cerem cu insistență celor cărora le-am acordat spre administrare contribuțiile noastre din perioada vieții active să ne asigure venituri decente la vârsta pensionării. Ori a ne ascunde în spatele cifrelor nu mai trebuie tolerat acest lucru pentru că suntem

oameni și dumneavoastră fiecare aveți problemele dumneavoastră, nevoile dumneavoastră care nu sunt cifre. De cele mai multe ori ni se dau date statistice, iar pe aceste date de multe ori lucrurile arată bine pentru că instrumentul matematic poate să-ți ofere și acele metode care să prezinte partea bună a lucrurilor, dar nevoile cetățenilor sunt cele care trebuie să primeze. Vă transmit toată considerația mea, tot respectul meu și cele mai alese gânduri de sănătate și respect. La mulți ani!”

„Mărturisesc că ne bucurăm că veniți aici dincolo de discuția tehnică pe care o avem. Aparțineți unei generații care chiar se bucură de această clădire pentru că este făcută cu eforturi și sacrificiul dumneavoastră spre deosebire de alte generații care nu se raportează în aceeași manieră. Ieri spunea cineva ceva foarte frumos: „Au intrat seniorii în templul democrației”, suna foarte frumos doar că în lumea în care trăim sunt două categorii aflate sub atac: seniorii pentru că există forțe politice care-i acuză de a fi asistați, de a fi inutili societății, dar ne amintim că s-a spus că sunt 12 milioane de asistați sociali inclusiv dumneavoastră cei care ați construit această țară. Eu vreau să fac un apel la solidaritate, să îi apărăm pe cei de vârsta a III-a, să apărăm democrația pentru că sunt două lucruri de care avem nevoie. Aici s-a spus că greșelile făcute pot fi iertate. Nu, greșelile făcute trebuie corectate, nu iertate. Îi iertăm pe cei care le-au făcut că nu o să-i împușcăm, dar ele trebuie corectate. Și din punctul ăsta de vedere eu vreau să fac un apel la solidaritatea dumneavoastră pentru că obiectivele dumneavoastră nu țin de voința nimănui. Ca să aveți o pensie decentă, avem nevoie de un salariu minim decent pentru că toate contribuțiile se calculează raportate la nivelul salarial, avem nevoie de o economie care să funcționeze și de un număr de contracte de muncă pentru care se plătesc contribuții și nu de tot felul de ocolișuri ale legislației, avem nevoie de un nivel al contribuțiilor care să ne asigure ceea ce ne dorim. Or nu putem în același timp să cerem salarii mari, dar să acceptăm să tăiem contribuțiile în fiecare zi, adică să distrugem orice urmă de solidaritate între generații. Dacă a mers ceva în țara aceasta a mers atâta timp cât am reușit să ținem generațiile solidare. Ori pentru aceasta e mare nevoie de solidaritatea dumneavoastră pentru că aveți și experiență și înțelepciune, aveți și timpul necesar pentru a-i lămurii pe oameni, pentru a-i face să înțeleagă cum merg lucrurile în societate. Că nu merg întotdeauna așa de ușor cum zic cei care au hai să zicem inocența tinereții câștigă bine astăzi, nu-și fac asigurări, asigurări de sănătate crezând că vor fi sănătoși și bine până la adânci bătrâneți și li se întâmplă un accident, o nenorocire și se trezesc că ei sunt la mâna dumneavoastră și a solidarității dumneavoastră.

Vreau să vă mulțumesc din suflet pentru că ați venit astăzi aici, să menținem legătura. La mulți ani de 1 octombrie, iar urarea e doar personală altfel ar trebui să facem lucruri pentru dumneavoastră și societate ca să înțelegeți că chiar ne pasă de dumneavoastră.”

**Gabriela Crețu,
secretarul Comisiei
pentru afaceri
europene din cadrul
Senatului României**

„Sper ca toți cei care au venit astăzi să se fi simțit bine într-o vizită la Parlament, dar și într-o dezbatere cu substanță care a avut loc la sala „Drepturilor omului”. Nu întâmplător am ales sala „Drepturilor omului” pentru a-i primi pe oaspeții noștri tocmai pentru că se apropie ziua de 1 octombrie – Ziua Internațională a Persoanelor Vârstnice, moment în care toată lumea trebuie să-și îndrepte atenția către această categorie de vârstă. Cu Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” avem o colaborare de câțiva ani de zile, o colaborare fructuoasă cu un președinte de ispravă care face ca lucrurile să meargă foarte bine transformând C.A.R.P.-ul din Bârlad într-o instituție fanion de acest tip din țară care se bucură de sprijinul domnului președinte Preda Nedelcu de la Federația Națională a Pensionarilor din România și de al nostru în toate demersurile pe care le face. Dincolo de intervenții sunt legile care contează și rapoartele Comisiei de Muncă și Protecție Socială pe care le-am votat împreună cu colegii mei în ultimii doi ani de zile și care au reușit să ducă la eliminarea mai multor nedreptăți din legea pensiilor 263/2010 în ceea ce privește strategiile

**Adrian Solomon,
președintele Comisiei
de Muncă și Protecție
Socială din cadrul
Camerei Deputaților**

de cotizare în grupa I și a II-a de muncă atât pentru scăderea vârstei de pensionare cât și pentru quantumul pensiei, se recalculează în acest moment în urma unei legi amendate și votate de noi la inițiativa mea. Până în iulie anul viitor se speră că această recalculare va fi finalizată. De asemenea, am reușit să reducem penalitățile pentru pensionarea anticipată parțială de la 0,75/lună la 0,2/lună pentru cei care au muncit mai mult de 8 ani în sistemul public de pensii. De asemenea, am reușit să introducem în plenul Camerei și să voteze colegii noștri o prevedere prin care se poate cumpăra vechime pentru cei care nu au stagiul minim sau complet de cotizare știindu-se faptul că în 2010 s-au schimbat aceste stagii fără a se face un studiu de impact, fără a se analiza toate consecințele și cei care din varii motive rămăseseră la 12 ani sau la 32 de ani convinși fiind că vor beneficia la împlinirea vârstei de pensionare de pensie s-au trezit acum că nu au stagiile necesare pentru a beneficia de pensia respectivă. Prin urmare, e un pas înainte pe care l-am făcut înspre a îndrepta aceste nedreptăți. S-au reparat multe chestiuni care veneau să afecteze statutul militarilor fie că ei au fost în M.A.I., fie că au fost în M.Ap.N. și am reușit să rezolvăm și această problemă prin legea 223/2015 prin care pensiile militarilor au revenit la statutul pe care l-au avut încă din timpul lui Cuza și până în zilele noastre. Sper că de acum încolo eforturile noastre să se canalizeze pe un singur deziderat care a rămas încă neîndeplinit din rațiuni ce țin de dinamica guvernamentală și anume corelarea punctului de pensie cu salariul mediu brut pe țară.”

**Intervenții ale
prof. Maria Marin
și Lucia Munteanu
la dezbaterile
publice
„Statutul
pensionarului
în societate”**

**Ansamblul folcloric „Răzeșii” Pogonești susținând
un microrecital în incinta Palatului Parlamentului**

**Intervenții ale prof. Petruș
Andrei, respectiv Iftene
Gioriciu, pe marginea
sistemului public de pensii**

Sub culorile toamnei...

Maria PANȚUROIU
C.A.R.P. „Speranța” Pucioasa

„Poate că este ceasul, de vreme ce scoboară,
Din arbori toată frunza, ce-a fost și strălucit,
Să ne privim trecutul, în față liniștit,
Când urma lui de umbră începe să ne doară.”
(Tudor Arghezi, „Poate că este ceasul”)

Vara a trecut grăbită pe sub zări neștiute și a luat cu ea, cântecele păsărilor, miresmele și bogăția de culori a florilor, bucuria deplină a vacanțelor. Am trăit în zilele însorite ale verii, întâmplări, care ne-au făcut mai fericiți sau mai triști, mai încrezători sau mai nostalgici, dar am păstrat în sufletele noastre, lumina.

Fără lumină, nu putem merge mai departe, fiindcă ea este bucuria de a trăi, este însăși speranța de a întrezări un nou răsărit, în fiecare dimineață. Parcă nici nu luăm în seamă, curgerea dureroasă a timpului.

Pe cărările brumate ale toamnei, trecem cu pas încet și cumpănit, împovărați de ani, de doruri, de atâtea amintiri! Câte toamne au trecut peste noi, cu tristețile și dezamăgirile lor, cu bucuriile și împlinirile trăite lângă cei dragi. Și toate deopotrivă, s-au preschimbat în amintiri, comori, păstrate cu grijă în țănițe de suflet.

Sub culorile mirifice ale atâtor toamne, au stat anii noștri tineri, dar... s-au grăbit să treacă, fremătând de doruri și scuturându-se ca florile, peste hotarul nestatornic al vârstelor.

Acum, stăm sub lumina blândă a unui asfințit, bucurându-ne de frumusețea acestui anotimp al împlinirilor. Semănăm tot mai mult cu toamna încărcată de roade, blândă și înțeleaptă, răbdătoare și statornică.

Știm, că nu întâmplător ZIUA PENSIONARULUI a fost aleasă spre sărbătorire, într-un început de octombrie, când

toate stau sub semnul frumuseții și al împlinirii. Aș vrea să întorc timpul, și să ne întâlnim pe cărările vieții așa cum am fost: frumoși și visători, încrezători și plini de speranță, mereu cu soarele-n Zenit, călători temerari spre PĂMÂNTUL FĂGĂDUINȚEI. Din vremea aceea atât de depărtată, am păstrat lumina ca pe o binecuvântare și sub puterea ei, am descoperit valorile creștinești, prin care ne-am găsit rostul și calea spre împlinirea unui ideal.

Am crezut, am iubit, am sperat, dar mai ales am trudit. Prin muncă ne-am făcut un rost și am dat un sens vieții. Am clădit case, am crescut copii, am sădit pomii din livadă...

Știm că n-am trăit în zadar, iar cei de lângă noi, tinerii ar putea să ne calce pe urme și să aleagă din tot ce a fost frumos în viața noastră, doar faptele prin care vor găsi un răspuns la marile lor întrebări existențiale.

Sub culorile toamnei, acum la ceas de sărbătoare, aș vrea să adun în buchete, toate florile acelor veri care ne-au răsfățat cu frumusețea lor în anii noștri tineri... și să le ofer celor de vârsta a treia, tuturor pensionarilor acestui neam, ctitori de țară și făuritori de destine.

Cred în puterea cuvintelor, în magia lor, dar știu că nu există cuvânt care rostit cu credință, să alunge bătrânețea, suferința sau grija zilei de mâine!

Cred totuși în urări care se pot împlini.

La Mulți ani cu sănătate și la multe aniversări cu liniște și pace, sub culorile toamnelor!

CAUT UN OM

av. Carmen Frățiman

Ziua în amiaza mare, Diogene, filozoful grec, umbla prin Atena cu lumânarea aprinsă.

Întrebat fiind ce face răspundea: „Caut un om!” Unii ar spune că de fapt căuta un om cinstit, dar eu cred că totuși căuta un om.

Se vând scandaluri, bârfe, „știrile de la ora 5”... E tot mai greu să menții o revistă culturală ori să scrii un editorial în care să nu înjuri pe nimeni. Îți trebuie curaj să le poți spune celor ce te urmăresc că „nasc și la Moldova oameni”.

Oameni care te pot înțelege când ai greșit și-ți pot arăta cum să repara.

Oameni care te văd atunci când ai căzut și te pot ridica.

Oameni care și sunt atunci când nu ai glas, vorbind ei pentru tine.

Oameni alături de care poți merge împotriva curentului sprijinindu-vă reciproc.

Oameni pentru care zilele tale se adaugă la zilele lor și împreună sporesc.

Oameni pentru care grijile tale devin grijile lor și împreună găsiți soluții.

Oameni ce au încredere să-ți dea banii lor, timpul și știind că și tu vei face același lucru atunci când va fi nevoie.

Oameni și nu populații.

Oameni de la Casele de Ajutor Reciproc.

Dumnezeu ne ajută să îmbătrânim frumos și să scoatem revista „Viața noastră” (nr. 30)

prof. Livia ANDREI

O zi de toamnă mohorâtă, 26 septembrie, care îți aduce în suflet doar „tristeți provinciale”. Oare așa să fie? Poate pentru unii, dar nu și pentru cei care s-au hotărât să-și petreacă o parte din timp la Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” din Bârlad, unde domnul președinte magistrat Nicolaie Mihai, cu ajutorul colaboratorilor săi a prezentat o activitate densă și plină de „învățăture”.

Credeam că totul se va desfășura „pe repede înainte” și se va încheia chiar înainte de a ne da seama. Da’ de unde? Două ore au trecut pe nesimțite, căci vorbitorii ne-au fermecat prin alocuțiuni pertinente, persuasive și pline de miez.

Preotul paroh Acostioaei Răzvan Andrei a conferențiat despre **„Sfântul Antim Ivireanul un ierarh care a gândit și simțit românește”**. Mulți din cei prezenți au aflat abia acum cine și ce a făcut acest om pentru țara noastră și pentru limba română. Un (ne)român ce și-a pus amprenta pe istoria românească printr-o contribuție esențială la dezvoltarea spirituală a acestui popor.

Claritate, persuasiune, simțire, credință, iată ce a emanat prelegerea părintelui paroh.

Apoi s-a schimbat registrul. O altă temă, actuală și, mai ales interesantă pentru un auditoriu de o anumită vârstă prezent în sala „Alexandru Ioan Cuza” - **„Îmbătrânirea, proces controlat”**

susținută de gen.(r) Neculai Rotaru.

Privită sub toate aspectele îmbătrânirea este un proces ireversibil care aduce, pe lângă neajunsuri, multe bucurii și împliniri, dacă știi cum s-o trăiești. Înțelepciunea celor mai vârstnici este un atu pentru ei, dar și un punct de sprijin pentru tineri. Când mergem pe stradă observăm oameni de vârstă a treia care își poartă anii cu demnitate și cu multă forță. E drept, că sunt și alții ce se simt împovărați de acești ani. Fiecare om își trăiește viața

asa cum simte, că, la o adică, vârsta este cea pe care o simți, nu neapărat cea din buletin.

Ajungând la prezentarea nr.30 a revistei „Viața noastră” ce o datorăm Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” din Bârlad, profesorul Gruia Novac ne-a menționat doar în trecere cuprinsul, căci a găsit de cuviință să ne „înștiințeze” de noua viziune a conținutului numerelor următoare, ce va avea ca punct de plecare exigența, corectitudinea, diversificarea și adevărul.

Numărul de revistă apărut conține articole diverse, un loc mai special acordându-se deplasării unei mari delegații la Reghin. Mai multe aflați din revistă. Sunt absolut de acord cu propunerile domnului profesor, dar să nu facem din această revistă una „elitistă”, ci o revistă ce se adresează unei mari categorii de cititori, mai mult sau mai puțin elevați, mai mult sau mai puțin obișnuiți cu cerințele societății moderne, pe care unii nici măcar n-o înțeleg.

Momentul final al activității a fost sărbătorirea celor doi septuagenari ai Casei: **Ocrain Constanța și Roșca Valentin**, care s-au bucurat de darurile oferite de Consiliul Director, ca semn al prețuirii activităților pe care le desfășoară în cadrul acestei instituții, care, după cum se vede, ne învață să îmbătrânim frumos și mai ales să nu ne plictisim.

e cutremur de fiecare dată când îmi bate inima
rar, din ce în ce mai rar
și mereu în întuneric.

întunericu-i un colț de liniște
o liniște care învâluie zgomotul
huruitul camioanelor care trec
pe bulevard
și zguduie blocuri și inimi
din temelii.

se crapă în timp și inima și blocul
iar de la etajul 4,
de la un balcon cu perdele albe de bucătărie
se văd fisuri în asfaltul încins
pe care-l răcesc cisternele cu apa prăfuită
cu lacrimi
totuna.

îmi scârțâie oasele când îmi bate inima.

Teodora Alexandra CONCIȚĂ

VIAȚA NOASTRĂ: 30

(Bilanț și intenții)

prof. Gruia NOVAC

Viața omului nu e niciodată complicată.

Complicată și-o face el însuși: din prostie, din neștiință, din infatuare, din interes, dar mai cu seamă din megalomanie. Acestea sunt câteva din motivele pentru care unii oameni sunt fericiți mai devreme, alții mai târziu, iar alții niciodată.

Iată de ce, în mod conștient, e chiar bine să ascultăm sfaturile altora, nu pentru că noi am fi neputincioși, ci dintr-un motiv mai practic: folosirea experienței lor, poate chiar a inteligenței lor. Cine crede că poate izbândi singur se află într-o mare dilemă. Nu degeaba, dacă apelăm la cărțile liturgice din veac, aflăm că **Eclesiastul** a rostit adevăruri care sunt valabile etern. Spune El: „**Vae soli!**” adică : „**Vai de cel singur, căci dacă va cădea, nu va fi nimeni să-l ridice. Doi oameni prețuiesc mai mult decât unul singur. Dacă cineva e mai tare decât unul sau decât celălalt, cei doi împreună îi vor putea rezista, căci frânghia împletită din trei funii nu se rupe atât de lesne.**”

Revista noastră își propune, deci, să joace rolul de mediator între obligația C.A.R.P. **de a educa**, nu numai **de a informa**, și cititorii ei – membri și simpatizanți – care acceptă conștient o tutelă intelectuală, dincolo de orgolii și vanități.

Schimbarea, deși parțial deocamdată, a început odată cu acest număr **30**. O revistă, indiferent de editorul ei, trebuie să-și asume o răspundere. Nu una festivă, ci una pragmatică. Ea trebuie să arate ca un creștin în zi de sărbătoare: nu te duci la biserică sau la un praznic important în hainele cu care-ai fost la muncă. Nu pentru că straiele acelea nu te-ar reprezenta, dar din respect față de slujba liturgică ori față de semnificația evenimentului comunitar sau familial. Așa e și revista. Ea nu e o apariție zilnică, ci temporară, chiar dacă e variabilă. Aspectul ei contează, dar nu să epateze; să intereseze. Nu să șocheze, ci să atragă.

Numărul **30** al revistei e o dovadă. Simplitatea aparentă a coperților nu

înseamnă sărăcie de idei, ci semnificații pline de un simbolism la îndemână

tuturor celor atenți. **30** e o treaptă: iată unde am ajuns. Cifra aceea majusculată vorbește singură, nu sunt necesare explicații. Iar razele „expansioniste”

de pe coperta 4 vor să însemne efort, dăruire, pasiuni comune, dorința de a arăta că putem, că știm, că suntem dispuși să dăm exemple care să certifice

capacitatea spirituală a unei instituții susținute doar de aparținătorii vârstei a treia și a nepoților lor.

Redacția va merge pe același drum și în viitor, nr.31, cu un cuprins urmărit atent de domnișoara **Teodora**

Zaldea, fiind o dovadă a perseverenței noastre, dar și a priceperii noastre. Vom îmbunătăți, așadar, și conținutul. Ca seriozitatea noastră să devină principiu, vom arbora pe catarg steagul valorii. A cam trecut vremea în care revista puneă preț pe încurajări de talente apărute târziu, uneori foarte târziu, din pricină că „în tinerețe” n-aveam timp de ... limba română. Plăcerea unora de a-și vedea numele tipărit pe o pagină de revistă a murit. Revista „Viața noastră” a crescut atât de mult, încât nu-și mai poate permite să asorteze costumul de gală cu adidași. Pretențiile noastre au crescut, chiar dacă ale unora au rămas la pragul... gimnaziului. E adevărat că poetul german Friedrich Schiller (1759-1805) spunea într-un vers din poezia *Vânătorul din Alpi*, că „**Pământul are loc pentru toți**” (Raum für alle hat die Erde), dar „locul” acela se cade să fie susținut de muncă și talent permanent nu de superficialitate și interes.

Iată de ce, eu vreau, și noi toți vrem, ca numărul jubiliar **30** să fie început de schimbare, să fie o cotitură nu numai în viața revistei, ci în străduința noastră, a tuturor celor care ne ocupăm de dăinuirea ei, de a căuta și cultiva valoarea, în așa fel încât *Viața noastră* să se alăture triumfal publicațiilor care slujesc LIMBA ROMÂNĂ, exprimarea plastică, corectă, bogată, indiferent de domeniul în care se înscrie o colaborare: știință, literatură, tehnică, arte, medicină, sport sau diverse. De aceea, noi vom fi adversarii tuturor veleităților, superficialilor și inconștienților. Concesii s-au făcut dintotdeauna; poate vom face și noi, cu condiția ca și concesii să se înscrie pe o scară valorică măcar onestă.

Dar ce înseamnă acest **nr.30**, evocat atât de mult în demersul meu?! Numărul contributorilor la realizare este de **55**, mulți reușind să depășească media valorii. Sunt și destule neîmpliniri – nu le voi numi astăzi, dar numerele viitoare îmi vor oferi prilejul să spun „**coram populo**”, adică „sus și tare” adevărul...nominal – neîmpliniri care scad cota valorică prin aceste rebuturi.

Deplasarea reușită la Reghin, jud. Mureș, e pe larg prezentată într-o manieră corectă și fără a lipsi entuziasmul temperat, impresii scrise pentru cititorii deștepți și împăcați cu realitatea reală, conștientă. Totuși, nu pot rosti numele reporterului pe care, eventual, posteritatea să-l rețină fiindcă, pentru mulți, topica stilistică sau imbricarea (asamblarea, îmbinarea) elementelor comunicării, fie și obișnuite, darămite beletristice, a rămas o necunoscută eternă...

Literatura e prezentă, deși – cantitativ – cu o anume timiditate, fiind cam înăbușită de texte mai mult prozaice sau cu informații furate de pe internet, așa cum e la modă în nerușinata contemporaneitate, încât te întrebi dacă școala s-a ocupat îndeajuns de cultivarea frumosului sau de învățarea descoperirii necesității cercetării. Și asta se întâmplă pentru că voalul superficialității a ascuns aproape în întregime chipul valorii. Oricum, poezia – atât cât este – e mai mult reflexivă, deci subiectivă, decât etică, adică obiectivă. Sigur că e mai la îndemână să fii epidermic decât gânditor.

Imprecațiile se rețin mai lesne ca judecățile!

Dintre creatorii foarte tineri de poezie remarc numele **Alexandrei Teodora Concită**, despre care-mi place să cred că va urca spre poezia înaltă, cu condiția de a nu se împrăști în preocupări minore și a rămâne în zona temelor împăratești, dar și pe al **Oanei Rotaru**, cu excelentul ei poem-eseu socio-afectiv „**Aproape trăim**”. Eu amintesc – și dau pildă celor care au uitat – că un mare diriguitor al culturii române de la începuturile ei moderne (Titu Maiorescu) decreta că „politica” și „religia” nu sunt și nu pot fi teme poetice niciodată.

Impresii, sentimente, gânduri, planuri de viitor, angajamente, toate le găsim în paginile numărului **30**, exprimate prin fraze meșteșugite de Jorj Dulgheru, Lucia Munteanu, Constantin Iordache, Livia Andrei și Petruș Andrei.

„Oaspeții” revistei ne vestesc satisfacția de a fi primiți printre colaboratori: **Emanoil Sterescu** din Curtea de Argeș, **Nelu Vasile** din Turburea-Gorj, **Ștefan Cornel Rodean** din Sibiu, **Teodor Pracsiu** din Vaslui, **Florentina Loredana Dalian** din Slobozia sau **Laurențiu Chiriac** din Vaslui.

Numărul acesta nu și-a uitat menirea medical-curativă. Specialiste noastre Marina Prunea, Daniela Teodoru sunt prezente cu „utilități” pentru cei singuri ori pentru hipertensivi.

Merită studiat cu atenție cuprinsul revistei. Niciun amator de lectură bună nu va rămâne dezamăgit. Cel puțin intenția noastră a fost bună și, grație sprijinului permanent și substanțial din partea conducerii Casei, scopul a fost atins. Mulțumiri președintelui C.A.R.P. „Elena Cuza” Bârlad, domnului **Nicolaie Mihai**.

Revista „Viața noastră” nu e doar oglinda de zi cu zi a existenței și necesității C.A.R.P. Bârlad, este și o tribună educativă, informativă, este o oază de spiritualitate sufletească destinată însetaților de puțin frumos și de puțin adevăr.

Am scris pentru cei care „aud”.

Valentin Roșca alături de Nicolaie Mihai

Ocrain Constanța primind de la Gruia Novac medalia de aur a Casei cu prilejul aniversării a 70 de ani

ÎNROLARE

În timp ce
În fiecare zi mulți oameni
se luptă pentru ceva,
eu îmi vād de nelupta mea.
Așa, nu mă ia nimeni în seamă.
Sunt lăsată în pace,
iar asta mă liniștește.
Și mai mulți dintre ei
dau din coate, cum necum să iasă în față.
Nu mai contează dacă și le rup,
pentru că ei tot dau
din ce le-a mai rămas,
ca din niște vāsle,
dar dau... și dau, și dau...!
În pacea mea, Tu, Doamne,
mi-ai pus și mie în mână o armă
și m-ai aruncat în luptă,
ispitindu-mă la revoltă.
Dar împotriva cui trebuie să lupt?
Nici măcar asta nu știu.
Dacă, totuși, trebuie să lupt și eu,
alătură - TE mie sau dă-mi avizul,
Trimite întăriri
pentru a înlătura răul mondial.
Altfel, nu vreau să lupt.
Eu doar iubesc,
visez,
creez!

Elena BUȚU
Craiova

Dincolo de timp (I) *

Florentina Loredana DALIAN,
Slobozia

Un soare blând, de început de toamnă, își face loc îndrăzneț printre crengile pomilor înșirați ici colo de-a lungul aleilor parcului. E o liniște odihnitoare, întreruptă numai de zgomotul în surdină al pașilor leneși ai bătrânilor ce-și poartă după ei tristețile ori poate chiar bucuriile trecutului. Dincolo de garduri lumea se grăbește, chiar dacă nu știe unde, zadarnic temându-se că nu-i va mai ajunge timpul. Aici lucrurile stau altfel. Aici nu mai există timp. Așadar nimeni nu se grăbește. Toți își repetă poveștile, nici ei nu mai știu a câta oară, conjugând verbele doar la perfectul compus.

Mă așezasem pe o bancă mai retrasă, dacă s-ar fi putut ascunsă zecilor de ochi, nedorind să tulbur în vreun fel ritualul zilnic al celor care au fost și ei cândva agățați de vise, pe care acum le-au închis între aceste garduri sau poate și le-au cadourisit unii altora, dându-le la schimb, ca-ntr-un illogic joc de copii. Din lipsă de preocupare, încerc să mă gândesc la rosturile lumii, și-așa n-am să le aflu vreodată. Statuia lui Eminescu se distrează, aruncându-mi săgeți otrăvite: „Nu spera și nu ai teamă...”, „Nu credeam să-nvăț a muri vreodată...”, „Poți zidi o lume-ntreagă...”

...Am rugat-o să înceteze, dacă tot nu mă poate dumiri în vreun fel. Ia te uită, am ajuns să conversez cu statuile! Și n-am decât jumătate din media vârstei ocupanților acestui azil, care, cel puțin, par să nu mai caute nimic. Neavând întrebări, pesemne obosiți de-atâta căutare, nu mai așteaptă nici răspunsuri. Asta să fie secretul seninului pe care li-l citesc în priviri?

Când amica mea care conduce azilul mă rugase s-o ajut în realizarea unui proiect, am sărit indignată, de parcă-nghițisem vreun ciulin:

- Bravos, națiune! Eu văd cum trece viața pe lângă mine și tu-mi ceri să mă ocup de-ale altora! Spuneai că-mi ești prietenă?

Zâmbetul ei dezamăgit-ironic m-a readus cu picioarele pe pământ și capul pe umeri. Mă auzise de-atâtea ori bombănind revoltată la adresa celor care spun doar vorbe, fără s-ajute, măcar cu puținul pe care-l pot, pe acești jumătate duși din lume, dar care se-agață firav de-un fir de existență umană. Și iată-mă pe mine, indignata, îngroșând rândurile frumos-vorbitorilor nimic-făcători. În fond, ce-mi ceruse? În niciun caz bani, ci doar o parte din timpul și o fărâma din sufletul meu.

- O să le spun că ești de la ziar și c-o să le publici poveștile. Nu trebuie decât să-i ascuți.

- Și să mint, nu-i așa?

- Da. Mai exact să consimți la o minciună, ca aerul de necesară pentru ei.

- Bine, dar dacă-mi vor cere publicațiile?

- N-or să ți le ceară. N-au nevoie de ele. Tot ce le trebuie

este credința în iluzia că nu sunt duși de tot pentru această lume, că cineva mai află despre ei, că, într-un anume fel, sunt în centrul atenției.

În cercul strâmt în care-și duc existența nu mai au cui să-și spună poveștile – mai mult sau mai puțin adevărate, dar ce contează? – s-au săturat unii de alții, ba chiar se ceartă uneori: „Asta mi-ai spus-o altfel data trecută!” sau „Ești un mare mincinos! Când ai fost tu bogat? Ce cauți, atunci, printre noi?” Înțelegi? Oamenii aceștia nu mai au unde să evadeze, singura lor scăpare ar fi să dea drumul istoriilor dincolo de ziduri, ca unor porumbei călători, chiar și fără destinație cunoscută.

- De ce n-ai încerca să faci asta chiar cu un ziarist? Vreau să spun unul adevărat, care să și publice?

- Ha, ha! Pe ce lume ești? Cine-ar cumpăra un ziar doar ca să afle despre viața unora scoși în afara societății? Și-apoi, ziariști și reporteri au mai fost. Vin la mine să-mi ia interviu, fotografiază cantina, grupurile sociale, îl mai întreabă pe vreunul cum îl cheamă și câți ani are, eventual cât are de gând să mai trăiască (cu alte cuvinte cât se va mai hrăni din bugetul nostru, al tuturor) și cam atât. N-are nimeni timp de povești.

Adina avea dreptate, n-am găsit argumente s-o contrazic. Și iată-mă pregătită să intru pentru prima oară în jocul de-a mă da drept cine nu sunt, în fața unor necunoscuți.

- Ai știut din capul locului c-o să accept, nu-i așa? Zâmbește.

- Da. Ți-am spus c-am studiat și puțină psihologie, apoi...te cunosc. Nu-ți va părea rău, te asigur. Sunt oameni interesanți, îți trebuie doar puțină răbdare cu ei.

M-am înarmat cu răbdare și am venit cu temele făcute, nu fără un tremur interior, sufletesc, prefăcându-mă a fi omul potrivit pentru a face porumbelii să zboare. Peste ziduri, peste granițe, dincolo de meschinării, de prejudecăți și chiar... dincolo de timp. Eu însămi, așezată leneș în bătaia soarelui de august, am ieșit în afara timpului, uitând că „afară” lumea se grăbește și eu odată cu ea, fără măcar să știu înspre unde...

*

Nu știu cât să fi trecut de când mă așezasem pe bancă, trândăvind la soare în compania propriilor mele rătăciri, însoțite discret de târșăitul pașilor pe aleile încrucișate din parcul azilului. Un ceas, două? Sau poate doar minute? Ce mai contează? Am învățat să nu mă mai grăbesc, să uit de ceas, precum acești oameni pentru care timpul nu se mai măsoară. Am renunțat la răspuns, distrasă de rezonanța unor pași din ce în ce mai apropiați.

Cineva se îndrepta spre mine, hotărât să-mi răpească din farmecul contemplării.

- Cam tare arde soarele în astă dimineață, noroc că mi-am pus pălăria. Tu de ce nu porți?

- Bună ziua!, zic în pană de inspirație.

- O fi bună pentru tine! La mine-i altfel, da' nu-i treaba nimănui. Nici măcar a ta. Știi, în fiecare zi mă scol mistuit de-un gând care-mi tot dă ghes de la o vreme-ncoace. Anume că, dac-aș lua gâtul unuia în fiecare zi, viața mea s-ar mai prelungi cu câte un an de fiecare cap. He, he, he! Și bătrânul, care între timp se așezase lângă mine, mă privește fix pe deasupra ochelarilor, devenind brusc de-o seriozitate alarmantă. Statuia-mi șoptește: „Din codru rupi o rămurea/ Ce-i pasă codrului de ea?” *Mai taci!* bombăn în gând, jumătate vie, jumătate moartă. *N-am niciun chef să dau colțu'.*

„Mai am un singur dor...” *Și eu. Sper doar să mai apuc s-o omor pe Adina.*

Probabil că expresia mea era atât de amuzantă, încât bătrânul izbucni într-un râs hăhăitor, revenind la o normalitate deranjantă. După ce râse cu poftă, lăsându-mă perplexă a doua oară, mi se-adresă, ștergându-și lacrimile:

- Te-am speriat?!? Ce-ai crezut, că ăsta-i azil de nebuni? Hă, hă, hă! De ce n-or fi putând tinerii să creadă că bătrânii sunt și ei oameni? Ne priviți ca pe niște ființe ciudate, sau chiar ciumate, aș zice, și vă gândiți cum să fugiți mai repede de noi. Hai, lasă, și eu gândeam la fel... *Aha! Care va să zică se amuzase pe seama mea.* Afișez un zâmbet stingher, dar îmi notez în gând să i-o plătesc la momentul potrivit. Și neapărat Adinei trebuie să-i rup măcar un deget. Cum între noi se lăsase o tăcere stânjenitoare, mă forțez s-o alung:

- Sunt...

- Știu cine ești, ne-a spus doamna doctor. Da' nu prea mă interesează. „Sunt cutare!”... „Sunt cutărică!”... Ești pe dracu'! Nu ești nimic, ai înțeles?

- Îhî! măresc ochii la el, înțeleaptă.

- Vorbesc în general, desigur. Acum s-ar putea să ți se pară că ești cineva, că ceea ce ești contează. Dar uită-te la mine! Eu nu mai pot să spun decât „am fost”. Vrei să știi ce-am fost?

- Daaa!

- Nimic. Ai înțeles? Nimic! A, sigur că și eu credeam că sunt cineva. N-ai idee ce mândru mă prezentam: „Sunt generalul cutare”. Fâs! Crezi că interesează pe adunătura asta de idioți (mi-i arată cu degetul) câte stele-am purtat pe umăr? Sau că bucătăreasa-mi pune vreo lingură de ciorbă-n plus? Niște nerecunoscători! De parc-am făcut doar pentru mine războiul! Știi ce-i ăla război?

- Da.

- Știi pe dracu'!

- Vreau să spun... am citit.

- Bravo! Și eu am citit cum se nasc copiii. Crezi că asta mă ndreptățește să mă numesc mamă?

- Dar eu n-am spus că sunt general!

- Da' nici mult nu mai aveai. Las' că vă știu eu p-ăștia tineri – vi se pare că le știți pe toate, iar viața o țineți la degetul mic, n-are secrete pentru voi. O țineți pe dracu'! *Bineee. Ia să nu te mai bag eu în seamă.* Mă prefac interesată de-un grup mai îndepărtat, alcătuit din două femei și un bărbat, ce par a se contrazice pe o temă anume. Aha! Au găsit un pui de vrabie și, probabil, nu se pun de acord asupra soartei sale. Cum mai depindem de alții!

- Ce taci? Ți se pare că ești mai deșteaptă? *Nu-i bine*

nicum. OK. Mă hotărâsc să iau taurul de coarne:

- Uitați ce este: dacă prezența mea vă deranjează, atunci plec.

- Nu pleca! Nu m-am mai distrat de mult așa bine.

Cred și eu.

Deodată, mă privește cu alți ochi. Pare că abia acum mă vede.

- Olga!

- Nu mă cheamă Olga.

- Tac! Și nu-mi mai spune cum nu te cheamă!

Tac, ce Dumnezeu să fac? ăsta mă confundă cu ordonanța.

Se uită prin mine, mă vede și parcă nu, prilej să-l pot studia mai atent. Semnele nemiloase ale vârstei nu pot ascunde totuși urmele a ceea ce trebuie să fi fost o frumusețe de bărbat. Ținuta e încă dreaptă, militărească, iar mâinile făcute parcă să mângâie, nu să țină arma.

- Olga, Olguța, nu te-ai supărat, nu-i așa?

Bine. Fie și Olga.

Cu mâna tremurândă, scoate din buzunarul de la piept o fotografie îngălbenită, pe care mi-o întinde. Mă izbește asemănarea cu mine, deși, e drept, femeia care zâmbește dincolo de timp e și mai tânără și mai frumoasă. La o privire mai atentă, constat că zâmbetul îl poartă doar pe buze, în timp ce ochii îi sunt triști. Mă tem să ating fotografia, o superstiție absurdă mă îndeamnă să cred că, dacă aș atinge-o, am face schimb de locuri. Mă zbârlesc. Nu cred că mi-ar plăcea în buzunarul de la piept al generalului. Nu știu ce să zic. Mă salvează el:

- Am iubit-o. Știi ce-i aia iubire?

Acu' i-acu! Dacă răspund afirmativ, îmi zice „știi pe dracu'!”, dacă zic „nu” – „ți-am spus eu că voi,ăștia tineri n-aveți habar de nimic!”, dacă tac, cică fac pe deșteapta. Îmi vine să scot limba la el.

Noroc că nu mai așteaptă răspunsul.

- Am iubit-o! Doamne, cât am iubit-o! Vrei să știi de ce?

- De ce?

- Știam eu că nu te pricepi! Păi, poți spune vreodată de ce iubești un om???

Apoi, după o pauză:

- Și ea m-a iubit. Dar nu ne-a folosit la nimic. Vrei să știi de ce?

- Nu.

- Atunci îți spun. Războiul a fost de vină.

- Nu există război, cum nu există nimic altceva care să despartă doi oameni care se iubesc! îi arunc răutăcioasă.

- I-auzi! P-asta unde-ai citit-o, în „Arici-Pogonici”? Ascultă, mai bine! Olga era rusoaică, fiica unui șef de Stat Major pe care l-am întâlnit... mă rog, împrejurările nu mai contează. Era frumoasă, cultă, talentată, cânta la pian (dumnezeiește cânta), dansa pe muzică de balet, scria poezii... Hotărâserăm să ne căsătorim când se va fi terminat războiul.

- S-a terminat cam de mult – pun sare pe rană.

- Mda. Din păcate s-a terminat și prost. Iar pentru mine a fost un dezastru. Nu-mi mai rămăsese nimic din ce-aveam (nu mare lucru, de altfel). N-aveam unde să stau, din ce să trăiesc... Cum să mă fi prezentat în fața unei femei atât de minunate, cu tupeul de-a o pofți în mizeria mea? Am fost întotdeauna un tip responsabil. Apoi, am sperat o vreme c-am să-mi revin. A fost să fie abia peste vreo cinci ani... când n-am mai avut curajul să-i tulbur viața.

- Bine c-ați avut curajul să mergeți la război! Nu dau doi

bani pe eroismul care se manifestă distructiv, cum nu dau o ceapă degerată pe scuzele nobile ce servesc lașității de a nu trăi. V-ați gândit că poate în toți anii aceia v-a așteptat?

- Cred că nu e zi să nu mă gândesc.

- Și la ce vă folosește?

Ridică din umeri, abătut. Eram pornită să-i țin o teorie de zile mari și aruncam flăcări pe nări, de parc-ar fi fost suficient că privisem fotografia ca să schimb locul cu cealaltă. Dar a continuat cu glas din ce în ce mai stins:

- N-am mai aflat nimic despre ea. Doar o dată, întâmplător, am văzut o poezie într-un ziar, semnată Olga nu mai știu cum - pseudonim sau nume de căsătorie, n-am vrut să mă gândesc - dar am fost sigur că e ea. Titlul era „Căpitanul meu” - așa-mi spunea, pe atunci eram doar căpitan - iar ultima strofă mi s-a înfipt în inimă: „Atât a rămas din ce-a fost odată/ Rubinul pe deget, în noapte arzând/Tresar și mă rog să găesc așteptând/Inelul ce nu mi l-ai dat niciodată”.

Își șterge o lacrimă inutilă. Nu-l întreb nimic, mi-a ajuns. Responsabil! Mi se face rău. De unde până unde a fi responsabil înseamnă numai a dăru case, blănuri sau Dumnezeu mai știe ce nimicuri trecătoare? Responsabil? Ca și când sufletul n-ar avea nevoie de nimic, față de el n-avem... responsabilități. Se-upleacă și rupe un fir de iarbă pe care-l meșterește în formă de cerc. Mă-ntreb stupid câte ore pe zi doarme Dumnezeu. Apoi îl rog să mă ierte... apoi nu mai știu... Îmi ia mâna stângă și-mi așează cercul de iarbă pe inelar, rătăcindu-se iar în lumea Olgiei:

- Olguța, așa-i că mă iei de bărbat și cu inelul acesta?

Rubinele s-au demodat, știi...

Între timp și iubirea s-a demodat, îmi vine să-i spun. Și când o găsești...

Poate că undeva, într-un alt parc, pe o altă bancă, sub lumina aceluiași soare nepăsător, o bătrână încă-și mai așteaptă inelul... Atâtea zadarnice așteptări ne umbresc scurtul drum prin această lume!

Mă ridic. Nu mai pot să-l privesc. Acum plânge de-a dreptul.

- Olga! Olguța! Nu pleca! Te roog!

De la Adina am aflat că, de fapt, n-ajunsesese niciodată general. Fusesse trecut în rezervă cu gradul de căpitan, se pare c-a refuzat avansările fără să dea vreo explicație (Aha! „Căpitanul meu”). Nu s-a căsătorit, n-are copii. Tot ce-a agonisit a lăsat unui nepot de frate, care-l mai vizitează din când în când. A ales să vină la azil din dorința de a nu fi singur. Așadar tot mai bună „adunătura asta de idioți” decât nimic.

E târziu, sunt obosită și-aș vrea să strig. Privesc firul de iarbă de pe deget și mă gândesc la rosturile lumii. Am adormit și visez că mă cheamă Olga, sunt rusoaică... războiul tocmai s-a terminat... sunt îmbrăcată-n rochie de mireasă, în inelarul stâng am un inel cu rubin, iar la brațul drept pe Căpitanul meu.

- va urma -

* Fragment din volumul semnat de Florentina Loredana Dalian, *Aceeași lună peste sat*, seria „Azilul”, Cluj Napoca, Editura Remus, 2010.

În toamna vieții

Iftene Cioriciu

Plecat-au mulți din cei ce au mai rămas,
Să le deschidă ușa bunul Dumnezeu,
Spre huma lutului tăcut și ars
În care topi-ne-vom pe rând mereu

Trecut-au anii ca un vânt ușor,
Lăsând în urmă tinerețea,
Cu ochii obosiți și plini de dor,
Își poartă-n suflet bătrânețea.

Sunt ei, cei ce ne sunt bunici, părinți,
Ce zămislitu-ne-au din zborul lor,
Așteptând rândul parcă prea cuminți
Să plece dincolo de lumea lor.

Îi întâlnești la cozi la farmacii
Ori la piață drămuindu-și banii,
Se duc, se-ntorc și-s vii,
Pe rând se prăpădesc sărmanii.

Prea repede trecutu-le-a viața,
Mai aveau atâtea de făcut,
În lacrimi sărutând dimineața,
Mulțumesc Celui fără de început.

Seara și-o lipesc tăcuți de suflet
Oftând, curați șoptindu-și rugăciunea,
Sculptată-n inimi și-n cuget,
Îndulcindu-și, amarul, viața, pâinea.

Blânzi, privesc copiii și nepoții,
Dragi le mai sunt precum iubirea,
Ce mult ar vrea în clipa morții
Să-i fericească, veșnicindu-le zidirea

Acolo sus, departe în cer,
Un loc aproape de pământ ar vrea,
Să-și vadă icoana din ungher,
Pe cei dragi rugându-se la ea.

Măicuța mea dragă și bună,
Tăicuțul meu iubit de peste zări,
Regăsi-ne-vom împreună
Veșnici-vom mii de primăveri.

Să nu uitați poarta închisă,
Așteptați-mă tată și mamă,
Din a neamului nostru viță
Împleți-vom veșnica cunună.

Pe rând supuși pleca-vom toți,
Îndurerați la despărțire,
Plătindu-i vamă unei morți
O formidabilă iubire.

Suntem bătrâni, suntem cuminți,
Pleca-vom curând din iubire.
Suntem bătrâni și poate sfinți,
Înțelepțit-am în gândire

Voi ce ați rămas și ne urmați,
Dăruți apusul vostru
Celor ce-ntru Iisus Hristos
Umili ne regăsi-vom rostul.

Vasile Pârvan

- 134 DE ANI DE LA NAȘTERE -

prof. Maria MARIN

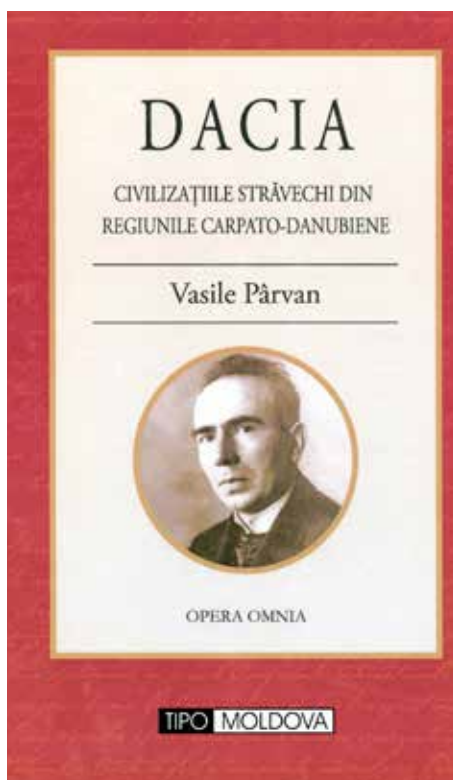
S-a născut la 28 septembrie 1882 în satul Perchiu, comuna Huruiești, județul Bacău. Urmează școala primară în comuna natală unde îl are ca învățător pe tatăl său. În 1893 se înscrie la Liceul Codreanu pe care l-a absolvit ca șef de promoție în 1900 la secția clasică. A urmat secția de istorie a Facultății de Litere din cadrul Universității București după care este trimis bursier în Germania. Vizitează Italia și hotărăște să se dedice arheologiei. În 1909 își ia doctoratul la Berlin. După revenirea în țară este numit profesor de istorie antică la Universitatea București, iar în 1910 director al Muzeului Național de Antichități. Va fi ales și membru al Academiei Române. Face săpături la Tropaeum Traiani, Pantelimonul de Sus, Histria, Mangalia, Tomis, Oltenia,

Oamenii noi, înflorind în marea lumină a vieții, se pleacă cu reculegere spre pământul unde dorm oamenii vechi, din tăria cărora au crescut ei, oamenii noi, ca florile noi din pulberea florilor vechi.

16 septembrie 1919

V Pârvan

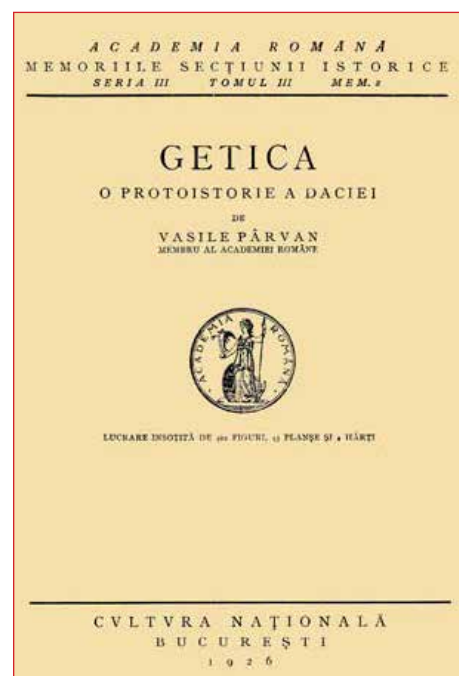

munții Orăștiei. Va fi numit director al Școlii Române de la Roma și în această calitate face cunoscută lumii arheologia românească.

A fost membru al Comitetului arheologic german, al Comitetului Congreselor Internaționale de științe istorice (membru fondator), profesor agreat la Sorbonne, membru al Academiei pontifice romane de arheologie, membru al Academia dei lincei etc.

A scris numeroase lucrări printre care: „Istoria românilor până în 1526”, „Începuturile vieții romane la gurile Dunării”, „Getica, o protoistorie a Daciei”, „Dacia”.

S-a stins din viață în urma unei banale operații la 26 iunie 1927 la București.

ELEMENTE ARTISTICE ÎN „GETICA”

prof. Gruia NOVAC

Motto: „Valoarea unei idei se arată ca și grația unei fecioare:
când se prinde-n horă cu altele”

(Ion Petrovici, Aforisme, 1976)

Indubitabil, *Getica*¹ lui Vasile Pârvan, încă de la apariția ei, în 1926, a devenit fundamentală prin forța de sinteză a ideilor înfățișând izvoarele profunde ale românilor.

Dincolo de valoarea istorică a monumentalei *Getica*, cititorului avizat îi va fi la îndemână să sesizeze calitățile literar-lingvistice ale acesteia, numai astfel cunoștințele tehnice de specialitate devenind accesibile (și) pentru un public care are doar aplecări simptomatice pentru faptele trecutului, fie ele și de sorginte vernaculară. Poate că însușirile literare și simțul limbii nu vor fi fost aplicate *pro domo* de către marele savant, dar e plauzibil să cred că, dată fiind valoarea cercetărilor de care era conștient, a dorit ca învățămintele lui să ajungă, fără prea mulți intermediari, la trăitorii care populează (încă) spațiile danubiano-carpato-pontice.

Mă bizui pe acuratețea și armonia limbajului pe care l-a întrebuițat în scrierile sale, când afirm că Vasile Pârvan este un stilist incontestabil în cultura română. E seacă (oarecum) afirmația mea, dar se va însenina cititorul gratulat cu o motivație. În 1913, luna mai, a fost primit în Academia Română. În discursul său de recepție, *In memoriam Constantin Erbiceanu* (publicat în seria „Discursuri de recepție”, XLIII, București, 1914, p. 3-26), Maestrul își etalează talentul literar, asigurând portanța firească procedului frecvent numit portret, dar și sensibilizând cu boarea figurilor de stil a tropilor. „În țara unde chiparoșii stau de pază la capetele celor întru vecinică pace adormiți, unde măslinii cu frunzele lor argintii îmbracă munții ce se oglindesc în marea nemărginită, unde bolta cerului se înalță în infinit, iar lumina soarelui pătrunde toate, dându-le lumină din lumină, - acolo omul are sufletul mai simplu și mai clar, seninul cerului și al mării îl înseninează și pe el și gândul iubitor de lumină se avântă în visare spre înălțimile abstracte cu Platon ori pe mările de smarald și safir cu Homer. Acolo viața omului se desfășoară în mijlocul firii înseși.” Cu subtilitatea proprie numai creatorului de frumos, într-un asemenea spațiu descriptiv apare chipul, aparent abia schițat, al celui evocat – Constantin Erbiceanu (1833-1913), predecesorul lui Pârvan la Academie: „În gând senin, cu caritate și blândețe, cumpănind binele și răul celor de veci adormiți cu spirit de înțelegere larg iertătoare și pietate adânc recunoscătoare față de toate omenești, căpătăm noi înșine o liniște și o ecvanimitate care pare a pleca din însăși liniștea pământului, seninul cerului și potolirea mării, așa de mult ne apropiem de ritmul firii: larg, maiestos, înălțat peste agitațiile și patimile omenești, - și așa adânc ne unim cu natura etern liniștită și etern luminoasă./ Cu astfel de sentimente despre rostul nostru în mijlocul lumii să ne îndreptăm acum gândul către unul din cei aleși de soartă pentru a crește cu sufletul lor sufletul celor mulți și care aici, sub acest acoperământ s-au socotit pe ei mai liniștiți și înălțați față de ei înșiși și față de vârtoarea lumii din care erau chemați aici de Platon și discipolii săi.”

Deși puțin uzitat, acest portret psiho-moral rămâne un model generalizator, care privește o categorie întreagă de oameni sub specia caracteristicii lor comune.

Istoric din specia cea mai aleasă, Vasile Pârvan deține

și principalele instrumente de comunicare frumoasă, impresionantă, G. Călinescu însuși, în neegalata încă *Istorie a literaturii române de la origini până în prezent* (ed. a II-a, Edit. Minerva, 1982, București, pp. 949-951), scrie direct că „idealul intim a lui Pârvan era de a face cariera lui Renan, unind un maximum de erudiție (pe care o avea) cu o dicțiune poetică festivă, muzicală.”

Getica abundă, în toate capitolele, de secvențe stilistice inopinabile, în întregime melioriste, așa încât, pentru noi, se naște dificultatea selectării unor elemente persuasive, fără ca acestea însă să fie intruabile. Dar iată: „Sufletul e nemuritor. Timpul e o împiedicare pentru suflet de a se bucura de nemuriri: de aceea el nu are nici un preț; poftele lui nu trebuie ascultate; la război, el trebuie jertfit fără părere de rău. Omul nu poate ajunge la nemurire decât curățindu-se de orice fel de patimă; carnea, vinul, femeile sunt o murdărie a sufletului. Mai ales vinul aduce ticăloșirea omului: în numele divinității, marele preot al națiunii cere distrugerea viței în întregul regat. Nimic deci din nebunia dionysiacă thraco-phrygică nu e admis ori tolerat de geți” (pag. 91). Și mai apoi, nu departe: „Zeul e în cer, iar nu pe pământ. El e cerul senin: turburarea firii e adusă de demonii răi ai furtunilor, norilor grădinii; de aceea getul ajută zeului suprem la liniștea lumii, trăgând el însuși cu arcul nourii care ascund și întunecă forța zeului din cer. Și tot de aceea zeul e adorat pe munții înalți, în singurătatea unde numai vulturii, iar nu oamenii mai pot urca. Acolo sus, pierdut de lume, și cercetat numai de rege, ca să-i afle sfatul la caz de primejdie și necazuri, stă marele preot. Templul și locuința lui e acolo într-o peșteră, cum din străvechile timpuri minoice fusese adorat zeul securii duble – Zeul trăsnetului – într-o peșteră de pe muntele Ida” (pag. 92).

Și pentru a completa, persuasiv, firește, neprețuitul critic descoperă „o serioasă filozofie a istoriei și culturii, pe care a și început a o aplica în *Getica*, încercare de protoistorie a Daciei. Însă *Getica* nu era decât o lucrare pregătitoare. Totuși se va observa pentru întâia oară într-o specialitate tratată de obicei pedestru efortul de a deprinde spiritualul din documentele atât de multe.”

Neputând totuși renunța la citatele care, și-așa par că abundă. Adăugăm un exemplu. „Cât privește legenda păstrată de Herodot asupra bogăției de aur a agathyrsilor, după cele expuse mai sus asupra aurului în Dacia bronzului IV, înțelegem că e vorba de bogățiile prădate de scythii Hallstattului II de la thracii noștri din Carpați, care de secole strânsese atâta aur cât rar alți barbari ai Europei centrale, și anume în toată vârsta bronzului, până la sfârșitul perioadei a IV-a (a Hallstattului I), când vin scythii de-i supun. Și, la fel, aurul lui Decebal e sau pre-La Tène, sau pseudodacic” (pag. 311).

Getica, lucrarea în care artisticitatea este o componentă esențială a întregului, ajută la înțelegerea ca o partitură interpretată oratoric, în compoziții lungi sau „pe sugestii antice”, ori „reluându-și timbrul elegiac”.

Impresionant, dacă nu chiar impresionist, este stilul autorului, care se descarcă cumva de rigoarea cuvântului

exact, fără a-l umili însă, pentru a da armonie unei sintaxe proprii, definind pe cei cu simț al limbii. Este o simbioză între exprimarea rece a adevărului științific și înveșmântarea acestuia cu trăirea emoțională. „Orașele crescute peste noapte din creștet până în tălpi romane” (pag. 159), pare a avea cadența unui poem imperial; ca să nu mai amintim, în sprijin, posibilele sintagme care pot fi convertite în versuri: „geții, ca popor de pădure” (pag. 164).

Ușurința cu care se exprimă e detectabilă încă din primul alineat (citește verset) al lucrării de care vorbim. „Prin anii 1000 î.e.n. înflorea în ținutul dintre ultimele prelungiri ale Alpilor, deoparte, Carpații Nordici cu Galiția și Bucovina, de alta, în sfârșit regiunea dintre Nistru și Dunărea de Jos ca limită de est și sud, ultima și cea mai dezvoltată formă a civilizației bronzului” (pag. 9).

Cam peste tot, citind *Getica*, ai senzația că ești însoțit de cântec și nu-ți mai este greu să crezi că fraza, în totul ei, e muzicală. Asemenea lui George Călinescu, mi-a fost lesnicios să așez rândurile unei unități sintactice sub formă de poem (pag. 92, al. 3): „Și tot așa,/ când patria/ nu mai poate fi apărută,/ regele și fruntașii seucid,/ când soțul moare,/ soția se ucid.// Iar a muri moarte de război/ e tot ce poate fi/ mai fericit/ pentru get”.

Fără îndoială, istoricul de notorietate este dublat de scriitorul al cărui instinct estetic se manifestă cu firescul propriu marilor creatori, Pârvan având o vădită aplecare spre expresia imnică adesea exacerbată. „Istoricii antici și moderni i-au arătat mirarea și admirația pentru apariția acestui popor așa de deosebit în mijlocul celorlalți barbari” (pag. 100), iar continuarea evidențiază o trăsătură a stilului său pe care am

numit-o obiectivitate lirică, dat fiind îngemănarea faptului real cu subtila beatitudine a autorului. „Ovidius, pentru care, în amărăciunea exilului lui, geții sunt aspri, cruzi, hirsuți, murdari, chiar stupizi – aceasta pentru că fac glume pe socoteala poetului, care le ține discursuri latine, nu crede ridicol și zadarnic, ca, după ce le-a învățat limba, să le facă poeme în limba lor și să le cucerească admirația, simțindu-se mișcat de sincera și grava lor admirație” (pag. 100). Dar Pârvan însuși s-a arătat încântat de modul de viață al geto-dacilor, îndemnând tinerii să caute acolo rădăcinile spiritualității noastre și neliniștile pentru care merită, „să sară peste băncile școlii”, cum ar fi spus Nicolae Iorga.

Oare ne hazardăm numindu-l pe Vasile Pârvan scriitor, artist al cuvântului? De bună seamă, opiniile vor fi diferite, mai ales că forța artistică a rostirii sale s-a frânt înainte de posibilitatea desăvârșirii. Chiar așa însă, marele merit artistic stă în inegalabila formă pe care a dat-o conținutului magnificei *Getica*, dar și în ceea ce bănuiam că s-ar fi cristalizat mai târziu. Oricum, Vasile Pârvan e de regăsit în culesele vorbelor pe care însuși le-a scris în 16 septembrie 1919, cu pană de poet: „Oamenii noi, înflorind în marea lumină a vieții, se pleacă cu recunoștință spre pământul unde dorm oamenii vechi, din țaria cărora au crescut ei, oamenii noi din pulberea florilor vechi.”

¹ Vasile Pârvan, *Getica – O protoistorie a Daciei*, ediția a II-a, Editura Meridiane, 1982, București, ediție îngrijită, note, comentarii și postfață de Radu Florescu (în Revista *VITRALIU*, periodic al Centrului Cultural Internațional „George Apostu” – Bacău, anul XVI, nr. 1-2 (30), aprilie, 2008, pag. 31)

Trăiesc ceea ce nu îmi aparține încă

- un gând liber, independent de reguli... -

Oana ROTARU

Cât de decisivă să fie puterea unui bărbat, ca atunci când întâlnește femeia cea prea ancorată în viața sa, ea să învăluie toată simțirea masculină din abisul femeiesc și să-l înmoaie în seva pasiunii de dragoste tânără?

Am tresărit la amintirea acelor atingeri, dar am deschis ochii în timp ce visam și am uitat ce a fost. Pentru că prezentul este ridicol, eu nu am să

cred nici în trecut și nici în viitor. Vreau doar să mă ia și să mă poarte în această contradicție de posibilități favorabile. Și așa face. Nu îi spun, dar știe. Cât, cum și unde.

Măsoară gradat pașii de jos în sus și de sus în jos. Se poartă pe șoldul meu spre rezistența coloanei mele. Respiră prin parfumul meu, iar eu, prin esența lui. Tămplile noastre stau lipite una de cealaltă și se conectează la inimile ce le deținem. Spatele mi se arcuiește lent, urmărind brațul său liber. Închid ochii și nimic nu mai este așa cum era. Pentru prima dată îmi dau seama că cel ce nu are ochi, simte cu adevărat.

El simte cu toți porii o șansă a fericirii mele. Eu stau și las brațele mele să-i contureze gâtul ud.

Mă trezesc de această dată în camera albă cu mobila maronie, mică și izolată. Mă trezesc cu fața la cel ce nu mai știu de este vis ori realitate. Îmi spun și recunosc tăcut că am simțit bărbatul ce mi-a îndeplinit dorința de a mă simți femeie.

Acum nu e fericire, dar nici părere de rău. E un dor de necunoscut și de el. Sunt în acest trup de copilă și exist în acest suflet de femeie. Mi-e frică de iubirea ce poate exista. Mi-e frică de cei ce o vor vâna. Mi-e frică de mine și de ce pot simți. Și este fără sens, dar de fericire nu mi-e frică.

Scrisoare: lacrimi de fii și nepoți

NEPOETICE LACRIMI CU RUPERI DE RITM

Teodor Ioan-Vasile

Motto: „De vifornița păgână se-ndoiesc nucii, bătrânii...”
(Octavian Goga)

Răsuflările vieții noastre poartă în noi chemările străbunilor. În noi pâlpaie neamul, în pâlpaieri e zâmbetul lui, în zâmbet – amarul, în amar este dor. În măruntaiele sufletului zburdă străfund lacrimi, căutări, vise. Moșii cei vechi plâng din morminte, moșii cei vii se transformă în ele. Împlinirea noastră stă în amintirea moșilor noștri. Dureri adânci, strigăte de dor: unde sunteți, voi, bătrânii noștri?

„Dacă stai pe roze cât ești tânăr, la bătrânețe vei sta pe spini.” (Proverb englez)

Vă căutăm hăituiți, striviți, amăgiți, diabetice pâlpaieri, șoapte în valuri de lacrimi. Unde sunteți, bătrânii noștri, mame, tați și bunici? Umblați printre noi, dar unde sunteți? De ce-ați murit lângă noi și ne zâmbiți amețiți de tinere vicii? În lumea noastră, bătrânii vii sunt morți, bătrânii morți sunt vii. Unde sunteți, bătrânii noștri?

„Colo-n vale, la izvor se-ntâlnește dor cu dor, se sărută până mor...” (Cântec de munte)

„Când se va apropia vremea (...) se va întuneca mintea omului. Atunci omul va deveni de nerecunoscut...” (Sfântul Nil Athonitul)

„Puțini oameni știu să fie bătrâni.” (La Rochefoucauld)

„Dracu-și bate joc de om la bătrânețe.” (Proverb românesc)

Bătrânilor nu le mai place să li se spună bătrâni. Ei vor să fie veșnic tineri, să se distreze ca la a doua tinerețe sau chiar ca la prima. Toți vor să fie moderni, toți vor să fie prieteni cu fii și nepoții lor, nu mame, nu tați, nu bunei, ci prieteni, amici, tovarăși – coechipieri la dans, băut, excursii, pe internet și așa mai departe. Cât mai în pas cu vremea, cu tineretul, cât mai „deschiși la minte”. Frica lor cea mai mare: să le spui că sunt bătrâni, răsuflați, demodați, că au rămas în urmă.

„Acea care se consacră în prea mare măsură lucrurilor mărunte, devin neputincioși față de cele însemnate.” (La Rochefoucauld)

Mame și bunicuțe care arată ca vechi desfrânate, tați și bunici îmbrăcați ca cei de cinsprezece de ani, toată lumea râde, face șotii, face sex, nimeni nu e serios, toți suntem tineri... Lumea Nouă e o lume plină numai de tineri („de orice vârstă”) – o lume fără trecut, dar și fără viitor – o lume a clipei, a distracției, a „progresului”.

„Amintiri care trec și vin și se duc în zbor de gânduri, lin mă ascund printre stânci de dor, printre flori ce mor de vânt călător și aș vrea să te-alint – cer de ochi ce nu mint – mai rămâi în visul meu, te aștept...” (Autor necunoscut)

Ne e dor de voi, părinții noștri, ne e dor de voi, bunicii noștri. Vrem să ne vedem mamele cumiți, demodate, sfioase. Pe tați gânditori, înțelepți, cumpătați. Pe bunei, buni,

calzi, mireasma vremurilor curate.

„Enigmatici și cumiți... dragii noștri, dragi părinți.”
(Adrian Păunescu)

Ne e dor de Firesc.

Dacă suntem toți tineri și ușuratici, de unde să mai învățăm acelea? Cine suntem NOI fără BĂTRÂNEȚEA voastră?!

„Bătrânul este stâlpul casei.” (Proverb aromân)

De ce bătrâni fiind, mor bătrânii noștri? Ei sunt uciși, asasinați cu bestialitate. Cum? Cine i-a ucis cel mai adânc? Instrumentul cel mai viclen și marxist posibil: mass-media. De treizeci de ani, cu o răbdare malefică, câte o picătură pe zi, câte un pic, uciși de sticlele frumos colorate, mor milioane de daci. Moare însuși sufletul nostru. Bătrâni narcotizați de patimi și ideologii sunt șterși cu radiera păcatului, li se șterge viața și sufletul din ei.

Nu mai avem cârmă și stâlpi de care să ne prindem. Orbecăim, ne scufundăm, murim... mistuiți de doruri pe care nimeni nu mai știe să ni le explice...

„Străvechea pădure s-a risipit într-un pustiu și-acum fără nume se odihnește-ntr-un sicriu. Tâmpilele umede-aprind lacrimi de dor pentru a mea ciudată pădure de-argint... nu mă mai simt om fără ea... Omule-nvață să te alinți prin vechi păduri. Dându-le viață vor renaște-ai tăi străbuni... Tâmpilele umede-aprind lacrimi de dor pentru a mea ciudată pădure de-argint nu mă mai simt om fără ea. Și-acum în zorii ce-i trăiesc nu-mi pasă de viață, aș vrea acum să-ntineriți pădure, verdeață și ape, și ceață, să fiți voi o viață, cuprinși de speranță... tâmpilele umede-aprind lacrimi de dor pentru a mea ciudată pădure de-argint, nu mă mai simt om fără ea...”
(Cântec de munte)

Mi-e dor de mama și de tata din copilărie. De bunicii mei ruși din eternitate. Acum nu mai avem nicio eternitate. Toți și totul erau în Dumnezeu. Acum am ieșit din Dumnezeu. Cei care nu am ieșit, căutăm cu disperare ieșirea...

„Oamenii din vremea aceea se vor înrăi ca niște fiare sălbatică, fiind înșelați de Antihrist. Nu vor da respect părinților și celor mai bătrâni, iar dragostea va pieri.” (Sfântul Nil Athonitul)

„Pe orice bătrân să-l cinstești ca pe un părinte.” (Proverb românesc)

Ieșiți, cu toții devenim bestiali. Interesanți, moderni, „open minded”, cosmopoliți, eretici. Dracul își cere înflămâzător și bălos plata: tinerii se zbat în cele mai grețose păcate și curvii. Ceilalți, indiferent de vârstă – superficiali, mediocri, ignoranți, preocupați doar de binele personal. Înrațiți. Peste toți domnește pofta animalică, desfrânarea, pofta de bani și slava deșartă. Totul, absolut totul trece prin

stomac sau prin alte organe, mai rușinoase. În plus, mai bine de jumătate dintre români consideră că îngrijirea bătrânilor este o responsabilitate a statului, mulți vârstnici își așteaptă în zadar, însingurați în durere, copiii. Sute de bătrâni zac în mizerie, uitați, ignorați, exploatați. Mulți alții trăiesc chinuți, bătuți, batjocoriți chiar de propriile rude. Cine seamănă vânt...

„Dar de ce priviți așa, fata mea și fiul meu, eu sunt cel ce va urma.” (Adrian Păunescu)

Ne adâncim în blesteme...

Ziua internațională ONU a persoanelor vârstnice este pentru noi o glumă proastă.

Același ONU (guvern mondial) care a presat – mă scuzați – care a recomandat – (pentru că ONU, UE, FMI etc. nu obligă niciodată pe nimeni, nu-i așa, ei fac doar recomandări) guvernelor suverane să întindă ziua de pensionare a cetățenilor până un pic înaintea morții, mă îndoiesc că dă vreo para chioară pe bătrânii noștri. Politicile pro-eutanasiu în numele drepturilor omului și ideologiile promovate de conducătorii din sistem arată că ei privesc persoanele vârstnice ca pe o povară asupra întregii societăți. În documentele oficiale preamăresc tot felul de idealuri sublime, dar luați individual, acești arhitecți ai ideologiilor mondiale au alte păreri. Un exemplu din mii: Jacques Attali (fondator al Băncii Europene pentru Reconstrucție și Dezvoltare și președinte al ei între anii 1991-1993, cât și consilier privat al lui François Mitterrand) ne învață că „din clipa în

care a fost depășită vârsta de 60-65 de ani, omul trăiește mult prea îndelungat fără a produce și de aceea costă foarte scump societatea. Din punctul de vedere al societății, este mult mai preferabil ca mașina umană să se oprească brutal, decât să se deterioreze progresiv. Logica socialistă (aviz celor care încă se mai îndoiu că ONU și UE nu ar fi construcții socialiste) este libertatea și libertatea fundamentală este sinuciderea. În consecință, dreptul la sinucidere, directă sau indirectă, este o valoare absolută în acest tip de societate. Eutanasiu va fi un instrument esențial al societății noastre viitoare și un instrument esențial pentru guvern.” No comment.

Bătrânii noștri au căzut înșelați de aparențele orchestrate de acești arhitecți ai Minunatei Lumi noi. Noi, fii și nepoții lor, suntem dezolați, dezorientați, striviți. Cei mai mulți dintre copiii generației tinere au cele mai mari șanse să devină niște adevărați antihriști.

Vor fi și unii dintre ei, dar și dintre noi care se vor salva. Dar vă rog, dragii noștri bătrâni, mai bine salvați-ne voi.

„Bătrânul vede și-n trecut și-n viitor.” (Proverb grecesc)

„Dacă tinerețea ar ști și bătrânețea ar putea...” (Părintele Arsenie Papacioc)

Mamelor, am căzut, ne-am rănit genunchii, plângem părăsiți în colbul drumului, obosiți și speriați. Dați-ne mâna și sărutați-ne rănilor ca să ne vindecăm!

Taților, ne înecăm în aceste mări în care totul este turbure și amestecat, dați-ne brațele voastre puternice, vă

așteptăm!

Buneilor, nu mai cunoaștem sfiala și cuminența, dragostea și bunătatea. Nici voi nu mai știți a ne-nvăța? Învățați-ne, nu ne lăsați. Avem nevoie de voi acum! Întorceți-vă în mătcile voastre. Învățați-ne adevărul, istoria, virtutea, dragostea. Înțelegeți! **Avem nevoie de voi pentru că nu iubim nimic mai mult pe lumea aceasta decât pe voi!** Voi sunteți eroii noștri!

„Tinerii înaintea bătrânilor să aibă ochi nu gură.” (Proverb românesc)

Avem nevoie de repere! Dacă nu cei bătrâni, atunci cine?

Din piepturile noastre strigă Bătrânețea cea de demult. Bătrânii de atunci întreabă din piepturile noastre pe bătrânii de acum de ce se rușinează a fi uncheși și moșnegi, bunei și băbuțe – etichete cu care aceia se mândreau. Bătrânii dintre noi mor din ce în ce, bătrânii dintru noi din ce în ce învie.

„Cine este bătrân la tinerețe, poate fi și tânăr la bătrânețe.” (Părintele Arsenie Papacioc)

„Ca să ai o bătrânețe lungă, trebuie să începi să fii bătrân foarte devreme.” (Cato cel Bătrân)

Dumnezeu dă bătrânețea. Dacă bătrânii nu și-o mai doresc, atunci El o va da cu atât mai vârtos tinerilor. Bătrânețea nu va muri niciodată. De la Burebista la Mihai Viteazul și de la Constantin Brâncoveanu la Valeriu Gafencu, moșii și strămoșii strigă din pământ și din sufletele noastre. Nu ne închinați lumii.

Nici diavolului. Dacă ideologii lumii au ilegalizat bătrânețea¹, cât va mai rămâne până când ne vor ilegaliza pe noi toți?

„Va veni vremea ca oamenii să înnebunească și când vor vedea pe cineva că nu înnebunește, se vor scula asupra lui, zicându-i că el este nebun, pentru că nu este asemenea lor.” (Sfântul Antonie cel Mare)

Oare va mai exista memoria firescului? Oare vom avea puterea să ne salvăm?

„Am văzut toate cursele vrăjmașului întinse pe pământ și suspinând am zis: oare cine poate să le treacă pe acestea? Și am auzit glas zicându-mi: smerenia!” (Sfântul Antonie cel Mare)

„Adă, Doamne, ziua spusă...” (Cântec de munte)

¹ Aluzie la Legea nr. 217/2015 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 31/2002, prin care persoanele condamnate politic în timpul regimului comunist (75% dintre luptătorii anticomuniști au fost legionari), își pierd orice șansă la reabilitare, deși istoricii și juriștii au arătat că majoritatea proceselor erau farse judiciare. Aceasta în condițiile în care Tribunalul Internațional de la Nürnberg a scos Garda de Fier de sub acuzația de fascism-nazism, iar Academia Română afirmă fără echivoc, „Mișcarea Legionară nu a fost fascistă”. Prin această lege s-a interzis practic evocarea în mod public a unor martiri veritabili ai neamului românesc, dar și canonizarea de către Biserica Ortodoxă Română a unor personalități care au dat semne clare de sfințenie. Amintim pe Nicolae Steinhardt, Mircea Vulcănescu, Ernest Bernea, Valeriu Gafencu, Ioan Ianoș, Virgil Maxim, Arsenie Boca, Nichifor Crainic, Nae Ionescu ș.a.m.d.

Îmbătrânirea - proces controlat și autocontrolat

Gen.(rz) Neculai ROTARU

Motto: „Cine nu are bătrâni să își cumpere”.
(Proverb românesc)

Ne naștem, evoluăm spre anumite valori umane ca, în final, să îmbătrânim! Este un proces firesc, pe care fiecare dintre noi îl parcurge, în mod personal, cu planuri, speranțe, realizări și neîmpliniri. Îmbătrânirea ca proces gradual și continuu, începe chiar de la naștere și continuă de-a lungul tuturor etapelor vieții. Suntem mai întâi bebeluși, incapabili să facem ceva pentru noi, apoi copii inocenți când începem să înțelegem unele lucruri specifice vieții, trecem de la copilărie la adolescență, apoi la stadiul de tânăr adult, când ne facem cele mai multe și diverse planuri pentru a atinge obiective culturale, materiale și financiare care, sperăm fiecare dintre noi, că ne vor face viața fericită. Înaintăm apoi spre vârsta mijlocie când satisfacțiile și greutățile vieții ne sunt cel mai bine cunoscute și, în final, ajungem la vârsta a treia, adică la o vârstă înaintată când începem să trăim etapa bătrâneții.

Astfel, vine un moment în viață când începi să te gândești la bătrânețe poate chiar cu o anumită teamă. La început îți dai seama că vine spre tine, așa ca o toamnă liniștită, cu destule sentimente de satisfacție pentru împlinirile avute personal sau cu familia ta. Atunci te împaci singur cu ideea că totuși bătrânețea e încă departe, dar pe măsură ce timpul trece, lucrurile se schimbă și, în viața ta, apar situații care nu îți pot face decât o singură demonstrație... ai intrat în vârsta a treia. Apare declinul fizic, unele afecțiuni care la început doar te sâcăie, dar mai apoi te pot chinui destul de rău. Te doare genunchiul, te doare glezna, simți că inima nu se mai comportă uniform ca la tinerețe sau maturitate, ai probleme cu dantura și multe altele. Mai rău este atunci când bolile cronice te cuprind și îți fac viața un chin!

Dacă ai noroc să scapi de aceste probleme de sănătate tot ești categorisit ca un „moș” sau o „băbuță”. Vine o zi când cineva, în autobuz, îți oferă amabil locul, pe stradă nu mai calci hotărât ca mai înainte, te împiedici de orice sau te simți neputincios în fața unei scări pe care vrei să o urci etc. Vine o zi când oglinda îți răspunde pentru prima oară și apoi zi de zi, din ce în ce mai proeminent, cu un rid, cu fire albe în păr, cu o fotografie nu tot așa de atrăgătoare ca pe timpuri când îți aranjai frizura sau tu domnișoară părul. Cu alte cuvinte vine o zi când observi că ai început să îmbătrânești!

Îmbătrânirea poate viza trei aspecte diferite:

1. Vârsta cronologică – este cea care reflectă în exclusivitate timpul pe care l-ai trecut prin viață. Reprezintă vârsta unei persoane în ani. Această vârstă, de regulă, la bătrânețe are caracteristica sa de bază și anume aceea că are implicații financiare mai mari datorită deteriorării sănătății ceea ce implică importante cheltuieli pentru tratamente, spitalizări etc.

2. Vârsta biologică – se referă la modificările ce apar în organism odată cu îmbătrânirea. Aceste modificări pot să apară la unele persoane mai devreme, la altele mai târziu. Astfel, vedem fiecare dintre noi destule exemple de persoane bătrâne biologic la vârsta de 40 de ani, respectiv persoane în vârstă la 60-70 de ani dar tinere biologic.

3. Vârsta psihologică – se referă exclusiv la modul în care oamenii se simt și se comportă cu cei din jurul lor. Spre exemplu o persoană de 70-80 de ani care are și este în măsură să desfășoare o activitate, deci prestează o muncă și chiar are planuri de perspectivă poate fi considerată o persoană tânără din punct de vedere psihologic.

Trebuie să recunoaștem că am mai auzit întrebarea: Când începe vârsta a treia?

Un sondaj recent, aplicat în U.E., pe subiecți cu vârsta cuprinsă între 40 – 50 de ani arată că părerea majorității acestora este că vârsta a treia începe undeva în jurul a 68 de ani, când individul deja se află la pensie, activitatea zilnică a acestuia nu mai este așa de încărcată, deci așa s-ar ivi șansa unei plăcute și benefice odihne. Tot în această perioadă, dar în Marea Britanie, un sondaj efectuat pe persoane cu vârsta cuprinsă între 40 și 55 de ani dă peste cap rezultatele sondajului aplicat în U.E. și confirmă aproape în unanimitate faptul că vârsta a treia începe cu adevărat după 80 de ani.

Desigur cele două rezultate nu ne lămuresc pe deplin, dar consider că totuși un lucru este adevărat și anume, dacă a existat o perioadă când erai considerat bătrân sau de domeniul trecutului de îndată ce ieșea la pensie, acum această etapă s-a mutat mult mai târziu, pentru că ducem o viață mai sănătoasă, mai activă chiar și la 70 de ani. Pensionarii de astăzi nu mai

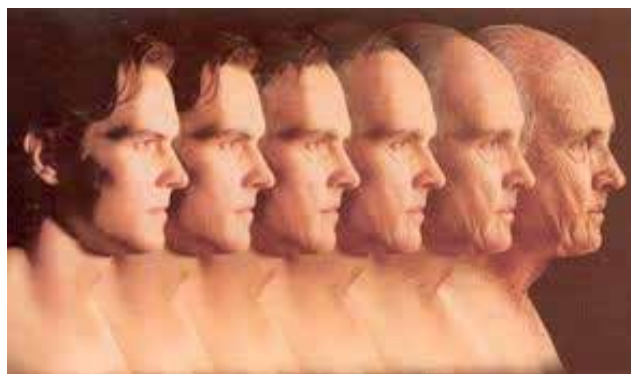
sunt văzuți ca acei oameni care își petrec zilele în fotoliu croșetând sau uitându-se la filme.

Pentru a vedea în final cum îmbătrânirea poate fi un proces controlat și autocontrolat, trebuie mai întâi să vedem care ar fi unele dintre principalele caracteristici ale vârstei a treia, respectiv care sunt împlinirile vârstei a treia.

Principalele caracteristici le regăsim în sănătatea individului, în starea sa fizică și psihică, în activitatea sau inactivitatea acestuia și, în acest sens, ne referim la următoarele:

1. Procesul general de îmbătrânire se caracterizează prin **declinul fizic** ce se resimte mai puțin la început și mai acut pe măsura scurgerii anilor. Astfel, în funcție de sensibilitatea fiecărei persoane, apar unele boli cum ar fi bolile cardiovasculare (hipertensiunea arterială, cardiopatia ischemică, accidentele vasculare cerebrale), afecțiuni ale sistemului locomotor (artrita, osteoporoza), modificări senzoriale (dizabilitate auditivă, vizuală) și chiar demențele. Este perioada când preocuparea pentru starea de sănătate, concentrarea pe propriul corp pentru a reduce efectele și problemele determinate de îmbătrânire sunt din ce în ce mai frecvente la vârstnici.

2. O altă caracteristică o constituie **declinul psihic** care se manifestă la nivel cognitiv, afectiv și comportamental. Modificările cognitive sunt printre cele mai importante condiții medicale ale bătrâneții, cu impact asupra calității vieții și asupra anturajului. Modificările afective se produc mai ales în legătură cu unele activități pe care înainte le preferai cum ar fi: reducerea sau chiar

disparația dorinței și plăcerii de a te mai distra, a preocupărilor de stabilire a unor relații cu alte persoane etc. Modificările comportamentale sunt evidențiate de o stare de nervozitate, de respingere a socializării și chiar de retragere în singurătate etc. Astfel, în mod normal pot să apară scăderea randamentului intelectual, dificultăți tipice de evocare a numelor și de localizare a unor obiecte, ulterior pot apărea chiar probleme de orientare, de concentrare, tendința de a uita ceea ce tocmai s-a spus etc.

3. Cel mai adesea pensionarea echivalează cu **retragerea din viața profesională**, excepție făcând persoanele care desfășoară activități de așa natură încât pot activa încă mult timp după pensionarea oficială. Uneori, ieșirea la pensie prin părăsirea ritualului unui serviciu e privită ca un lucru benefic, ca o ocazie de îndeplinire a unor dorințe pentru care niciodată nu s-a găsit destul timp, moment binemeritat de odihnă după ani lungi de muncă. Alteori însă, pensionarea înseamnă renunțarea la adevărate ancorări existențiale, mai ales la cei care au fost foarte dedicați profesiei lor, care și-au organizat mereu timpul în funcție de un orar de muncă și acum se găsesc în fața unor ore libere cu care nu știu ce să facă. Pot să apară sentimente de inutilitate și necesitatea de regândire a sensului propriei existențe și de descoperire a unor noi surse de satisfacție.

4. O altă caracteristică a vârstei a treia o reprezintă **reajustarea rolurilor**.

Astfel, renunțarea la rolul profesional înseamnă deseori o reevaluare a celui de partener de cuplu, o șansă în redescoperirea celui alt, deși nu mereu este văzută în acest sens pozitiv. Acum există destul timp pentru noi planuri și interese comune și pentru o reorganizare armonioasă a vieții în doi. Dificultatea apare când efortul necesar pare uneori prea mare comparativ cu beneficiile pe care le obții. Un rol specific acestei perioade este rolul de bunic. Sunt multe familii în care bunicii joacă un rol foarte important în creșterea nepoților, îndeosebi la vârste cuprinse între 50 și 70 de ani. A fi bunic poate avea numeroase valențe pozitive: o prelungire a rolului parental prin grija, suportul și educația oferită tinerelor vlăstare; beneficii legate de satisfacția de a avea un statut important pe lângă proprii copii și de a le fi încă de folos; o legătură emoțională ce satisface nevoia de a da și de a primi dragoste și afecțiune. Ceea ce constituie împliniri ale vârstei a treia derivă din faptul că tinerețea este o etapă a vieții caracterizată de energie și optimism, maturitatea de speranță și claritate, iar vârsta a treia beneficiază de alte trăsături. Chiar dacă acum toate proiectele majore au fost finalizate, vârsta senectuții aduce cu sine o serie de împliniri specifice și anume:

1. Prima împlinire este o **nouă perspectivă asupra vieții** pe care vârstnicii o aduc celor din jur. În principal, persoanele cu o experiență bogată de viață sunt capabile să judece ce este important și ce nu, ce are valoare pe termen lung și ce nu. Prin urmare, aceștia pot da sfaturi și tinerilor care nu știu în ce merită să investească timp, energie și bani, dar și adulților care sunt măcinați de probleme, griji multiple.

2. A doua împlinire este reprezentată de **timpul suficient pentru a se bucura de prezent**. Cu ocazia descoperirii acestor resurse, vârstnicii își reamintesc bucuria de a respira adânc aerul dimineții, entuziasmul unei plimbări în parc, plăcerea lecturii și compania semenilor de aceeași vârstă. Acum nu mai există multe lucruri care să necesite rezolvare imediată, prin urmare timpul curge mai lin și permite programarea unor activități pentru care până acum nu era timp.

3. A treia împlinire este **libertatea dată de detașarea de așteptările nerealiste**, de stres și de efortul de a supraviețui din punct de vedere financiar. Pentru prima dată de la maturizare, individul descoperă că nu mai este angrenat în activități menite să îl ajute să își câștige existența, ceea ce îi conferă o stare de bine, lipsită de stres.

4. A patra împlinire este **posibilitatea de a lua decizii noi cu privire la multe lucruri din viața sa**: unde să meargă, cum să

trăiască, ce să facă în decursul unei zile sau săptămâni. La această vârstă copiii sunt la casa lor, prin urmare oricine poate să înceapă să desfășoare activitățile pe care le-a amânat toată viața, din cauza lipsei de timp. Viața poate fi nouă și interesantă în fiecare zi.

5. A cincea împlinire este **capacitatea de a povesti**. Vârstnicii sunt persoane care au supraviețuit unor evenimente dintre cele mai diferite, prin urmare, orice discuție se transformă într-o povestire extrem de interesantă despre viață. Aceste povestiri sunt tocmai cristalizarea valorii vieții unui om și sunt benefice prin sfaturile înțelepte pe care le aduc celor mai tineri.

6. A șasea împlinire este **capacitatea de a valorifica așa cum se cuvine relațiile**. După ce toate activitățile au fost terminate, ceea ce rămâne cu adevărat sunt relațiile cu oamenii: prieteni, copii, nepoți. Nu doar că menținerea relațiilor nu îi izolează pe vârstnici ba, dimpotrivă, îi ajută să se simtă utili și importanți.

7. În cele din urmă, a șaptea împlinire este legată de **înțelegerea nevoii de a trăi și pentru sufletul lor**. Acum timpul le permite să se dedice unor lucruri mai presus de om – rugăciunea, lectura, întrebările mari ale vieții – poate fi cea mai mare lecție spirituală care vine odată cu înaintarea în vârstă.

În virtutea acestor caracteristici și împliniri se impune a ne preocupa de un important și benefic deziderat și anume, acela de a face din **bătrânețe o parte onorabilă a vieții și nu o anexă a nefericirii**.

Bătrânețea nu ar trebui privită ca o stare de inactivitate. Dumnezeu are un scop pentru

fiecare din noi și vrea să rodim chiar și la bătrânețe. De îmbătrânit, îmbătrânim cu toții, important însă este să înțelegem că bătrânețea nu are voie să ne transforme viața într-un coșmar al suferinței. Bătrânețea nu înseamnă că nu suntem buni de nimic. La bătrânețe se poate da dovadă de mai multă înțelepciune și iscusință, se poate ajunge, dacă știm cum să o așteptăm, să o primim și să o trăim, să ducem o viață spirituală chiar mult mai bogată.

A îmbătrâni frumos este chiar o artă, un exercițiu de acceptare, de împăcare cu sine însuși, cu trecutul, cu frustrările, de conservare a unui spirit liber, este momentul în care poți descoperi cu imensă bucurie că inima nu poate îmbătrâni. Așadar, bătrânețea este o provocare căreia trebuie să-i răspunzi cu planuri, activități și preocupări. **Astfel poți să o faci o parte onorabilă a vieții**. Pentru a se ajunge la îndeplinirea acestui deziderat trebuie să cunoaștem cum putem să o controlăm permanent înainte și pe timpul acestui proces. În acest sens, a îmbătrâni frumos înseamnă:

- Să fii ponderat în viață; există o măsură în toate; nu depăși măsura;
- Să ai grijă de propria sănătate; controlează-ți la timp parametrii sănătății și nu-i lăsa să se degradeze;
- Fii activ și după pensionare; sunt atâtea lucruri frumoase, interesante și utile pe care le poți face la nivelul puterii și rezistenței vârstei a treia;
- Să gândești pozitiv și bucură-te de viață la scara vârstei, așa cum la tinerețe o făceai aproape inconștient;
- Să cauți motive pentru a-ți dezvolta preocupările și sfătuiește-i și pe alții, de vârsta ta, să o facă;
- Nu intra în pielea omului resemnat chiar și atunci când problemele de sănătate nu te ocolesc;
- Hrănește-ți sufletul cu ceea ce-ți oferă credința în Dumnezeu;
- Bucură-te de familia ta pe care ai reușit să o dezvolți și să o aduci la stadiul de familie împlinită și așezată în societate;
- Să nu te gândești la faptul că ai îmbătrânit și că nu mai ești cel de „ieri”. Gândurile urâte te duc la apatie și renunțare la viață.

„Nu devii bătrân fiindcă ai trăit un anumit număr de ani, devii bătrân fiindcă ai dezertat de la idealul tău.”

George Enescu

Un secol de iubire față de Dumnezeu și de semenii

preot Dan MEREUȚĂ

Biserica „Sf. Cuvioasă Parascheva”, Floreni

„Cât vei trăi, să-ți fie rușine de oameni și frică de Dumnezeu” – sunt cuvinte ale înțelepciunii adunate într-un veac de existență de către mătușa Catinca Igescu din satul Floreni. Un chip luminos, plin de viață, creionat de un zâmbet cald, te întâmpină atunci când îi treci pragul casei. În prezența ei timpul se comprimă și te gândești că cinci vieți de-ale ei ne despart de Ștefan cel Mare și douăzeci de Mântuitorul nostru Iisus Hristos. Ea îți ghicește parcă gândul și adaugă: „Nu sunt maică bătrână! Abia am împlinit 100 de ani.”

Hazul și optimismul ei se transformă într-o sursă dezarmantă de curaj și încredere spre a trăi, a visa și a moșteni veșnicia. În ultimii ani, la fiecare 13 septembrie, a gândit cu emoție la ziua în care i se va cânta pentru a suta oară **La mulți ani!** Și iată acum, înconjurată de atâta lume, deapănă cu nerăbdare, una după alta istorioarele ce i-au marcat existența.

Născută în 1916, în satul Puricani, comuna Berești, județul Galați, a avut parte de o copilărie grea alături de cei opt frați, pentru că țara încerca cu anevoie să-și revină după primul război mondial. Cu toate acestea, a învățat șase clase și a absolvit poate cea mai importantă școală – școala vieții. În 1938 se căsătorește cu Mihai Igescu și se mută la Floreni, unde existau doar cinci case, pentru că satul era în formare. Aici ajută consătenii la clăditul locuințelor, este nelipsită de la clădirele organizate pentru zidirea școlii și a bisericii, trudește la munca câmpului, crește vite pe care le vinde pentru a-și agonisi cele necesare. Iarna, coase plăpumi și țese covoare. Izbucnirea celui de-al doilea război mondial, o lasă singură acasă mai bine de doi ani, soțul fiind înrolat în armată și trimis pe front, unde este rănit în urma luptelor date la Țiganca, în Basarabia, rămânând infirm de mână stângă.

În vreme de război, lupta pentru viață este grea: hrana este vămuț de către armatele străine, i se confiscă vacile și carul, dar vitele, prin grija Lui Dumnezeu se întorc singure acasă. În 1942

scapă din șuvoiul apelor unei ploi torențiale, iar în 1951 Maica Domnului o izbăvește de un lup ce a urmărit-o amenințător la câmp. În timpul foametei, își vinde boii și reușește să își hrănească întreaga familie.

Naște 9 copii: 6 fete și 3 băieți, dintre care 6 nașteri au avut loc acasă. Încearcă suferința pierderii a doi dintre ei: o fată la un an și jumătate și alta la 50 de ani.

În 1983 rămâne văduvă, iar sprijinul ei rămân rugăciunea, Biserica și Dumnezeu. Acum se bucură și trăiește prin reușitele nepoților și strănepoților (12 nepoți și 7 strănepoți), având parte de vești de la fiecare dintre ei.

Ziua împlinirii a 100 de ani s-a transformat într-un eveniment al întregii comunități.

Sub inițiativa și cu participarea domnului Nicolaie Mihai, președintele Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad, a domnului Ioan Buta, primarul orașului Murgeni și

a preotului paroh Dan Mereuță, familia, prietenii, vecinii și copiii din sat s-au întâlnit la biserică pentru a aduce mulțumire prin rugăciune, apoi s-au bucurat acasă la un mic ospăț festiv.

Aniversata, ce este membră a Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad de 41 de ani, a primit din partea conducerii asociației o diplomă de fidelitate, medalia de aur pentru longevitate, flori, un tort, dar și un ajutor bănesc în valoare de 100 de lei. Drept mulțumire, a cântat și a recitat câteva versuri. O punte între generații și personalități pe care scrie: NĂDEJDE, CREDINȚĂ, MUNCĂ, RĂBDARE ȘI IUBIRE.

Se lasă seara și, trecând să o vizitez pe tanti Tinca, ea se ambiționează să mă însoțească până la ieșirea din curte: „Așa este frumos: cine îți calcă pragul trebuie respectat și condus până la poartă” - o nouă lecție de bun simț. O mână ridicată în semn de mulțumire și un zâmbet larg ca al unui copil, pecetluiesc o întreagă istorie universală.

Slavă Lui Dumnezeu pentru toate!

Marinel GÎLCĂ

Visul

Motto: „Aveți și voi un frate / Mi s-a părut c-aud la geam.
Cu degetul cum, bate./ Dar n-a fost ell... Să-l văd venind,
Aș mai trăi o viață./ E dus și voi muri dorind
Să-l văd o dată-n față.” (George Coșbuc, **Mama**)

Rugăria, satul acesta despre care nu prea a auzit nimeni, vorba olteanului, un sat mic, pipernicit, cu case albe, bine îngrijite, acoperite în mare parte cu țiglă roșie, este ascuns de privirile curioșilor într-o covată uriașă înconjurată de dealuri domoale. Pe ici pe colo, în coastele lor se mai semețesc ca niște negi pâlcuri de stejari, carpeni sau tei. Sunt urmele unui codru secular ce se întindea pe o arie respectabilă de câteva mii de hectare din Corodești, Florești, Fundu-Văii spre Poienești, Oprîșița și Vaslui. Chiar pe mijlocul văii într-o râpă adâncă un pârâiaș de abia gălgăie în arșița verii, parcă trăgându-și sufletul să nu moară și te întrebi oare cum este posibil ca o freză naturală așa de neînsemnată să poată săpa atât de strașnic în lutul galben, arămiu. Încă și acum se mai zăresc tufe de zmeură, rugi de mure, lăstăriș de corni sau aluni și posibil că de aici s-ar trage și numele satului. Cobor cu mama spre sat pe un drum de pământ, bătătorit de tractoare sau căruțe printre miriști arse de soare și lanuri de porumb dispuse în linii drepte ca niște plutoane de soldați. Sunt un puști de cinci-șase ani cu căpșorul bălan, tuns aproape de piele. Tata ca întotdeauna își ia în serios meseria de frizer și grav în felul său, dar glumeț, sucește și răsucește mașina franțuzească prin părul meu și mă dichisește cum știe el mai bine. Când scap fug în livadă și plâng. Semăn cu un cârlan proaspăt ieșit de la tuns. Mama îmi mai ia apărarea, așa formal, din când în când.

– Iar l-ai tuns chilug de răd toți copiii de el!

– Nu-i nimic, îi va crește părul des ca peria, iar de copii n-am nicio grijă, nu știi? Gura lumii nici pământul n-o astupă!

Invariabil, episodul se termină mereu în această notă defavorabilă mie. Apoi, la țară cine își bate capul cu moda? la colo o zgâtie de copil de nimeni băgată în seamă! Mă țin aproape de mama, iar ea merge lin pe potecile copilăriei sale, dar cu un pas ferm, hotărât, de țărancă autentică care își știe rostul, cunoaște care îi este destinația înainte de a porni la drum și doar ceva ieșit din comun ar putea-o deruta să ocolească sau în cel mai complicat caz să se întoarcă din cale. Măine vom merge dis-de-diminează la târg la Ivănești, iar înnoptând la bunici vom scurta calea la jumătate. Pășim pe un pod de bârne groase de stejar îmbinate cu meșteșug pe ai căror stâlpi de susținere a crescut în voie mușchiul de culoarea smaraldului, dar s-a depus și un strat de mâl galben adus în dezordine de apele umflate ale ploilor de vară. În susul, dar și în josul pârâului adâncitura este umbrită de nuci falnici, dar și de pruni încărcate de poame, susținuți de proptele, ploi cu frunze argintii și tremurătoare, dar și sălcii pletoase care mângăie bulboanele cu sclipiri albastrii în soarele de august. Este un amestec fascinant de pomi fructiferi nu întotdeauna

puși de mâna omului, cu vegetația sălbatică a noului început de lume. Lumina sângerie a asfințitului erupe triumfătoare în frunzișul ce parcă bate în negru și tot de pe aici ne mistuie auzul unduirile încântătoare, dar și fremătătoare ale unei mierle. Privesc dinapoia noastră, iar soarele parcă incendiază vârfurile pădurii Țioara, dar și culmile dealului dinspre satul vecin. Când intră în sătucul natal mama întotdeauna trece și pe la frații și sora sa. Imediat după ce depășim podul, pe partea stângă dăm pe la moș lordache, fratele mamei, sunt niște oameni așa primitivi încât ți-i mai mare dragul să-i vezi și să te întreții cu ei. Mătușa Adela ne îmbie cu un platou cu prăjituri de casă, dar în timp ce degustăm, mama îi întreabă cum s-a făcut grâul, ei răspund așa în doi peri, dar porumbul arată bine, la fel și sorica, deși parcă ar mai trebui ploaie. Se schimbă opinii și despre animale, despre prețul legumelor, piață și producția de struguri. În acest timp în lumina darnică a serii de vară îndemnate de ciobani sau de copii și femei trec de la imaș cârduri de oi și capre, iar mai apoi cireada satului. Mugetele vacilor se ridică limpede peste mica așezare și se interferează cu chemările vițelilor neînțărcați rămași în curți. Îmi arunc privirea spre zarea îndepărtată unde soarele roșu fiind obosit de atâta umblet pe cupola cerului a alunecat dincolo de vârfurile copacilor și s-a retras la odihnă. Totuși, nu înțeleg cum se face că mâine diminează el va răsări din partea opusă, din dealul dinspre Lazu. Este o întrebare grea și se pare că răspunsul nu va veni așa de repede. Înserarea se lasă ca o pânză uriașă de catifea fumurie la început, iar apoi devine neagră ca tăciunele, fără a fi știută sau simțită. Cerul se îngustează și devine violet închis, iar aerul îmbâcsit de căldură învăluie pământul trudit îndemnându-l la somn. Ne luăm rămas bun de la gazde și plecăm mai departe. Ajung repede cu mama în partea de miazănoapte a satului, la casa bunicilor și renunțăm să mai trecem în aceeași seară la celelalte rude. Mama știe meșteșugul deschiderii porțiței și nestingheriți pătrundem în curtea mare. Un câine alburii cu o pată mare, neagră pe bot ne latră. Hămăiturile sale sunt rare și răgușite și el pare a fi din timpurile vechi ale bunicilor. Mama îi vorbește, îl alintă ca pe un copil, iar el împlânzit devine prietenos și se gudură.

– Cunoaște la neam animalul, spune bunica venind bucuroasă în întâmpinarea noastră. La cei 80 de ani își mișcă cu greutate picioarele strâmbe și slabe și merge aplecată de spate, iar mâinile îi stau agățate ca două ramuri de un trunchi de salcie greu încercat de furtunile vieții. Este mărunțică, dar pielea feței este tot întinsă, iar ochii îi are vioi dându-i o anumită prospețime. Susură din ei o lumină caldă, totuși încărcată de suferințe amestecată cu bunătate apostolică.

Privindu-i chipul imaginea își fuge la figurile de maici de pe icoanele din bisericuțele de lemn pe care încă le mai găsim nealterate de patina timpului. În timp ce mă strânge la piept și mă sărută pe creștet îi simt mirosul de busuioc și de pâine coaptă.

– Cine a venit la noi? se aude vocea bunicului.

– Maria, fata noastră cu băiatul cel mai mic, răspunde bunica.

Iar bunicul coboară încet de pe prispa joasă a chilerului, unde curăța de grăunțe un știulete de porumb. Este de statură mijlocie încă drept pentru anii lui, fața de rotunjimea unui harbuz, iar deasupra buzelor se răsfărânge o mustață bine ajustată. Ochii parcă sunt ficși, dar și reci, iar privirea lor devine puțin aspră și intimidă. Neamul acesta al Călănțeștilor a fost un neam dârz și drept, neam de răzeși nu s-a încovoiat cu una cu două. Mai târziu am descifrat numele de familie Calancea ... drepti și hotărâți, dar și incisivi exact ca o sulită. Acum el vine către mine și mă ridică până la înălțimea ochilor săi.

– Și cum te cheamă, voinicule? mă chestionează el.

– Marinel, îngân eu cam înfricoșat de căutătura lui serioasă.

– Aha Marin ai nume de oltean, să știi bre nepoate că nu ne-am prea înghițit noi, moldovenii cu oltenii, mi se par cam înfumurați și ei se cred și deștepți nevoie mare. Dar sunt oameni și oameni și printre ei vorba ceea pădure fără uscături nu se poate.

– Lasă băiatul că-l sperii! sare cu gura bunica și atunci sunt eliberat din strânsoare. Bunica ne ia pe după umeri și ne conduce către bucătăria de vară.

– Haideți cu bunica să mâncăm, am făcut sarmale în frunză de vie și plăcinte la cuptor, ne ademenește ea. Degeaba protestează mama, ea este în inferioritate, iar bunica suverană pe situație deja aranjează masa. Îi privesc degetele groase cu noduri, dosul palmelor cu vene groase ca niște răme străvezii, mâinile care au crescut și legănat zece copii și care harnice aliniază ca la armată tacâmurile pe masă peste care a pus o albitură de în. Parcă, în palmele muncite și în degetele nervoase îi frează întreaga viață. Dintr-o oală mare de lut ce încă mai forfotește alene pe jarul orbitor al cuptorului bunica ne pune sarmalele, iar de sub un ștergar de bumbac pâine caldă și plăcinte așijderea. În lumina lămpii de petrol aprinse chiar atunci zăresc aburii molateci cum se înlăcesc la gura cuptorului și se răspândesc în văzduh. O aromă divină de pită coaptă chiar de trezit sfinții ne învăluie pe toți și ne dilată nările. Este tare bună mâncarea făcută de bunica, mâncarea aceasta are ceva din smerenia, gesturile și dulceața vorbelor acesteia. Apoi bunicul își intră și el în rol și coboară în pivniță de unde se întoarce cu o ulcică de vin roșu. Într-o ceașcă de lut îmi pune și mie de un deget. Încerc să beau, dar gustul acrișor mă pișcă de limbă și nu mă încântă. Vinul îl dau cu palma la o parte și beau o cană cu apă de izvor.

Bunica ne pregătește patul de culcare în camera de curat. Ei, bunicii, își fac culcușul chiar pe prispa lată unde au un mindir căptușit cu paie din recolta acestei veri și se acoperă cu țoale de lână deoarece spre zori se lasă răcoare. Mă încâpățânez să nu dorm în casă și-i spun mamei că vreau afară cu bunicii. Îmi place mult să rămân în natură, să aud somnul mirific al pământului. Mama îmi face hatârul și acceptă. Mă cuibăresc la sânul mamei, iar bunicii se întind încetișor la capetele noastre. Sunt atât de aproape încât le

simt căldura trupurilor și mă înfioară respirațiile lor obosite. Privesc buimăcit de mirare plapuma albastru-marin a cerului. Nenumărați aștri, luna, stele sau luceferi îmi fac prietenește cu ochiul. Sub talpa prispei, un greiere neobosit țâraie ca un ceasornic bine reglat, cântându-și parcă singurătatea.

– Marie, am uitat să-ți spun că alaltăieri a trecut pe la noi Petrică, nepotul, și tare ne-am bucurat că l-am văzut!!

– Nu ne-am întâlnit demult, spune mama și în voce i se ghicește regretul. Ce-i mai face familia?

– Bine, bine, fata mea, o aud pe bunica și parcă deodată, glasul ei a devenit uscat, ușor tremurător și o durere ascunsă o gătuie.

Tăcem și ascultăm sunetele satului, șoaptele nopții, iar apoi un somn profund ne ia în brațe pe toți.

Nu am întrebat-o pe mama cine este Petrică, fiindcă nu mai auzisem niciodată de el.

Dar să nu credeți că Petrică fiindu-mi verișor este de aceeași vârstă cu mine sau de vârstă mai apropiată. Nu! Nu! Categoric nu!

Despre Petrică am aflat vești mult mai târziu. Pe scurt el este primul nepot al bunicilor mei, de aceeași vârstă cu mama, iar ei doi au copilărit împreună. Tot atunci am aflat că Petrică a rămas orfan de tată de la o vârstă foarte fragedă. Istoria tatălui său și implicit a unchiului meu mi-a povestit-o cu mare har, mama târziu când am început să înțeleg fapte, evenimente istorice, crâmpieie existențiale, într-un cuvânt, când am început să descâlcesc această minune continuă care este viața.

Bunicul meu, Gheorghe Calancea, născut pe la 1890 a participat la operațiunile militare în primul război mondial, luptând cu eroism în bătălia de la Mărășești din vara anului 1917. Pe la 1912 s-a născut primul fiu al soților Gheorghe și Ileana Calancea căruia i-au pus numele bunicului, dar ei părinții îl dezmiardau Ghiță. Mama îmi povestea că atunci când ea l-a cunoscut, Ghiță era deja bărbat în toată legea, un flăcău înalt, drept ca bradul, frumos, cu un talent aproape ieșit din comun în a cânta la vioară. Ghiță s-a căsătorit cu Ileana, o fată frumoasă dintr-un sat vecin, iar rodul dragostei lor aproape adolescente, a fost Petrică născut în același an, 1934 cu mama mea. În vara anului 1941, când a început războiul, iar generalul Ion Antonescu, conducătorul statului român a rostit memorabilul ordin „Ostași, vă ordon treceți Prutul!” Ghiță Calancea, ca de altfel mulți alți români, a fost mobilizat și a plecat pe front. O perioadă el a corespondat cu familia însă după un timp de la el nu s-a mai primit nicio veste. Parcă îl înghițise pământul. Familia l-a așteptat să vină șapte-opt ani după terminarea oficială a războiului, nutrind mereu speranța în ajungerea sa acasă, la cei dragi. Încrederea lor era vie întrucât pe ici pe colo, în satul natal sau în alte localități mai apropiate sau mai îndepărtate încă se mai întorceau militari din lagăre chiar după perioade așa de lungi. Bunicul și frații au întrebat în stânga și în dreapta, din om în om sau la comandamentele militare însă, peste tot au întâlnit ridicări din umeri și răspunsuri evazive sau negative. Nimeni nu știa nimic de soarta lui Gheorghe Calancea. O dată cu trecerea timpului speranțele în reîntoarcerea sa ori aflarea veștii despre existența lui se năruiau una câte una asemenea unor castele de nisip nimicite de forța valurilor.

Dar iată că într-o noapte buna a avut un vis. Se confirmă astfel legătura energetică, telepatică chiar miraculoasă dintre mamă și copil, legătură care se formează în timpul zămisirii în același corp a unei vieți. Secvența din vis era așa: Se făcea o vreme urâtă, de toamnă târzie, cu ceață lăptoasă și rece, chiar cu burniță și vânt tăios. Bunica se nimeri din senin într-un loc străin ce aducea cu o tabără militară, cu arme întregi sau dezmembrate, cu pământ răscolit de obuze, cu care de luptă, tunuri sau căruțe cu răniți sau morți. În acest vaier al durerii și al împărăției lui Hades se auzeau glasuri de oameni care scânceau, înjurau sau implorau ajutorul divinității sau a sanitarului militar, a camaradului care nu era așa de grav rănit și ar mai fi putut salva o altă viață de lângă el. Auzul bunicii a distins niște șoapte mai îndepărtate. Mai întâi stinse ca o părere, apoi murmurul s-a transformat în sunete articulate; „Mamă, mamă sunt aici.” Ea, măicuța a început să spere și în același timp să strige cu inima stinsă de durere. „Ghiță, mamă, unde ești?”

Gemete și țipete de durere în jur, rugăciuni și răcnete, vântul care șuiera amarnic și în rest ... nimic. După un timp, glasul fiului său a chemat-o din nou: „Mamă, mamă sunt aici.” Iar ea îl căuta zadarnic, îl căuta prin zloata aceea rece cu mâinile tremurânde de emoție și nerăbdare, furioasă că nu-l găsește. Arunca, disperată pături, foi de cort sau mantale și vestoane, ce acopereau de frig trupuri ciuntite, unele desfigurate complet ce se zbăteau în ghearele morții, altele reci cu mâinile înghețate pe patul armelor.

„Mamă sunt aici” a răsărit ca o lumină, glasul fiului iubit. Și aproape de ea într-o căruță pe un braț de paie ude sta lungit cu fața spre cer Ghiță al ei. În locul găvanelor ochilor îi crescuse paie și pleavă. „Doamne, Doamne băiatul meu, ce-ai pățit tu?” a spus ea înfiorată de spaimă la vederea acestei monstruoziții. A încercat cu o batistă să-i curețe ochii altădată frumoși, plini de viață, dar el nu a lăsat-o.

„Mamă să nu mă mai așteptați că eu nu mai vin” a spus el cu multă părere de rău. Și deodată s-a răsucit brusc cu spatele la ea și a dispărut ca un fum, iar bunica a sărit drept în picioare, learcă de sudoare cu tâmplele înfierbântate și inima zvâcnind ca o vrăbiuță prinsă în căușul palmelor. A urlat de durere și toți ai casei s-au trezit speriați. Plângând, le-a povestit visul și din acel moment pe Ghiță l-au trecut în rândul morților, făcându-i toate cele creștinești.”

Cu adevărat Ghiță Calancea nu s-a mai întors niciodată în familie, în satul natal sau pe scurt în viața aceasta.

Iată că în anul de grație 2016 după un amar de ani de la acel vis al bunicii mele am avut uriașa surpriză să-l regăsim în paginile cărții „Omagiu eroilor județului Vaslui” publicată la editura Sfera Bârlad pe unchiul meu Gheorghe Calancea în rândul eroilor căzuți la datorie în al doilea război mondial.

Mulțumesc din suflet inimosului și competentului istoric militar col. (rtg.) Constantin Chiper, iubitor de țară, care a adus la lumină pagini memorabile de istorie adevărată ale neamului românesc.

13 legi pentru ciobani ce urmează a fi votate

Emamoil STERESCU
Curtea de Argeș

- Când ies cu oile la păscut, ciobanii vor fi obligați prin lege să meargă în urma lor și să le strângă „căcărezele” în pungi biodegradabile;
- Se va considera abuz și act de cruzime asupra animalelor folosirea unor cuvinte precum „hooo”, „dăââr”, „marș”;
- Câinii vor avea voie să latre doar în afara orelor de odihnă stabilite prin lege;
- Dacă vin lupii, ciobanii vor trebui să anunțe autoritățile și să aștepte în liniște și calmi, sosirea lor;
- Câinii de la stână vor trebui să poarte botnițe, să fie castrați, cipați, deparazitați, vaccinați;
- Dacă turma trece de la munte la șes, doi câini din trei vor putea fi trimiși în concediu cu plată sau concediați cu trei salarii compensatorii;
- Stânele vor trebui să posede acord de funcționare ISU, MISU, PISU și CANISU;
- Este interzis fumatul în spații închise și vânzarea de țigări către mioare, fiind minore;
- Stânele cu o vechime mai mare de două ierni vor avea o bulină roșie pe gard;

- Ciobanii care pasc turme în Ardeal se vor adresa oilor atât în limba română cât și în maghiară. De asemenea, câinii sunt obligați să latre bilingv;
- Berbecul care conduce turma va fi ales de către oi prin vot secret, democratic;
- Oile vor putea fi tunse doar cu acordul lor scris;
- Oile negre vor fi ținute în același țarc cu cele albe și orice formă de discriminare bazată pe culoarea blănii lor va fi aspru sancționată de lege. Dacă în schimb, un berbec este de culoare neagră, va candida pe locuri separate pentru postul de conducător de turmă.

BIORITMURILE ȘI VÂRSTA A TREIA!

prof. Ecaterina Teletin

Preocupări pentru profilaxia bătrâneții au existat din cele mai vechi timpuri. Toate concluziile rezultate din cercetările biologice și biofizice la momentul efectuării lor au dat curaj cercetătorilor să continue folosind rezultatele pentru prelungirea vieții. Sunt încercări de a prepara în laboratoarele mari ale lumii soluții de genul „**ELIXIRUL VIEȚII**”.

Aceste remedii provin din plante, țesuturi de animale sau grefe de organe. Deși au dat greș unele dintre acestea, speranța că într-o zi va fi pus la punct un mecanism care să prelungească viața oferă iluzii omenirii. Vizitarea satelor la noi și în alte țări unde populația majoritară depășește 80, 90 sau 100 de ani indică niște condiții de viață, calitatea aerului, hrana, relațiile familiale, numărul de nașteri, gradul de poluare, compoziția apei, condițiile de climă, căsătoriile, respectarea anumitor vârste la fete și băieți, căsătorii în populații închise (căsătorii între rude apropiate) – toate aceste elemente trebuie luate în considerație și ar mai fi un aspect „**timpul de odihnă și de muncă**”.

Ținând seama de elementele enumerate și de dezvoltarea științei, în special a progresului tehnic, a descoperirilor făcute în legătură cu structura și funcția organelor, cu progresul biologiei în general cu aplicații în geriatrie s-au extins și mărit numărul de centre de cercetare în scopul întârzierii procesului de îmbătrânire. Procesul de îmbătrânire apare prin semne ca: pierderea treptată a capacității de adaptare a organismului la

eforturi, scăderea treptată a potențialului funcțional a organelor cu mare importanță pentru viață: ficat, rinichi, plămâni, inimă, sistem nervos și endocrin. Se reduce procesul de regenerare. Geneticienii susțin că îmbătrânirea este progresată genetic prin existența unei „gene letale” care comandă diferitele funcții ale țesuturilor sau organelor.

În concluzie, Codul Genetic are programat pentru fiecare specie durata vieții.

Organismul uman este programat genetic pentru 110 ani. Consemnarea e făcută cu 1550 de ani î.e.n. pe un papirus „Ebers” găsit în Egipt. Nu se ajunge la 150 de ani sau chiar 90 pentru că durata reală a vieții depinde de dezorganizarea ritmurilor biologice.

În jurul zilei de **8 martie 2016** într-un documentar a fost prezentată o femeie de **105 ani** din zona Iașilor. Doamna era coerentă în vorbire, veselă și întrebată fiind care e secretul, aceasta a răspuns:

„Muncesc mult la câmp și în grădină unde îmi fac toate lucrările, mănânc cumpătat, beau dimineața cafea, câte un pahar de vin natural, uneori și câte o țuică, sunt în bună înțelegere cu rudele și vecinii”. Am fost mirată de vigurozitatea și buna funcționare a auzului și a vederii, nu mai vorbesc de numărul redus de riduri al tenului. Geneticienii au emis și ipoteza că îmbătrânirea intervine în urma unor erori în Codul de sinteză a proteinelor-cauza bolii virale, radiații, alimentație necorespunzătoare,

„Trebuie să adăugăm viață
anilor și nu ani vieții.”
Victor Hugo

reducerea orelor de odihnă. În popor este o zicală : **Omul are vârsta arterelor sale.**

Una din bolile frecvente ATEROSCLEROZA pavează drumul omului către îmbătrânire. Fiecare persoană este supusă unui **ritm biologic general** și unui **ritm individual**. Pensionarea schimbă alternanța ritmurilor biologice - activitate - repaus - și dezorganizează ritmurile biologice imprimare în timp. Uneori pensionarea duce la dereglări serioase; nervozitate, depresii, insomnii și adaptări dificile la treburile gospodărești. Pensionarul nefiind activ se îndepărtează de evenimentele familiei, trăiește sentimentul de abandonare, izolare, bioritmurile se modifică fiind înlocuite cu repere ritmice lente dacă nu efectuează alte activități. Se recomandă familiei o atenție deosebită față de pensionari, măcar până se adaptează noului stil de viață. Omul modern se pare că uită să-și ia măsuri încă din tinerețe pentru a-și proiecta o bătrânețe ușoară.

În primul rând, lucruri simple înglobate în cei trei de „S”- supraalimentație, sedentarism, stres, la care se adaugă fumatul și alcoolismul.

Am tot amintit de bioritmuri.

Bioritm este ritmul proceselor biologice cu durată diferită de la un proces la altul.

Bioritmurile ENDOCRINOMETABOLICE, au un rol foarte important în viața noastră.

Bioritmograma - grafic al evoluțiilor bioritmurilor.

Bioritmologie - studiul bioritmurilor.

Se cunosc:

- Ritm **CIRCADIAN**- zi-noapte (24 ORE);
- Ritm **SĂPTAMANAL**- cicloseptan ;
- Ritm lunar-**MENSUAL** (30 zile);
- Ritm anual-**CIRCANUAL**.

Cea mai mare amplitudine o prezintă ritmul circadian. Cunoașterea bioritmurilor și a perioadelor de desfășurare e foarte importantă, pentru că de ele depind secrețiile endocrine sau producerea și eliberarea hormonilor care implică funcționarea metabolismului „**viața omului**”.

Secreția hormonală e diferită de la oră la oră, de la zi la noapte, începutul, mijlocul sau sfârșitul săptămânii.

Studierea variațiilor hormonale la vârsta a treia arată că secreția hormonilor este menținută la ambele sexe. Exemplu: noaptea crește secreția hormonală hipofizară, dar descrește către amiază analizele grafice a modului de secreție individuale ne dau indicații în cazurile patologice. Respectarea orelor de somn este aproape obligatorie. În fiecare oră glandele endocrine secretă hormoni care asigură buna funcționare a organismului uman. Diferențele sezoniere privitor la secreția de insulină, proteină și glucoză se prezintă astfel:

Secreția de insulină are valori medii la vârsta a treia mai mare iarna și toamna, iar cele de proteină vara și toamna. Pe baza acestor analize se pot stabili diagnostice. La diferite ore din cele 24 sau din zilele săptămânii, secrețiile hormonale influențează activitățile zilnice. Randamentul de muncă e mai mare dimineața și după orele 15:30. Explicația este legată de secrețiile hormonale, însă între orele 17:00-18:00 sau 5:00-6:00 dimineața după statistici sunt cele mai multe accidente vasculare, îndeosebi în lunile ianuarie- februarie. Explicația: **efectul stresului termic**.

Decesele cele mai multe se înregistrează în decembrie-ianuarie, iar vara în iunie-iulie.

Fazele lunii au efect asupra tuturor sistemelor vii. Varietatea câmpului magnetic terestru influențează mai ales vârstnicii, provoacă dureri de cap și indispoziții generale. Tinerii suportă mai ușor influențele fazelor lunii pentru că sistemul endocrin și cel nervos sunt mai active. Se controlează reciproc, iar relația acestora asigură funcțiile organismului lunar. Toate anomaliile care apar mai ales la vârstnici în legătură cu funcționarea glandelor endocrine duc la boli ale aparatelor funcțiilor de nutriție. Exemplu: insomnia la vârstnici reduce secrețiile hormonale de dimineață, lipsa acestora provoacă: atac de panică, nervozitate, mulți își amintesc de dereglările ce apăreau când lucrau în schimburi, de zi și noapte sau dimineața - după amiaza.

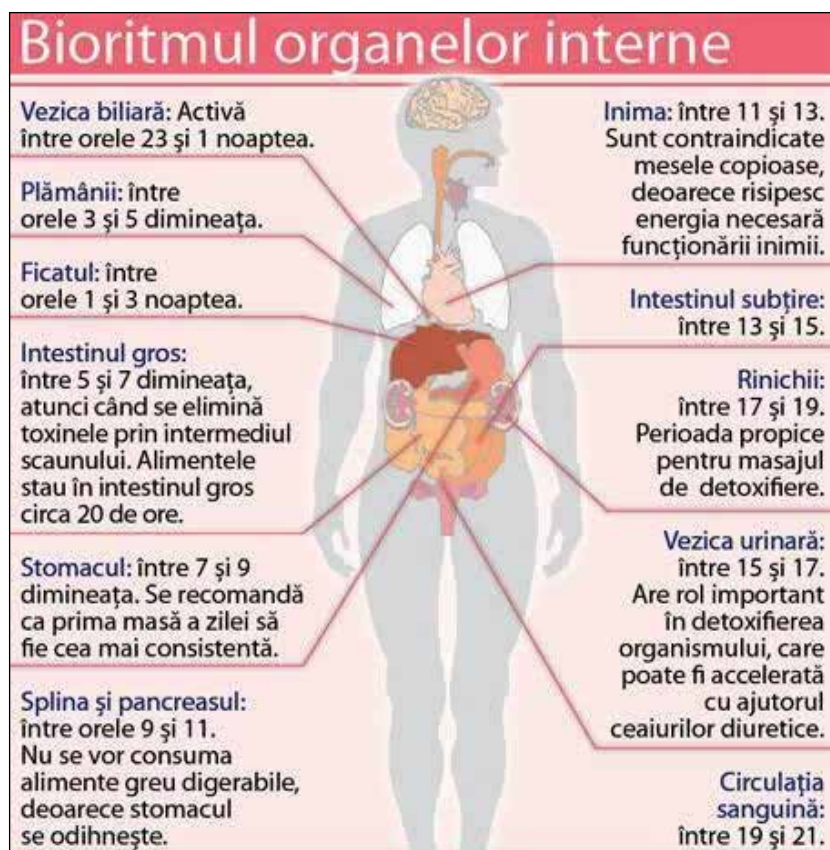
Dacă șefii de instituții ar fi sfătuiți de psihologi care le-ar explica importanța ritmurilor biologice s-ar limita o serie de accidente feroviare, aviatice sau de altă natură. Toate au legătură cu buna funcționare a sistemului endocrin și nervos.

Exemplu: secreția „hormonului de veghe” de către glanda tiroidă e foarte importantă pentru randamentul orelor de muncă. Modificările ritmurilor biologice devin evidente prin fenomene de orientare în timp și spațiu, pierderea memoriei, gesturi necontrolate, demență, boli degenerative-boala PARKINSON, OSTEOPOROZA, DIABET etc. Controalele medicale periodice au o mare importanță pentru depistarea la timp a unor suferințe pentru care se pot lua măsuri din timp.

În concluzie : la tinerețe putem pregăti o bătrânețe mai ușoară. Nimeni nu scapă de această etapă a vieții. Depinde de noi cum o gestionăm.

Bibliografie

1. *Ritmuri biologice* - Dr. Constantin Neacșu
2. *Medicina pentru toți - Anatomia și fiziologia omului* - Prof dr. I.C. Voiculescu și Prof dr. I.C. Petricu, Ed. Medicală București
3. *Timp și destin biologic* - Genetician C. Maximilian.

Daniela TEODORU

Specialist în kinetoterapie și motricitate specială

„Așa cum putem comunica prin absența gesturilor, la fel de bine putem comunica prin absența cuvintelor.” (Autor necunoscut)

Avem dureri de spate ?

Oho! Păi și-atunci ce facem? Stăm așa? Ne tratăm după internet sau după ce spun unii care se cred mari specialiști?

Nu. Să nu vă lăsați păcăliți de toți așa-zișii „lasă că știu eu mai bine decât ei”, chiar nu merită să fiți conduși în funcție de părerile lor. Sfatul meu este că ar trebui să mergeți la doctor pentru a urma pașii pe care vi-i recomandă, pentru că de multe ori cauzele problemelor apărute sunt atât de uimitoare încât nu vă puteți imagina. Am avut la cabinet cazuri care pe lângă unele afecțiuni pe care le aveau, acuzau dureri mari de spate. După multe investigații clinice și paraclinice diagnosticul dat a fost de infarct hipotalamic, și tot așa pot continua cu multe alte exemple.

Durerile de spate sunt foarte frecvente, acestea fiind cauzate de traumatisme sau boli de o anumită gravitate. Dintre afecțiunile care pot produce dureri de spate enumerăm: cancerul osos, infecții osoase, întinderi musculare, fracturi prin compresie, hernia de disc.

Mai departe aș dori să vă dau câteva indicații, informații despre hernia de disc. Ce știm despre hernia de disc, că apare în orice parte a coloanei, mai frecvent în zona lombară, uneori cervicală și mai rar în zona toracală. Ca să înțelegem mai bine, să menționăm câteva lucruri despre discul intervertebral, și anume că acesta este o structură anatomică situată între corpurile vertebrale, cu rol de amortizare a șocurilor, permite mișcarea independentă a vertebrelor una față de cealaltă. Adică putem să ne aplecăm, să ne rotim și să executăm alte mișcări ale trunchiului.

Hernia de disc înseamnă uzura și deplasarea nucleului pulpos către canalul medular, unde comprimă o rădăcină a unui nerv. Degenerarea nucleului pulpos se produce în timp îndelungat, în urma unor activități desfășurate pe perioada vieții, activități fizice, activități repetate, ridicări de greutate, sedentarism etc. În prima fază a bolii, avem dureri lombare însoțite de contracturi musculare, acestea accentuându-se de obicei în pusee declanșate de efort, frig, umezeală. Când hernia de disc s-a instalat, manifestarea principală este durerea de picior, și în funcție de rădăcina afectată resimțim durere pe fața laterală a piciorului, pe spatele lui, furnicături, amorțeală, scăderea forței musculare pe anumiți mușchi. Dar toate aceste investigații nu se fac decât în cabinetele medicale și odată ajunși

veți fi preluați de echipa de specialitate.

În momentul în care ați trecut printr-o operație chirurgicală, ce trebuie știut este că pacientul nu trebuie să stea la pat, din contra, de a doua zi începe programul de recuperare prin kinetoterapie. Un program de recuperare nu numai la cabinet, ci și la domiciliu. Recuperarea prin kinetoterapie necesită un program de exerciții fizice de intensitate progresivă, fiind încurajat mersul și urcatul-coborâtul scărilor.

Reluarea activității profesionale se poate face după 4-5 săptămâni de la operație. Uneori, mai pot exista la schimbarea vremii, la efort, la umezeală, dureri de spate, dar nu trebuie să vă îngrijoreze. Scopul sesiunilor de kinetoterapie este de a tonifica treptat musculatura spatelui, de a stabili coloana vertebrală și de a crește rezistența organismului. Este foarte adevărat că de multe ori timpul petrecut pe la cabinete, banii reprezintă o problemă. Dar, dacă ne gândim la ce e mai de preț pentru noi sigur vom ajunge la concluzia că sănătatea primează.

Nu demult am participat fără să vreau la o discuție contradictorie între două persoane. Menționez că una dintre persoane era bine pregătită cu studii în domeniu, iar cealaltă să-i zic amatoare. Nu vreți să știți cât de înverșunată era persoana amatoare, agresivă, impulsivă, și bineînțeles că era pe lângă subiect. **Unde am ajuns?!** Așa se întâmplă în toate domeniile, ies la suprafață de multe ori cei nepregătiți. Și asta din vina celor cu bun simț, pentru că îi promovează, pentru că îi domină cu tupeul caracteristic acestui gen de persoane. În momentul în care o persoană a ajuns la un nivel ridicat în ceea ce privește studiul, practica, din punctul meu de vedere, acea persoană a acumulat atâtea cunoștințe, încât dorește să le împărtășească și altora. Sunt persoanele cu multă experiență, sunt persoanele căutate, solicitate și respectate.

Sunt persoanele care pentru ele nu trebuie să intervină absolut nimeni.

Aș dori să vă relatez un episod din viața mea, o lecție pe care am primit-o de la o persoană fără studii, fără funcții, dar cu calitatea de om, care mi-a spus așa, citez: „Doamna Dana, de multe ori văd persoane foarte bine pregătite care sunt batjocorite de de-alde neica-nimeni. Doamnă, eu le-am zis așa: Că este bine să

serviți cafeaua împreună, dar nu la aceeași masă.”

Vorbe mari, vorbe profunde, o discuție pe care am purtat-o într-un taxi, dar pe care o voi reține toată viața, o lecție de viață.

Urări de bine, sănătate, pace în suflet !

„Metafora mersului” se poate aplica vieții, se poate regăsi în psihologia omului puternic, care nu abandonează mersul, ori de câte ori s-ar prăbuși.

Maria Timuc

prof. Mihail MANCIU

Tangoul

„Tangoul este un bărbat și o femeie care se caută unul pe celălalt. Este o căutare a îmbrățișării, a unui mod de a fi împreună.”

(Juan Carlos Copes, dansator și coregraf)

Tangoul este un dans, dar și un gen muzical care a apărut în jurul anului 1880 în orașele Buenos Aires (Argentina) și Montevideo (Uruguay), care s-a răspândit ulterior în toată lumea luând diferite variante. Buenos Aires, la sfârșitul secolului al XIX-lea avea o conglomeratie de emigranți francezi, germani, italieni, spanioli, evrei, din amestecul acestora cultural născându-se tangoul. El a apărut la periferiile orașului în baruri, bordeluri, unde bărbații singuri își petreceau vremea bând, jucând cărți. Bărbații suburbiilor căutau cele mai incitante mișcări de dans pentru a-și trece timpul și a impresiona femeile, dar și bărbații. Începuturile masculine ale tangoului nu au nimic de a face cu homosexualitatea. Orgoliul de a demonstra cele mai interesante mișcări și figuri de dans în fața altor bărbați, iar apoi a femeilor, ținea pur și simplu de un anume sentiment viril. A dansa tango cu o femeie în acea vreme era considerat obscen, îmbrățișarea era prea intimă, picioarele se atingeau și întrepătrundeau. Episcopii francezi erau împotriva acestui dans. Ei erau nemulțumiți de natura tentantă și senzuală a acestuia, dansatorii punând în pericol „sfintele învățături bisericești.”

Începutul de secol aduce o dezvoltare fabuloasă Argentinei și Buenos Aires-ului, care devine un important centru socio-cultural. Versurile de tango se îndepărtează treptat de caracterul vulgar, căpătând profunzime și sentiment, dar păstrându-și vivacitatea și un anume caracter ludic. Tangoul este acum o muzică preponderent instrumentabilă, dansabilă, interpretată de grupuri mici de muzicanți amatori, înarmați în general doar cu o vioară, un flaut și o chitară, fără alfabetizare sau cultură muzicală, cântând „după ureche” și inspirație. Improvizația și creativitatea erau singurele reguli ale tangoului. Bandoneonul (instrument de origine germană, folosit inițial în muzica religioasă) adus în Argentina la sfârșitul secolului al XIX-lea a devenit instrumentul asociat cu tangoul, iar sunetul bandoneonului însemna pentru multe persoane sunetul tangoului.

În această perioadă tangoul nu era considerat un dans acceptabil în societate pentru că, având în vedere unde apărase el, oamenii îl considerau imoral. Treptat însă, oamenii încep să asculte și să danseze tango fără mișcărilor „păcătoase” sâmbăta sau duminica, la nunți, botezuri și așa mai departe.

Tinerii din clasele sociale superioare, întorcându-se dimineața acasă după nopți de aventură petrecute în suburbii, au arătat surorilor, verișoarelor, acest nou dans și dacă ne gândim că la

începutul lui 1906 se vânduseră cam o sută de mii de partituri din *Yo soy la morocha* (*Eu sunt brunetă*), o piesă renumită la acea vreme, este evident faptul că tinerele din înalta societate puteau cel puțin cânta tango, dacă nu îl și dansau. Cu toate acestea, tangoul era condamnat de politicieni și moraliști și va mai dura destul de multă vreme până când să ajungă unul din cele mai dansate dansuri. Substituind treptat flautul cu vocea sa melancolică și plângăcioasă, expresie a aceluși „gând trist care se dansează”, orchestra se modifică. Apare în compoziție și pianul. Tangoul cunoaște gloria o dată cu magnificul **Carlos Gardel** – vocea de aur a tangoului. Gardel este în parte responsabil de transformarea tangoului într-o muzică respectabilă, iubită și admirată.

La Cumparsita este o piesă cântată și astăzi în mod tradițional la

sfârșitul unei milonga și dansată de regulă, cu un partener special. Noua Gardă este a profesioniștilor muzicii, a primatului versurilor și a rafinamentului interpretării vocale și instrumentale. Muzica de tango devine un fenomen de masă și o industrie culturală, iar gustul publicului se rafinează și se diversifică. Apar așa-numitele *orquestras tipicas de tango*, care interpretează viziunea compozitorului. Orchestre cum ar fi **Juan D'Arienzo** (regele ritmului), **Francisco Canaro**, **Anibal Troilo**, **Carlos Di Sarli** sunt definitorii pentru sunetul tangoului.

Epoca de aur 1935-1940-1950 este perioada cu cea mai prolifică producție de tango. Buenos Aires-ul număra acum, aproximativ 200 de orchestre de tango, tangoul este interpretat în cele mai luxoase localuri de noapte, unde publicul doar asculta orchestrele, fără a dansa. Orchestra **Oswaldo Pugliese** (nectarul tangoului) propune un sunet complex, bogat, muzica sa fiind scrisă mai mult pentru spectacolele de tango. Spectatorii scriu pe șervețele numele cântecelor cele mai dorite, iar chelnerii prezentau aceste solicitări pe o tavă directorilor de orchestră.

După 1950, evenimentele străine de tango încep să influențeze puternic istoria acestuia. Inflația crescândă, venirea la putere a unor regimuri militare și alte frământări

social-politice generează o criză a cabaretelor și a localurilor de lux. Lumea e cucerită de vioaiele ritmuri ale muzicii rock, twist, pop, iar tangoul e privit acum ca o muzică prea nostalgică pentru setea de viață a epocii. Și totuși, tangoul supraviețuiește în forme surprinzătoare. Este momentul în care se afirmă scandalosul Astor Piazzolla, distrugător al armoniei și haotic, denumit și „asasinul tangoului” care încorporează influențe din jazz și muzica clasică, fenomen care nu durează mult.

Începând cu 1980 apar noi figuri pe scena muzicii de tango, dar și pe cea a dansului, tango nuevo devine un fenomen cultural, iar tangoul din toate timpurile și stilurile derivate este redescoperit de **Gotan Project**, **Carlos Libedinsky**, **Otros Aires** care sunt cei mai reprezentativi pentru tangoul modern.

Din prima epocă a tangoului, astăzi a rămas numai un folclor pentru turiști, ce poate fi văzut și auzit în La Boca pe stada Caminito, unde tineri îmbrăcați în guapos, tinerii periculoși din textele tangourilor, schițează câțiva pași de dans pentru a primi un ban...

Mai poate fi regăsit și la San Telmo, celebru pentru străzile sale înguste, cu câteva vile cu vechi fațade coloniale, unde, în piața Dorrego, se poate bea un pahar la o terasă privind dansatorii de tango care evoluează în stradă. Totuși, atmosfera tangoului se relevă mai ales seara, la Bar Sur, în sala cu numai 12 mese, unde tangoul original se cântă și se dansează, cu avantajul său inconvenientul pentru spectator de a fi invitat la dans.

PARFUMUL TANGOULUI DE ALTĂDATĂ¹

Mioara TIMOFTE

– președinte „A FI!” –

Asociația Femeilor Întreprinzătoare Bârlad

Duminică, 11 septembrie 2016, ora 13:00! Căldură mare, mes chers! Chiar mare!

Aștept cu emoții – tot încerc să le disimulez, dar fără sorți de izbândă – să vină cele trei cupluri de profesori de tango de la Iași, de la Tango Feliz. Aceștia ar urma să danseze o jumătate de oră în fața Teatrului „Victor Ion Popa” și apoi să mergem la un restaurant din oraș. Acolo – cel puțin așa stabiliserăm de comun acord – ar urma să mai danseze puțin, să dea o lecție gratuită de tango și apoi să plece! Programul era discutat și rediscutat!

Ieșenii întârzie! Deși, erau plecați astfel încât să fie la Bârlad înainte de ora stabilită, traficul i-a pus greu la încercare.

În sfârșit ajung! Ne spun că, din cauza căldurii, nu vor rezista să danseze cele 30 de minute promise. Mă resemnez cu cele trei dansuri și mă gândesc la valul de căldură năucitoare care ne taie tuturor respirația!

Alina Butnaru – muzeograf la Muzeul „Vasile Pârvan” și Simon Salcă jr. – actor la Teatrul „Victor Ion Popa” dau tonul spectacolului, în prezentarea celor trei cupluri.

Aceștia ies în fața instituției de cultură unde, cât de cât adăpostiți la umbră, îi așteaptă, nerăbdători câteva zeci de concetățeni de toate vârstele.

Tangoul începe confruntarea cu arșita nemiloasă! Tocmai astăzi nu se întrevede nici măcar un singur nor pe cer! Probabil soarele vrea să fie spectatorul de gală al evenimentului.

Un dans... două dansuri... încă unul și... gata ... mă gândesc tristă... muzica se oprește... Ioana Necula, una din profesoarele prezente, se îndreaptă către DJ-ul Primăriei care se ocupa de sonorizare.

Muzica se reia ...

Al treilea dans ...

¹ Evenimentul s-a bucurat de prezența unui număr de 300 persoane din care peste 80% erau membri C.A.R.P. „Elena Cuza” Bârlad

Al patrulea ... Spectatorii aplaudă după fiecare tango... eu nu cred că mai respir de mult și sunt sigură că nu din cauza căldurii... Le privesc mișcările, unduirile corpurilor, mă gândesc la diferența extraordinară dintre video-urile pe care le urmăresc de ani și ce trăiesc acum ... Sunt povești de iubire, în mișcare ... Dansatorii sau îmi place mai mult performerii comunică telepatic astfel încât par că sunt o singură ființă. Nu mai contează soarele dogoritor, spațiul de dans, care nu este nici pe departe unul ideal, nu mai contează mediul înconjurător, ci doar poezia din mișcările lor, poveștile pe care ne lasă aceștia să ni le imaginăm când îi privim dansând! Sunt convinsă că nu este doar mintea mea, ci trăirile celor care au ales să fie prezenți acolo, în același timp. Mă uimește cum partenerii își pun în valoare doamnele, de parcă acestea ar fi comori inestimabile. Deși, în tango, domnii conduc, rolul lor este acela de a arăta privitorilor cât de frumoase sunt partenerulele lor.

Profioniștii dansează deja de 24 de minute. Cu greu mă concentrez la ce am de făcut. Cu greu îmi vine să cred: Tangoul a subjugat Teatrul „Victor Ion Popa” la Bârlad!

După o scurtă pauză, după intervenția minunată a celor doi artiști bârlădeni, cele trei cupluri de profesori de tango merg să danseze chiar în mijlocul oamenilor. Dragostea pentru artă și profesionalismul au învins! Bârlădenii sunt încântați! S-a întâmplat exact ce mi-am dorit! Lucrul pentru care s-a realizat acest proiect!

Tangoul argentinian a parcurs cei aproximativ 13.000 de kilometri care despart târgușorul nostru de Buenos Aires, în 140 de ani. A durat ceva ... Drumul a fost unul lung, anevoios. Acum, însă, putem spune că și la noi, la Bârlad, expresia dansată a senzualității a ajuns în stradă.

De ce tango? De ce Săptămâna europeană a tangoului? De ce Bârladul?

De ce tango?

Al treilea punct al proiectului a fost o scurtă istorie a tangoului pe care a prezentat-o Mirel Petru Grăjdeanu, artist al Filarmonicii Moldova Iași și fondator al Clubului de dans Tango Feliz. Din sursele și resursele pe care ni le pune la dispoziție măria sa, internetul, aflăm că din septembrie 2009 tangoul figurează, pe lista patrimoniului cultural imaterial al umanității UNESCO. Dar, până în acel moment, acest dans a avut nenumărate aventuri. Plecat de pe străzile din Buenos Aires și Montevideo, acesta a fost considerat o creație inferioară destinată celor de la periferia acestor metropole, în special emigranților, care frecventau localurile rău famate. Amalgamul de culturi, africană, indigenă și cea europeană, ale țărilor de unde proveneau aceștia, au dus la crearea unui gen de muzică și unui stil de dans, care, ceva mai târziu, au fost numite „tango”. Puțini știu că acesta era interpretat la pian, chitară și bandoneon. Tangoul, influențat de locul de unde provenea, s-a transformat într-o modalitate nonverbală de comunicare între prostituate și clienții lor, de aici și mișcările insinuante ale dansatorilor. Unul dintre cele mai cunoscute tangouri este „La cumparsita” apărut în anul 1916 și care se dovedește a fi nemuritor. Abia la începutul secolului al XX-lea, tangoul a ajuns în Europa, datorită unui artist francez. Din acel moment, tangoul, ca orice aventurier, a avut perioade de mărire, dar și de decădere.

De ce Săptămâna Europeană a Tangoului?

Am contactat-o pe Anca Ionescu, președinta Asociației pentru Cultură și Tango din București, una dintre organizatoarele evenimentului „Tango 4 all” din cadrul proiectului „Săptămâna Europeană a tangoului” și am întrebat-o dacă este de acord să ne primească în acest proiect! A acceptat și așa ... a început munca pentru realizarea proiectului. Căutarea partenerilor, în persoana celor de la Tango Feliz de unde au venit toți profesorii de dans care i-au „fermecat” pe bârlădeni: Ioana Necula, Emanuela Sorina Largu, Ionela Bejenaru, Mirel Petru Grăjdeanu, Gabriel Bejenaru și Marcel Epure (Osvaldo). Am găsit și sponsorul evenimentului și... bârlădenii! Pentru toate acestea mulțumim fiecărei persoane în parte!

De ce Bârladul?

Pentru că merită! De aceea! Poate părea simplist spus, dar noi, membrele fondatoare ale „A FI!” – Asociația Femeilor Întreprinzătoare din Bârlad, ne-am adunat pentru a bucura sufletele concetățenilor noștri. Iar pentru asta suntem gata să punem interesele personale pe locul doi, fără ezitare, fără păreri de rău!

Nu știu pentru mulți dintre concetățenii noștri cum va fi, dar știu, cu certitudine, că pentru noi, „Tango 4 all”, va fi pentru mult timp de acum încolo, o amintire dintr-o zi caniculară de început de toamnă, amintire care ne va mângâia ființa.

Ochelarii rămași pe „cartea deschisă” a amintirilor

Înv. Victoria RUDI

Nimic nu-i veșnic pe pământ, nici chiar veșnicia blagiană care s-a născut la sat. Nici amintirile nu sunt veșnice. Vârsta se așază pe frunțile oamenilor și pe statura lucrurilor.

De la o vreme, avem nevoie de aduceri aminte, căci sunt clipe și locuri semănate cu amintiri care ni s-au lipit de suflet. Trebuie să nu lăsăm amintirile să moară, deoarece, după cum spunea Alexandru Philippide:

„O existență fără amintiri

Mai moartă-i decât cea mai neagră moarte.”

De aceea am să încerc să aștern pe hârtie câteva rânduri, mărturii ale unor vremuri de demult.

Trecuse destulă vreme de când nu mai ajunsesem în satul meu natal, la casa părinților, care nu mai e a lor – a fost înstrăinată. Satul e mic, cu casele așezate de-a lungul drumului; cu mai multe ulițe, mai lungi sau mai scurte, care se despart din drumul principal.

Într-o duminică călduroasă de august am poposit în sat. Deși venisem să-mi potolesc dorul, nu reușesc să mi-l astâmpăr.

„Ne-am putea ostoi dorul doar venind acasă?”

„Doar venind, văzând și bând din găleata de amintiri?”

„Da, mă simt acasă! În inima mea nu se compară cu nimic altceva acest sentiment.”

Nicăieri și niciodată eu n-am văzut cer mai albastru și mai frumos ca în raiul copilăriei mele. Pădurile cu verdele lor, vara, și arămiul lor, toamna, și albul iernilor aveau alte nuanțe. Îmi cântă și acum în memorie ploile repezi de vară sau cele mocănești de toamnă. Țin minte ca pe o pictură răsăritul sau apusul de soare, grădina cu meri și cu pruni, cu ierburi, cu flori și fluturi pe care nicăieri nu le-am mai întâlnit.

Cu multă emoție mi-am amintit de casele bunurilor și străbunilor mei consăteni. Multe erau scunde, văruite în albsiniliu, bine îngrijite, cu geamuri mici prin care lumina pătrundea zgârcită. Aveau doar una sau cel mult două încăperi și un chiler unde se afla cuptorul pentru pâine. Membrii familiei dormeau de obicei într-o singură odaie, celelalte camere trebuiau să rămână mereu curate. Îmi amintesc și de casele care aveau acoperișuri din paie sau din șindrilă.

Acum, o compensație am găsit în alte imagini – clădiri noi cu temelii din piatră și ciment, pereții din cărămidă și acoperișuri din țiglă roșie. În ele nu mai ard seara, fumegând, lămpi cu petrol, ci becuri electrice, iar pe acoperișuri stau semețe antenele televizoarelor. Dar nimic nu mai seamănă cu locul acela mirific care mi-a luminat copilăria.

Azi, duminică, pe ulița satului se plimbă oameni pe care eu nu-i mai cunosc și nici nu mă cunosc. Sunt consăteni de-ai mei doar prin părinții care încă mai trăiesc. Despre cei tineri, am aflat, că și ei, ca și mine, sunt musafiri în sat, întorși în concediu, de pe unde s-au risipit în cele 4 zări.

„Dar unde sunt oamenii copilăriei mele?”

Au mai rămas doar câțiva din cei pe care nu-i voi uita. Restul oamenilor dragi mie s-au înfrățit cu lutul din cimitir. Dintr-o dată m-am simțit ca un fir de apă care nu-și găsește încă drumul spre râu. M-am îndreptat spre cimitir în biserică se consuma

Dumnezeiasca Liturghie. Nu mai slujea preotul din copilăria mea. Țin minte, că eram măricică, când străbunica care avea grijă de noi – cele 3 surori – ne ducea la slujbă și eu cântam în strană. Am intrat în biserică, m-am strecurat prin mulțimea de oameni până în fața Altarului și cu multă emoție m-am închinat. Simt că lumea se uită ciudat la mine. Ies din biserică și merg să mă reculeg lângă piatra sub care bunii și părinții mei s-au mutat pentru totdeauna, cu câteva decenii în urmă. Îmi apare în gând chipul drag al mamei. Rămasă singură după ce tata a plecat la cele veșnice, la puțin timp s-a îmbolnăvit. La spital, stând de veghe lângă patul ei o întrebam:

- Ce te doare mamă?

- Nimic. Acum când ești lângă mine, mi-a trecut.

Chiar și în aceste clipe, gândurile ei erau pline de grija pentru noi. La scurt timp, mama s-a stins. Amintirea sângerează încă. Mă gândesc acum, chiar și aici în grădina cimitirului, că niciun loc din lume nu e mai frumos ca acasă...

Seara târziu, încerc să adorm cu amintirile pierdute într-o ceață dulce, blândă și binefăcătoare.

Dorință!

Ștefan Durlai

Stau tolănit în iarba verde, ca buratecul,
Și privesc cum calul meu, fornăind, iarba o paște.
Și un gând fantastic mi se naște,
Să-i văd crescându-i aripi pe spate, precum lui Pegas
sălbatecul.

Și-apoi să-l încălec, strunindu-i în gură zăbala,
Și piteni să-i dau, alergând, zburând printre stele.
Și să cobor, apoi, în faptul înserării,
Drept în pridvorul plin de dor, al mamei mele.

Căci mult timp a trecut, de când nu am văzut-o,
Copil înstrăinat fiind prin țări străine.
Căci mă cuprinde dorul și chiar să plâng îmi vine,
Și-mi vine să renunț oricând la starea bună ce-am poftit!

Și să mă-ntorc, apoi, în țara mea cea oropsită,
De atâtea silnicii, de griji și de nevoi,
Și să-mi îmbrățișez bătrâna mamă necăjită,
Să nu mai plec din țara mea de lângă voi!

Petruleana (III)

educatoare Teodora Costea CAZACU

sucursala Șuletea

Așadar, pe 27 decembrie, a treia zi de Crăciun a anului 1959, la vârsta de 27 de ani, Ruxanda, fiica văduvei de lângă primărie, Frăsâna, părăsi astă lume, lăsând în urmă pe cei doi copii ai săi, Ștefan, de aproape 4 ani și Petruleana de 7 ani abia împliniți.

A fi orfan..., statut cu care Petruleana nu se obișnuie niciodată în toată copilăria ei. Să-ți lipsească dragostea și ocrotirea părintească, să fii privit cu milă disimulată, care-ți strecoară până-n măduvă otrava stigmatului, bucurie, din priviri, să scalzi noapte și zi cu lacrimi amare așternutul străin, să-ți simți sufletul mutilat, să-ți moară dintr-odată copilăria!... Iată prin ce au trecut de la vârste atât de fragede copiii nefericiți ai Ruxandei!

De mila orfanilor și de jalea pierderii fetei, Frăsâna nu mai știa pe ce lume trăiește de doi ani încoace. Bocea în hohote, pe orice cărare de pe unde venea sau se ducea. Bocea și-și blestema ginerele, care n-a fost alături de fată nici până-n ceasul morții... Plecase-n lume, i se pierduse urma, nimeni nu, știa de unde să-l ia pe Tudorel, măcar să-l anunțe că i-a murit soția și i-au rămas copii pe drumuri. Să nu spui niciodată că ți-a fost greu, că ți-au fost limba amară, atâta vreme cât ai avut culcușul cald lângă părinții tăi. Pune-te în pielea copilului orfan, încearcă, doar!...

Petruleana nu-și reveni din șoc multă vreme. Se simțea ca luată de apa involburată, purtată în neștire deasupra unei bulboane, rotită continuu, continuu, până la pieire, negăsind în jur niciun punct de sprijin, nicio porțiță mică de scăpare, nicio speranță de revenire... Serile rămânea pe prispă cu bunica Frăsâna, numărând stelele, convinsă fiind, că undeva, pe acolo sus se ascundea și sufletul mamei prefăcut într-o stea rătăcitoare. De multe ori, se întrebase Petruleana, dacă nu cumva își supăraseră cu ceva mama și din cauza asta plecase pe drumul fără de întoarcere. Suspina și ofta, având ochii stinși și sufletul ars de atâta plâns. Numai cine n-a trecut prin așa ceva,

nu știe cum e. Serile, după rugăciune, trecea multă vreme până o cuprindea somnul, timp în care i se perindau prin minte imagini usturătoare, amintiri dureroase cu mama în viață. O vedea aieva cu lucrul în mână, făcându-le hăinuțe frumoase, rochițe înflorate, pline de volănașe, de asemenea i se arăta înaintea ochilor pieptănându-i părul lung, auriu, prinzându-i fundițe albe, bogate, oglindind-o, apoi în luciul geamului casei ...

– Ce are mama?

– Fată mare!...

Și iarăși inima fetei i se strângea sângerând...

Într-o noapte, la scurt timp după moartea mamei, pe când toată casa era cufundată într-un somn adânc, Petruleana sări brusc, strigând înspăimântată:

– E acolo! O văd! E acolo! ...

– Cine e acolo, mamă? sări Frăsâna și mai speriată.

– MOARTEA! E acolo! E acolo!

Toți ai casei veniră în jurul copilei, îmbrățișând-o ușor.

– Nu-i nimic acolo, fetiță, nu-i nimic!

– Ba da! O văd eu! E acolo! spunea fetița, încă bâiguind prin somn.

– Arată-ne-o s-o vedem și noi, zise mătușica Natalița.

– Las' că o ajung eu, cu stînghia asta, căută s-o liniștească unchiul Traian.

– O văd! Umblă peste tot! Acum e în ușa iatacului, se uită la mine...

Bunica, demult aprinsese lampa...

– Gata, mamă, a plecat! A fugărit-o unchiul Traian. Hai liniștește-te. Vezi fluturele acela, rotindu-se în jurul lămpii? Îl vezi? Acela e îngerul tău păzitor. El are grijă de tine...

Fetița se liniști cu greu și adormi târziu, cu lampa aprinsă, cuibărindu-se la sânul bunicii. În duminica următoare fusese dusă la biserică, unde preotul Șuşnea își dezbracă veşmintele sfinte asupra ei, alungând răul din preajma fetei.

Veni vara și Petruleana termină clasa I cu mențiune. Era mândră tare de

acest lucru, deși, mai târziu, peste ani, se gândea că primise acea mențiune din milă și pentru încurajare. Își amintea scrisul ei hieroglific, totdeauna depășind spațiul, făcând literele mari și inegale. Unchiul fetei îi dăruie un stilou, lucru rar pe atunci, încurajând-o și apreciindu-i efortul de a-și perfecționa scrisul, ceea ce o stimula și mai mult. Acestea erau micile ei lucruri. Îl avea pe frățiorul ei, Ștefan, îi avea pe prietenii de joc, Sana și Cezar, era iubită de toți din casă, dar golul din suflet îl simțea permanent acolo. În casă nu se mai pronunța numele mamei și nici drumul spre cimitir nu-l știa.

Într-o seară în timp ce stătea pe prispă, cu capul în poala bunicii, o auzi pe aceasta oftând și suspinând, iar o lacrimă îi alunecă fierbinte pe mânăuță.

– Bunico, spuse, oare Dumnezeu ne-a uitat?

– Ce spui, mamă?

– Dumnezeu, oare, a uitat de mine și de fratele meu?

– Nu, mamă! De acolo, de sus, Dumnezeu vă poartă de grijă, să fiți sănătoși, să nu vi se întâmple ceva rău...

Într-o dimineață, pe la sfârșitul lui iunie, Petruleana se trezi în mare zarvă. Bunica striga la cineva aflat în stradă, la marginea șanțului.

– Să nu îndrăznești să te apropii de copii! Cum n-ai știu de știrea lor până acum, nici de-acum înainte să nu, ști! scuipe Frăsâna cuvintele către Tudorel,

ginerele său, apărut dintr-o dată, ca din pământ. Vezi-ți de drumul tău! Pleacă de unde ai venit! Tu nu ai știut de nevastă, de copii... Pleacă de la poarta mea!

Fetița veni spre marginea șanțului, către tatăl său, privindu-l cu ochi mari, încercând să înțeleagă ocările bunicii. Se apropie și frățiorul, Ștefan și cine trecea pe lângă ei, avea parte de o scenă tristă, înduioșătoare. Tudorel își îmbrățișă și mângâie copiii. Aceștia, însă îl priveau tăcuți, ca pe un străin.

– A murit mămica, îl înștiință amar fetița. Tu unde ai fost? îl muștră tăcut Petruleana. De atunci Tudorel dispăru timp și mai îndelungat din viața copiilor.

De la un timp, fata auzea tot mai des prin casă cuvinte ciudate, neînțelese ca: „abandon familial”, „prevederi sociale”, „grija statului”, cuvinte care îi dădeau fetiței presimțiri sumbre. De asemenea, venea tot mai des vorba despre o călătorie cu trenul și se întreba în sine ei dacă nu cumva se pune la cale plasarea copiilor la tată.

Înțelese clar că tatăl îi abandonase, că era un om rău, de care bunica îi ferea cu strășnicie. Atunci, despre ce era vorba?

– Unde ne duci, bunică? Ne dai la tata? Întrebă fetița cu suspiciunea groazei adânc cuibărită în suflet. Unde plecăm?

– Nu vă dă mama, niciodată tatălui vostru!

– Dar unde vom pleca cu trenul?

– O să faceți o plimbare cu trenul până la oraș. O să vedeți ce frumos este orașul, o să vă cumpere mătușica Natalița pâine albă și bomboane. O să vă placă...

Fetiței îi surâse mult promisiunea unei călătorii cu trenul, a vizitei la oraș, unde să mănânce pâine albă și bomboane și de atunci deveni nerăbdătoare să călătorească cu trenul...

Într-o bună zi, copiii fuseseră treziți la ora 3 în ziuă, fuseseră îmbrăcați în grabă și urcați în carul cu boi, pentru a ajunge la timp la trenul de 5, la gara aflată în mare depărtare de sat. Înfoliți, copiii își continuă somnul în legănatul carului până la gară.

În acea dimineață, Petruleana avea totuși sufletul greu, cuprins de o presimțire rea. Deși văzuse și urcase pentru prima oară într-un tren, fata nu fusese deloc impresionată. La ora 6 dimineață, în data de 27 iulie, Natalița

împreună cu cei doi orfani coboară în gara Bârlad. Răcoarea dimineții, mirosul de mangal, a dezamăgit profund pe fetiță, strecurându-i în suflet spaime de neînțeles. Pe Natalița o așteptase în Bârlad mătușa ei, Tița Bularda, care o însoțise pe la diverse birouri pentru întocmirea unor acte necesare. Copiii se plictisiseră, deveniră nervoși și mai ales foarte suspicioși... N-avuseră timp să le cumpere copiilor pâine albă și bomboanele promise, iar Natalița, sleită de puteri și gata-gata să izbucnească în plâns, la gândul că se apropia dezvăluirea adevărului, simțea că-și pierde cunoștința. Prima problemă pe care trebuia să o rezolve Natalița, fu să ducă pe copii la frizerie la tuns. Ștefan se speriasse foarte tare și cu mare greutate cele două femei reușiră să-l imobilizeze pe scaunul frizerului. Petruleana privea îngrozită, neștiind că în scurt timp avea să-i vină rândul și ei, nevenindu-i să creadă că așa ceva se întâmplă cu adevărat. Văzând cruzimea cu care cărlionții băiatului cad pe podea, fetița se pune pe un plâns sălbatic. Când îi vine și ei rândul, Natalița crezu că leșină la tot spectacolul declanșat. Urlete, strigăte disperate, alergări prin toată frizeria, lovituri cu pumnii și cu picioarele...

Pe tot parcursul vieții ei, Petruleana consideră „acest act de barbarie” cea mai crudă umilință la care fusese vreodată supusă! Crezuse, că nu părul îi fusese tăiat, ci însuși capul! Mândria ei supremă, părul lung până-n talie, părul ei lucios, auriu... până și acesta nu-i mai aparținea... Acum deveniseră doi copii cu adevărat orfani, chilugi, sluțiți, palizi, străvezii, firavi. De la frizerie, copiii fuseseră duși într-o locație străină unde

fusese internat Ștefan, un orfelinat pentru copii preșcolari, iar când, la scurt timp Petruleana pășise pe poarta orfelinatului pentru copii școlari din strada Karl Marx nr.19, aceasta simți că nu mai are aer, că se sufoacă și că acolo va și muri! Îndată ce mătușile Tița și Natalița dispărură pe furiș din jurul ei fetița realizează grovăzia ce i se pregătise și începu să urle, să ragă precum o vită dusă spre sacrificare.

– Arză-l-ar focul de cămin și pe cel care m-a adus aici! strigă disperată copila. Portarul, infirmiera, asistenta, educatoarea și îngrijitoarea, cinci persoane adulte nu reușiră s-o strunească pe biata fată, până nu ajunseră s-o interneze la infirmeria căminului. Salonul cu paturi metalice albe și așternuturile imaculate accentua disperarea și pustiul din sufletul fetiței, atunci își simți ca o suliță otrăvită, inima străpunsă de simțământul de străin, de rece, de nepăsare, de rătăcire haotică prin lume. Era pentru a doua oară în viață când universul fetiței se năruia, aceasta rămânând încă odată mai săracă, mai goală decât fusese vreodată. Fără frățiorul ei, fără toți cei dragi care o încojură până ieri, fără prietenii de joc, fără casa părintească în care-și avusese culcușul, fără satul natal, sufletul însingurat sângera din nou atât de dureros, ca și atunci când își pierduse mama. Nu mai știa nici cine este și nici de unde vine. Lacrimile-i ardeau obraji stinși. „CARANTINĂ” scria pe ușa albă a infirmeriei. I se spusese că va sta în carantină timp de două săptămâni, împreună cu alte patru fetițe „noi”, la fel de tunse, la fel de speriate ca și ea.

- **Va urma -**

EXPOZIȚIA "ZINA COPILULUI"
18 Iunie
Sala "Al. I. Cuza"

NICOLAE MILESCU SPĂTARUL
200 ani de la naștere
Martie, 8 august 2016 ora 18"
Sala "Al. I. Cuza"

CONFERINȚA
Mihai Eminescu
în contextul
Culturii Naționale
Vineri 13 Iunie 2016 ora 18"
Sala "Al. I. Cuza" - C.A.R.P. Bârlad

"Intalnire de suflet"
Scriitor, artist, om de cultură
Sala "Al. I. Cuza"

CONFERINȚA
UNIRE ÎN CUȚET ȘI ÎN SIMȚIRI
manifestarea prilejului de aniversare a 196 de ani de la nașterea Domnului Unirii Alexandru Ioan Cuza, precum și a 96 de ani de la Unirea Basarabiei cu România (27 martie 1918)
Sala "Al. I. Cuza"

LANSARE DE CARTE
Rătăcin pe drum pustiu...
Vineri 4 Martie 2016, Ora 10.00
Sala "Al. I. Cuza"

CONFERINȚA PROF. MARIA MARIN
MARTIE 15 MARTIE 2016, ORELE 10.00.
SALA "ALEXANDRU IOAN CUZA"

CONFERINȚA
CONSTANTIN BRÂNCUȘI
artistul care a revoluționat cultura universală
Miercuri, 17 februarie 2016, ora 11"
Sala "Al. I. Cuza" - C.A.R.P.

ICOANA ȚĂRII NOI O PURTĂM ÎN SUFLET!
(Milenii românești între Bârlad și Reghin)
Destăgă-te, române!
Spectacolul va avea loc vineri, 29 Iulie 2016, ora 18.00
la Casa de Cultură "Dr. Eugen Niesară" a municipiului Reghin, județul Mureș
Invitațiile se găsesc la C.A.R.P. REGHIN str. Sării nr. 11, telefon 0265 521486.

CONFERINȚA
CONSTANTIN CHIRIȚĂ
un reprezentant strălucit al spiritului bărlădean
Marti, 9 august 2016 ora 18"
Sala "Al. I. Cuza"

Vă invită la lansarea numărului 29 al Revistei
Viața noastră
Vineri 29 Iulie 2016, ora 15:30
Casa de Cultură "Dr. Eugen Niesară" Reghin - Mureș

ARMONII CROMATICE
Scriitor, artist, om de cultură
Sala "Al. I. Cuza"

CONFERINȚA
ȘTEFAN LUCILIAN
CETUT PLASTIC AL FLORIILOR
Lucian
100 DE ANI DE LA NAȘTEREA PICTORULUI
Sala "Al. I. Cuza"

TAXI BLUES
Marius Bocușci - TAXI BLUES
Sala "Al. I. Cuza"

LANSARE DE CARTE
Omagiu eroilor județului Vaslui
Sala "Al. I. Cuza"

SPECTACOL EXTRAORDINAR
"LA FRĂȚII NU SE PUN HOTĂRE"
Sala "Al. I. Cuza"

FUEGO
Sala "Al. I. Cuza"

Lansarea suplimentului
revistei **Viața noastră**
Sala "Al. I. Cuza"

Spectacol extraordinar
"LA FRĂȚII NU SE PUN HOTĂRE"
Sala "Al. I. Cuza"

Situația membrilor pensionari în primele 6 luni ale anului 2016 (1 IANUARIE – 30 Iunie 2016)

Că asociațiile de tip Case de Ajutor Reciproc a Pensionarilor (C.A.R.P.) sunt un partener de nădejde al pensionarilor din România e un lucru de acum binecunoscut de întreaga lume.

Iar asta o dovedesc, fără de tăgadă, numărul mare de membri ce au aderat la principii precum: solidaritate, întrajutorare, asistență mutuală, valori ce definesc întru totul munca acestor organizații nonguvernamentale ce au pus pensionarul și nevoile sale pe primul plan. Că le-a ieșit ori nu exemplu stau rapoartele întocmite pe fiecare sucursală privind numărul membrilor înscrși. Și dacă e să ne uităm înspre Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad, cifrele sunt unele mai mult decât îmbucurătoare pentru primele 6 luni ce s-au scurs din anul 2016.

Astfel, **în intervalul 1 ianuarie – 30 iunie a.c.**, Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad număra **32.749 membri**, din care **numărul înscrișilor se ridică la 864 persoane**.

Offerim în acest sens, repartitia lor pe cele 32 de sucursale plus sediul central (situat în municipiul Bârlad):

Sucursala	Număr membri	Număr înscrieri
Alexandru Vlahuță	361	14
Banca	1290	16
Bârlad	17131	371
Băcani	462	13
Blăgești	136	1
Bogdănești	219	17
Ciocani	539	19
Coroiești	340	11
Epureni	406	29
Fălcu	388	15
Frunțișeni	342	11
Gherghești	135	3
Grivița	670	25
Hălărești	251	7
Iana	397	17
Ivești	814	32
Mălușteni	194	13
Murgeni	759	31
Perieni	1092	29
Pogana	742	26
Popeni	724	7
Puiești	598	14
Raiu	142	0
Roșiești	358	24
Slănic Moldova	139	5
Șuletea	517	12
Tutova	487	26
Unțești	326	13
Vetrișoara	163	14
Viișoara	366	22
Vinderei	506	4
Voinești	300	9
Zorleni	1455	14

spre noi orizonturi special zugrăvite pentru ei de Casele de Ajutor Reciproc a Pensionarilor, aliații lor zilnici în lupta cu traiul mizer în care guvernării și societatea contemporană i-a aruncat.

Întrucât am adus în discuție termenul de transparență și nevoia acută de transparentizare de care societatea noastră are nevoie, conducerea Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad pune la dispoziția membrilor săi, respectând prevederile legale, informații privind **programul de măsuri sociale adoptat pe parcursul lunilor ianuarie – iulie a.c., menit a îmbunătăți condițiile de trai ale persoanelor vârstnice**.

În acest sens, reamintim faptul că Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad oferă membrilor săi **ajutoare rambursabile cu dobânzi avantajoase**, ce **în primele 6 luni ale anului 2016**, s-au ridicat la suma de **16.289.871 lei**, beneficiind de acestea un număr de **5.756 persoane**.

Notăm faptul că dintre acestea, un număr de **2.627** au fost acordate la Bârlad, în valoare de **7.299.084 lei** și **3.129** în cele 32 sucursale, în valoare de **8.990.787 lei** după cum urmează:

Nr. crt.	Denumire Sucursală	Număr împrumuturi	Valoare/lei
1.	Alexandru Vlahuță	76	144.953
2.	Băcani	127	270.787
3.	Banca	225	492.754
4.	Blăgești	19	41.560
5.	Bogdănești	51	132.997
6.	Ciocani	148	456.742
7.	Coroiești	63	250.470
8.	Epureni	78	160.881
9.	Fălcu	72	196.698
10.	Frunțișeni	69	132.070
11.	Gherghești	24	46.336
12.	Grivița	151	436.560
13.	Hălărești	60	171.577
14.	Iana	49	156.278
15.	Ivești	149	327.344
16.	Mălușteni	30	86.326
17.	Murgeni	117	319.678
18.	Perieni	242	708.270
19.	Pogana	187	569.694
20.	Popeni	145	1.245.110
21.	Puiești	97	196.834
22.	Raiu	22	57.084
23.	Roșiești	103	185.702
24.	Slănic Moldova	12	23.938
25.	Șuletea	99	257.730
26.	Tutova	102	262.851
27.	Unțești	105	280.550
28.	Vetrișoara	30	93.134
29.	Viișoara	73	189.561
30.	Vinderei	44	112.794
31.	Voinești	50	226.106
32.	Zorleni	310	757.418

De altfel, asociația acordă **9 tipuri de ajutoare nerambursabile**, în raport de posibilitățile financiare, tuturor membrilor, inclusiv acelor persoane ce prezintă o situație materială precară, avându-se în vedere fondul cotizant al fiecărui membru. Aceste **ajutoare nerambursabile** au îmbrăcat următoarea formă:

- **Ajutoare nerambursabile materiale (facilități și servicii - cabinete medicale, magazine, ateliere de prestări servicii, saloane etc.);**
- **Ajutoare nerambursabile pentru decontarea unei cote-părți din costul biletului de tratament în stațiunile balneare;**

Măsuri de protecție socială

Transparență, concept la modă, în special, printre politicieni. Termen des vehiculat și pe alocuri exagerat de mass media, cea mereu în căutare de senzațional.

Departate de gândul nostru e încercarea de a face apologia unei astfel de noțiuni. Nu e loc de astfel de aserțiuni acum, aici, când situația pensionarului român nu e nici pe departe roză. Și totuși, ei nu se lasă înfrânți, continuă să privească cu optimism

- **Ajutoare nerambursabile pentru membri aflați în nevoi (fără venit sau cu venit până la 600 lei);**
- **Ajutoare nerambursabile în caz de incendiu (la casă sau anexe, dacă nu este culpa membrului), inundații, cutremure, alunecări de teren și alte evenimente cu implicare de pierderi materiale;**
- **Ajutoare nerambursabile în caz de boli incurabile, pentru pierderea unui organ vital (picior, mână, ochi, etc.) membrilor cu un venit până la 1.000 lei;**
- **Ajutoare nerambursabile acordate cu ocazia unor zile laice sau religioase, precum și pentru probleme sociale, culturale, sportive și excursii;**
- **Ajutoare de fidelitate;**
- **Ajutoare acordate de Președinte și Consiliul Director;**
- **Ajutoare de deces.**

Acestea s-au ridicat în intervalul 1 ianuarie - 1 iulie 2016 la suma de **625.487 lei**, fiind acordate unui număr de **15.707 membri**.

- ▶ **Ajutoare acordate în urma unei anchete sociale**, s-au oferit în special acelor membri cu o stare materială și de sănătate precară. S-au ridicat la suma de **855 lei** fiind distribuite unui număr de **12 membri**.
- ▶ **Ajutoare cu ocazia diferitelor sărbători religioase sau laice**, precum:
 - cu ocazia zilelor de **1 și 8 Martie** – în număr de **6**, totalizând **280 lei**;
 - cu ocazia **Sfintelor Sărbători pascale** – în număr de **6.046**, cu o valoare de **172.045 lei**. S-au acordat până la data de 30 iunie a.c., la **Bârlad** un număr de **3.443** ajutoare nerambursabile în sumă de **99.549 lei**, distribuția lor continuând până la finele anului. Găsim de cuviință a preciza că de astfel de ajutoare au beneficiat și membrii asociației noastre din cele **32 de sucursale**, respectiv au fost acordate până la momentul în discuție, **2.603** în valoare de **72.496 lei**.
- ▶ Pentru susținerea bogatei **activități culturale**, conducerea Casei a alocat de la începutul anului și până în luna iulie 2016 unui număr de **328 membri** suma de **19.080 lei**. Totodată, s-au mai oferit **ajutoare materiale constând în reviste, cocarde, plachete, medalii** unui număr de **11.229 persoane** în valoare de **255.209 lei**.
- ▶ **Ajutoarele de fidelitate** au fost în număr de **12**, totalizând **885 lei**;
- ▶ **Persoanelor membre ce au beneficiat de bilete de tratament în stațiunile balneoclimaterice**, Casa le-a oferit un ajutor nerambursabil în valoare de **10%** din fondul cotizant, dar nu mai mult de 100 de lei. Numărul beneficiarilor s-a ridicat la **41 persoane** cărora li s-a acordat suma de **6.076 lei**;
- ▶ În ceea ce privește **ajutoarele de**

deces, s-au oferit unui număr de **411** persoane în valoare de **237.514 lei**;

- ▶ Tot aici, mai precizăm și **ajutoarele oferite unor cazuri speciale** fiind acordate unui număr de **11** persoane în valoare de **745 lei**.

Urmare a Hotărârii Consiliului Director nr.42 din 24 aprilie 2014, în **categoria ajutoarelor nerambursabile** se înscriu din anul 2014 și **serviciile prestate în cadrul cabinetelor medicale**. În aceeași categorie au fost menționate și **facilitățile** oferite prin intermediul **magazinelor de tip Economat, cu profil naturist, funerar, în cadrul atelierelor de croitorie și frizerie**.

Decizia adoptată de conducerea Casei s-a întemeiat pe considerentul că aceste cabinete deja aplicau reduceri substanțiale (între 25-50%), restul costurilor fiind suportate de către Casă.

- ▶ **Cabinetele Stomatologice (în număr de 3)** au fost vizitate în primele 6 luni ale anului 2016 de un număr de **481 membri** ce au economisit suma de **49.160 lei**;
- ▶ **Cabinetul Oftalmologie Dr. Romanescu Carmen – Iași** a oferit consultații unui număr de **278 membri** pentru care Casa a suportat suma de **13.900 lei**. Cel de al doilea **Cabinet Oftalmologie Dr. Șerban Maria** a oferit consultații unui număr de **147 membri** ce au economisit suma de **863 lei**;
- ▶ **Cabinetul de imagistică medicală** ce beneficiază de un **ecograf color Doppler** a fost vizitat de un număr de **207 membri**, care au avut drept beneficiu suma de **13.160 lei**;
- ▶ **Cabinetul tratamente medicale** a oferit consultații unui număr de **1.245 persoane**, beneficiind de o reducere în sumă de **8.377 lei**;
- ▶ **Cabinetul de kinetoterapie** a fost frecventat de **1.078 membri**, care au economisit suma de **11.810 lei**;
- ▶ **Cabinetul termomasaj** a deservit un număr de **258 membri**, pentru care Casa a suportat suma de **12.900 lei**, ședințele la acest cabinet fiind gratuite;
- ▶ **Cabinetul îngrijire corporală** a fost frecventat de **60 persoane**, care au economisit suma de **2.271 lei**;
- ▶ La **cercul de gimnastică ritmică și aerobică** au participat un număr de **296 membri**, ce au economisit suma de **3.325 lei**.

Totodată, Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” dispune și de un **magazin cu profil naturist** în Bârlad, de unde s-au achiziționat produse la preț de producător, fără adaos comercial în valoare de **291.068,53 lei** de către un număr de peste **15.263 membri**.

De asemenea, prin **magazinele de tip Economat** (18 la număr la care se adaugă și cel deschis în luna mai la sucursala Gherghești) peste **14.122 de membri** au

putut beneficia de bunuri alimentare, nealimentare sau cu profil naturist în valoare de **83.785,04 lei**. Precizăm totodată faptul că volumul de desfacere al acestor magazine de tip Economat în intervalul ianuarie – iulie a.c. s-a prezentat astfel:

- **economat Alexandru Vlahuță** - **13.182,86 lei**, a deservit un număr de **361 membri**;
- **economat Banca** - **55.377,61 lei**, a deservit un număr de **1.290 membri**;
- **economat Bogdănești** - **7.370,74 lei**, a deservit un număr de **219 membri**;
- **economat Ciocani** - **54.018,60 lei**, a deservit un număr de **539 membri**;
- **economat Epureni** - **32.595,79 lei**, a deservit un număr de **406 membri**;
- **economat Fălcu** - **7.862,96 lei**, a deservit un număr de **388 membri**;
- **economat Gherghești** - **5.662,30 lei**, a deservit un număr de **135 membri**;
- **economat Iana** - **10.902,71 lei**, a deservit un număr de **397 membri**;
- **economat Ivești** - **9.956,10 lei**, a deservit un număr de **814 membri**;
- **economat Murgeni** - **14.927,34 lei**, a deservit un număr de **759 membri**;
- **economat Perieni** - **17.149,28 lei**, a deservit un număr de **1.091 membri**;
- **economat Pogana** - **43.625,70 lei**, a deservit un număr de **742 membri**;
- **economat Puiești** - **5.998,83 lei**, a deservit un număr de **598 membri**;
- **economat Slănic-Moldova** - **8.558,58 lei**, a deservit un număr de **139 membri**;
- **economat Șuletea** - **43.511,35 lei**, a deservit un număr de **517 membri**;
- **economat Voinești** - **26.800,32 lei**, a deservit un număr de **300 membri**;
- **economat Zorleni** - **16.386,19 lei**, a deservit un număr de **1.455 membri**.

Saloanele de tip frizerie/coafor au primit în intervalul de referință ianuarie-iulie 2016 un număr de **3.575 membri** ce au economisit suma de **26.974 lei**. Acest tip de saloane se găsesc atât la **sediul central**, cât și în Sucursalele: **Zorleni, Puiești, Iana**.

Atelierele de croitorie au deservit un număr de **395 membri** ce au beneficiat de o reducere în valoare de **1.716 lei**. Pe lângă atelierul de croitorie din **Bârlad**, funcționează un astfel de atelier și la **Pogana**.

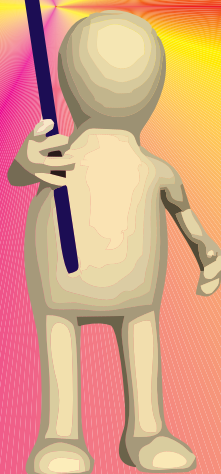
Magazinul de pompe funebre din incinta Casei de Ajutor a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad pune la dispoziția membrilor săi în astfel de situații triste, o gamă largă de sicrie de brad sau stejar capitonate cu sau fără accesorii, transport intern cu mașina funerară. Produse necesare pregătirii unei înmormântări se regăsesc și în cadrul sucursalelor Alexandru Vlahuță, Ciocani, Epureni, Gherghești, Iana, Murgeni, Pogana, Puiești și Zorleni. De altfel, în primele 6 luni ale anului 2016, volumul de desfacere al acestui magazin s-a ridicat la suma de **114.612,10 lei**, fiind vizitat de un număr de **176 de persoane**.

"Viața Noastră"
 – o publicație cu și despre pensionari –

Numărul 4

Numărul 29

**Lucia
Munteanu**

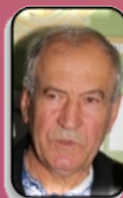
**Serghei
Coloșenco**

**Livia
Andrei**

**Gruia
Novac**

**Dumitru
Andrei**

**Petruș
Andrei**

**Maria
Marin**

**Virgil
Vesel**

**Mihai
Luca**

**Virgil
Giușcă**

**Neculai
Ghețau**

**Valentin
Roșca**

**Iftene
Cioriciu**

**Zina
Tămășanu**

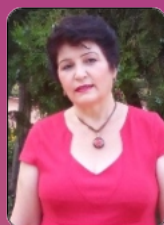
Galeria colaboratorilor C.A.R.P. "Elena Cuza" Bârlad

**Ecaterina
Teletin**

**Maria
Stupurac**

**Aneta
Matei**

**Teodora
Costea Cazacu**

**Constantin
Chiper**

**Ghiță
Cristian**

**Marinel
Gâlcă**

**Vasile
Lăiu**

**Vasile
Chelaru**

**George
Forcos Palade**

**Mihaela
Oprea**

**Zina
Angheluță**

Colecția revistei "Viața noastră"

C. Chișer, N. Mihai, M. Fitcal,
Omagiu eroilor județului Vaslui,
Bârlad, ed. Sfera, 2016

M. Luca, Fascinația și mirajul autografului,
Bârlad, ed. Sfera, 2016

M. Marin, Tinere personalități bărlădene,
Bârlad, ed. Sfera, 2016

**NOU
NOU
NOU**

Simpozioane, conferințe, dezbateri

IANUARIE
MARTIE

2016

* **15 ianuarie a.c.**, asociația noastră a sărbătorit 166 de ani de la nașterea poetului național Mihai Eminescu în cadrul Conferinței „Mihai Eminescu în contextul culturii naționale”. Au ales să vorbească despre personalitatea marelui poet profesorii: Gruia Novac, Petruș Andrei, Lucia Munteanu, Teodora Gabriela Spânu, secretar literar al Teatrului „Victor Ion Popa” Bârlad, Gheorghe Gherghe, Vasile Chelaru, comisar șef al Poliției municipiului Bârlad;

* **2 februarie a.c.**, sala „Alexandru Ioan Cuza” a Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad a fost gazda Simpozionului „Rolul părinților/rudelor în prevenirea și combaterea delincvenței la adolescenți”, manifestare realizată în parteneriat cu Colegiul Tehnic „Alexandru Ioan Cuza” Bârlad;

* **4 februarie a.c.**, membrii Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad au avut parte de o întâlnire de suflet cu părintele Calistrat de la mănăstirea Vlădiceni în cadrul Conferinței „Credință și curaj - deviza noastră și a armatei” realizată cu sprijinul Cercului Militar Bârlad;

* **17 februarie a.c.**, Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad a ales să celebreze 140 de ani de la nașterea sculptorului Constantin Brâncuși prin organizarea unei Conferințe intitulate „Constantin Brâncuși, artistul care a revoluționat cultura universală”. Moderator: prof. Ghiță Cristian. Tot pe 17 februarie a.c., prof. Mihaela Oprea a prezentat personalitatea celui care a fost „Ion Vidu, un mare maestru al muzicii corale românești”;

* **3 martie a.c.**, salariații Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad, precum și membrii colectivului de redacție al revistei „Viața noastră” au avut parte de o întâlnire de suflet „Primăvara a sosit și i-a adus” cu scriitorii Geo Călugăru și Ion V. Maftei-Buhăiești;

* **4 martie a.c.**, în prezența doamnei prof. Silvia Budescu, a avut loc lansarea volumului „Rătăcirii pe drum pustiu ...”, urmată imediat de o dezbatere dedicată Zilei Mărțișorului și Zilei Internaționale a Femeii „Emoție, miraj și ispitire”;

* **15 martie a.c.**, sala „Alexandru Ioan Cuza” a Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad a fost gazda conferinței „Unire în cuget și-n simțiri”, manifestare prilejuită de aniversarea a 196 de ani de la nașterea Domnului Unirii Alexandru Ioan Cuza, precum și a 98 de ani de la Unirea Basarabiei cu România (27 martie 1918). Conferențiar: prof. Maria Marin;

prof. Mihai Luca

Nicolae Mihai și
părintele Calistrat

Vasile Chelaru

prof. Ghiță Cristian

Teodora Spînu

MARTIE MAI

Aspecte de la diferitele simpozioane, conferințe desfășurate sub egida C.A.R.P. "Elena Cuza" Bârlad în lunile martie - mai a.c.

* **27 martie a.c.**, membrii asociației noastre au putut participa în Cimitirul „Eternitatea” la manifestarea prilejuită de aniversarea a 98 de ani de la Unirea Basarabiei cu România (27 martie 1918), precum și la comemorarea a 46 de ani de la trecerea la cele veșnice a locotenent colonelului Gheorghe Andronachi - „Eroi au fost, eroi sunt încă,/Și-or fi în neamul românesc!”, eveniment realizat în parteneriat cu Protopopiatul Bârlad, Primăria și Consiliul Local Bârlad, Poliția municipiului Bârlad, Media TV, Colegiul Național „Gheorghe Roșca Codreanu” și Școala Gimnazială nr.1 Gara Banca, comuna Banca;

* **19 aprilie a.c.**, prof. Petruș Andrei și comandantul Poliției municipiului Bârlad, Vasile Chelaru au asigurat prezentarea numerelor 26, respectiv 27 ale revistei „Viața noastră”;

* **21 aprilie a.c.**, președintele Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad, magistrat pensionar Nicolaie Mihai a participat alături de contabilul șef Dumitru Dima la ședința lunară a Comisiei pentru persoane vârstnice din cadrul Instituției Prefectului Vaslui;

* **5 mai a.c.**, membrii asociației au putut asista la redeschiderea sucursalei Gherghești a Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad;

* **6 mai a.c.**, de Sfânta Sărbătoare a Izvorului Tămăduirii, Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad a fost prezentă la hramul Mănăstirii Bujoreni;

* **8 mai a.c.**, Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad a fost alături de familia îndoliată a doamnei Ghiur Ecaterina, responsabilul sucursalei Vinderei;

* **10 mai a.c.**, președintele magistrat pensionar Nicolaie Mihai, împreună cu contabilul-șef Dumitru Dima au fost prezenți la Adunarea Generală anuală a Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor Fălticeni. Aici conducerea asociației noastre a oferit o plachetă jubiliară președintelui col. (r) Ion Aciubotăriței, cu ocazia împlinirii frumoasei vârste de 82 ani, precum și o diplomă felicitând C.A.R.P. Fălticeni pentru promovarea spiritului de ajutor reciproc și pentru sprijinul acordat persoanelor vârstnice;

* **22 mai a.c.**, Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” a fost prezentă la inaugurarea și sfințirea Căminului Cultural din comuna Pogonești. Totodată, în cadrul zilelor comunei, s-a desfășurat și ediția a XII-a a „Dansului Răzeșilor”, eveniment organizat de înv. Dumitru Andrei alături de Ansamblul Folcloric „Răzeșii” Pogonești;

* **23 mai a.c.**, Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” a primit vizita unei delegații sosite în schimb de experiență de la Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor din Roșiorii de Vede, județul Teleorman;

Activitățile lunilor Mai - August 2016

Simpozioane, conferințe, dezbateri

* **25 mai a.c.**, Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” în colaborare cu Grădinița cu program prelungit nr. 5 au ales să celebreze Ziua Internațională a Copilului – 1 iunie prin organizarea unei expoziții de pictură cu titlul „Lumea minunată a copilăriei”;

* **26 mai a.c.**, Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” a fost gazda unei lansări de carte – „Călător prin timpul vieții mele”, autor Livia Andrei, volum realizat cu ocazia aniversării de către domnul profesor Petruș Andrei, membru al colectivului de redacție al revistei „Viața noastră” a frumoasei vârste de 70 de ani;

* **15 iunie a.c.**, lansarea numărului 28 al revistei „Viața noastră”, un număr dedicat în exclusivitate Zilei Internaționale a Copilului – 1 iunie în prezentarea domnului prof. Gruia Novac;

* **17 iunie a.c.**, membrii asociației au fost invitați la conferința „Viața doamnei Elena Rosetti Cuza”, eveniment prilejuit de împlinirea a 191 de ani de la nașterea Doamnei Unirii. Cu această ocazie, a avut loc și lansarea volumului „Sfânta. Viața doamnei Elena Cuza” aparținând prof. Gheorghe Vlad, membru al Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor din Roșiorii de Vede, județul Teleorman. Conferențiar: prof. Petruș Andrei;

* **28 iunie a.c.**, membrii asociației au putut asista la conferința „Ștefan Luchian – poetul plastic al florilor”, manifestare organizată cu prilejul împlinirii unui secol de la moartea pictorului. Conferențiar: prof. Ghiță Cristian. Sala „Alexandru Ioan Cuza” a Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” a găzduit expoziția de flori și peisaje a prof. Ghiță Cristian „Armonii cromatice”. Vernisarea expoziției a fost asigurată de prof. Dionisie Gradu;

* **30 iunie a.c.**, asociația noastră a aniversat Ziua Învățătorului într-o manieră imediată – „Să ne amintim, măcar o zi, învățătorii!”. Cu și despre condiția dascălului în România, s-au pronunțat prof. Gruia Novac, dar și invitații săi speciali: prof. Vasile și Georgeta Cărcotă, înv. Aurel Gâlea, înv. Liviu Botez, înv. Aurora Calistru, înv. Georgeta Nemirschi, înv. Georgeta Moldoveanu, înv. Dumitru Andrei, prof. Neculai Ghețau, prof. Lucia Munteanu, prof. Ecaterina Teletin, înv. Costică Mocanu, prof. Virgil Vesel, prof. Maria Marin, prof. Lucia Munteanu, prof. Ghiță Cristian, prof. Ilina Novac, prof. Petruș și Livia Andrei, prof. Budescu Maria, prof. Doinița Grigore, prof. Petruș Manolache, prof. Malehin Luminița, prof. Zîna Tămășanu, înv. Zâna Angheluță, înv. Costică Mocanu, înv. Veta Mocanu;

* **14 iulie a.c.**, membrii Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad au putut asista la lansarea volumului „Omagiu eroilor județului Vaslui”, autori: colonel în retragere Constantin Chiper, magistrat pensionar Nicolaie Mihai și maior în retragere Mircea Fitcal. Despre volum a vorbit domnul general de brigadă în retragere Grigore Buciu. De asemenea, membrii asociației noastre au putut audia în sala „Alexandru Ioan Cuza” și o serie de prelegeri pe teme istorice dedicate Zilei Drapelului Național (26 iunie), Zilei Imnului Național (29 iulie) și cu prilejul aniversării a 100 de ani de la intrarea României în primul război mondial (27 august 1916). Conferențieri: col. (rtg.) Constantin Chiper, președintele Asociației Naționale Cultul Eroilor „Regina Maria”, filiala Prahova și vicepreședinte al Asociației Naționale Cultul Eroilor „Regina Maria”; general de brigadă (rtg.) Grigore Buciu, vicepreședinte al Asociației Naționale Cultul Eroilor „Regina Maria” și colonel (rtg.) Dumitru Roman, redactor șef al revistei „România Eroică”;

* **29 iulie a.c.**, Revista „Viața noastră” ajunsă la nr.29 a fost lansată la Casa de Cultură „Dr. Eugen Nicoară” din Reghin, județul Mureș în prezentarea prof. Petruș Andrei;

* **9 august a.c.**, după o binemeritată vacanță, Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad și-a invitat membrii la conferințele „Constantin Chiriță, un reprezentant strălucit al spiritului bârlădean” și „Nicolae Milescu Spătarul, primul mare cărturar român”. De această dată conferențieri doi oaspeți din orașul reședință de județ Vaslui, prof. Teodor Pracsu, membru al Uniunii Scriitorilor din România și prof. dr. Laurențiu Chiriac, muzeograf Muzeul Județean „Ștefan cel Mare” Vaslui. Tot atunci, membrii Casei au putut participa și la lansarea volumului „Fascinația și mirajul autografului” semnat de prof. Mihai Luca, precum și la apariția nr.4 al suplimentului revistei „Viața noastră” revista de rebus și enigmistică „Crypto”;

* **31 august a.c.**, Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad a ales să celebreze Ziua Limbii române prin organizarea conferințelor: „Grai tămâiet, cățuie de petale”, conferențiar: prof. Livia Andrei și „Viitorul limbii române este dependent de preluarea bună a trecutului și de cultivarea judicioasă a prezentului”, conferențiar prof. Gruia Novac.

Spectacole, manifestări artistice

Adrian Ailoei

Iftene Cioriciu

Mihaela Oprea

George Forcos
Palade

Florentina Albu

Aneta Matei

Dragoș Tufă

Gruia Novac

Teodora Spînu

Petruș Andrei

Maria Stupurac

Corul "Crizantema"
al C.A.R.P. "Elena Cuza" Bârlad

Mihail Manciuc și
surorile Toma

Valeriu Arnăutu

Grupul "Hai-Hui"

Ansamblul Folcloric "Răzeșii"
Pogonești

Corul "Axios"
al Protopopiatului Bârlad

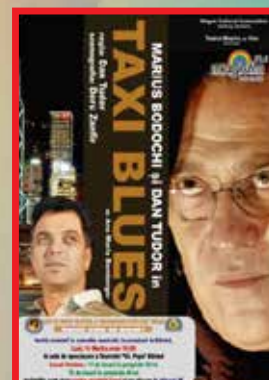

Ansamblul Folcloric "Doina Similei"
Alexandru Vlahuță

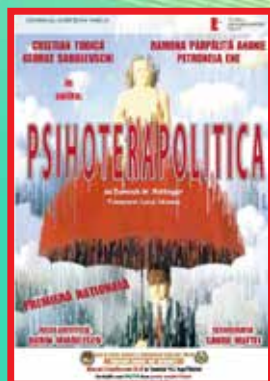
Misiunea apostolică pe care conducerea Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor "Elena Cuza" Bârlad și-a asumat-o încă de la constituire, de a aduce bucurie și speranță în sufletele persoanelor de vârstă a treia, din anul 2010 încoace, îmbracă și forma unor **spectacole de poezie, muzică și dans**.

În organizarea unor astfel de manifestări dedicate în exclusivitate vârstnicilor, dar unde mai nou și tinerii participă într-un număr tot mai mare, spre satisfacția Consiliului Director, se implică un grup de pensionari inimoși ce oferă publicului spectator momente de poezie, cântec, joc și voie bună.

Spectacole, manifestări artistice

- * **26 ianuarie a.c.**, membrii noștri au fost poftiți la Spectacolul extraordinar „La frați nu se pun hotare” cu participarea interpreților Mioara Velicu, Cristian Pomohaci, Ion Paladi, Nicolae Botgros și orchestra „Lăutarii”;
- * **23 februarie a.c.** cu începere de la ora 19:00, membrii asociației au avut întâlnire cu actorii Olga Delia Mateescu, Tudorel Filimon, Alexandra Sălceanu, Cătălin Crișan în piesa „Cabina actorilor”, reprezentație susținută la Teatrul „Victor Ion Popa” din municipiu;
- * **9 martie a.c.**, Teatrul „Victor Ion Popa” Bârlad a fost din nou gazda Spectacolului extraordinar „La frați nu se pun hotare”, cu participarea interpreților de muzică populară Cristian Pomohaci, Ion Paladi, Petrică Mățu Stoian, Nicolae Botgros și orchestra „Lăutarii”;
- * **14 martie a.c.**, membrii asociației s-au putut bucura la Teatrul „Victor Ion Popa” Bârlad de piesa „Taxi Blues” în interpretarea actorilor Marius Bodochi și Dan Tudor;
- * **16 martie a.c.**, actorii Teatrului „Maria Filotti” Brăila au încântat membrii Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad cu piesa de teatru „Mai cântă o dată, Sam!”;
- * **6 aprilie a.c.**, o nouă întâlnire a membrilor asociației noastre cu actorii Teatrului „Victor Ion Popa” Bârlad prilejuită de piesa „Psihoterapolitica” de Dominik W. Rettinger;
- * **9 aprilie a.c.**, artistul Paul Surugiu, alias Fuego, a bucurat publicul bârlădean cu ultimele sale piese în spectacolul național „S-a aprins o stea!”;
- * **23 iunie a.c.**, Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad a oferit invitații membrilor săi la spectacolul de teatru „Dureri fantomă” în interpretarea actorilor Teatrului „Victor Ion Popa”;

**Mărțișorul vârstei a treia
5 martie 2016**

**De la Florii...la Înviere
20 aprilie 2016**

**Armonia copilăriei
28 mai 2016**

**Icoana țării noi o purtăm
în suflet!
29 iulie 2016**

Irești

21 august a.c.

20 de perechi sărbătorite

Nunta de Aur 2016

Nunta
de aur

50

de ani

Perieni

30 august a.c.

au fost sărbătorite cupluri din

cadruul succursalelor Perieni, Puiești, Grivița, Tutoara și Coroiiești

14 februarie a.c.
aniversare Serghei Coloșenco
75 de ani

18 mai a.c.
lansarea numărului 37
al revistei BAAADUL LITERAR

19 mai a.c.
lansarea volumului aniversar
"Călător prin timpul vieții mele",
Livia Andrei

23 mai a.c.
vizita delegației
C.A.R.P. Roșiorii de Vede

Am fost prezenți ...

29 mai a.c.
sfîntirea bisericii
Sf. Mare Mucenic Gheorghe
Sf. Corneliu Sutașul, Corni Albești

6-10 iunie a.c.
"Săptămîna Bibliei"
Galeriile de artă "N. Tonitza"

26 iunie a.c.
Comemorare sculptor
Marcel Guguianu

19 august a.c.
Lansarea volumului
"Cîntece de acasă", George Irava

Am fost prezenți ...

Alegerea lui Alexandru Ioan Cuza ca domn al Moldovei și Valahiei (4.1)*

Ce însemna soarta sau destinul fiecărui om, în cazul nostru, al lui Alexandru Ioan Cuza o dovedește o întâmplare de viață relatată de prietenul și cumnatul său lordache Lambrino. Acesta povestește că într-o zi a făcut o partidă de călărie cu Alexandru Ioan Cuza și că la un moment dat s-au oprit pentru a odihni și a usca de transpirație caii. Se știe că Alexandru Ioan Cuza era un mare admirator al cailor, că era pasionat de călărie, că tatăl său Ioan Cuza, era renumit în epocă pentru că la moșia sa de la Barboși avea o herghelie de cai vestită în țară și peste hotare, iar caii crescuți și dresați în herghelia sa erau cumpărați cu bani frumoși și erau folosiți în unitățile de cavalerie din armata germană, austriacă, rusă.

De cei doi s-a apropiat o țigancă bătrână, care a insistat să i se dea un ban de aur pentru a face cu el cruce în palma lui Cuza și să-i spună viitorul. La început, Alexandru Ioan Cuza a refuzat pentru că nu credea în vrăjitorie și în ghicitoare, dar în final a cedat, țigancă i-a luat mâna, a tresărit și a spus apoi uitându-se în ochii lui, că în linia vieții sale vede lucruri și întâmplări deosebite, că va deveni un personaj important, că în scurt timp, toți oamenii se vor închina în fața lui, dar că această situație nu va dura prea mult, că o mare nenorocire se va abate asupra lui și că va pleca departe de țara sa, iar linia vieții i se va întrerupe brusc la o vârstă tânără.

Cuza a fost puternic impresionat, a mulțumit bătrânei ghicitoare, a încălecat și a plecat îngândurat. Să urmărim mai departe, cum destinul prevăzut de bătrâna ghicitoare s-a împlinit în timp. Revenim la întâmplările din Moldova, de la sfârșitul anului 1858 și la ce se întâmpla în familia soților Cuza. Frământările politice din anii acelor zile aduceau, paradoxal, liniște în viața Elenei Cuza, care putea astfel să participe cu toată inima la ele, deschizând casa sa în care primea cu bunăvoință pe toți prietenii soțului care sprijineau din toate puterile ideea unirii românilor, iar eforturile făcute și oboseala de a fi o gazdă bună au făcut-o să uite de propriile dureri sufletești și fizice. Se apropie data alegerilor viitorului domn al Moldovei ceea ce a făcut ca îngrijorările și emoțiile să crească. În ziua de 28 decembrie 1858, s-a întrunit Adunarea Națională a Moldovei, al cărei președinte a fost ales mitropolitul Moldovei, iar vicepreședinți au devenit Alexandru Ioan Cuza și Petre Mavrogheni. Adunarea a definitivat lista candidaților la domnia țării, Grigore Sturdza a fost respins prin votul majorității deputaților. De remarcat faptul că Alexandru Ioan Cuza a fost unul dintre sprijinitorii candidaturii

lui Grigore Sturdza, el nu avea să știe atunci că acesta avea să fie, în curând, potrivnicul său la domnia Moldovei. Deci, candidau din partea Partidului Conservator fostul domn regulamentar Mihail Sturdza și fiul acestuia Grigore Sturdza, ce era adversar declarat al tatălui său.

Partidul Național ce sprijinea Unirea, nu avea până în acel moment un candidat unic la domnie, nu avea pe acel "om nou pentru legi noi" pe care Kogălniceanu îl ceruse pentru schimbarea feței Țărilor Române.¹ Abia atunci în rândul unioniștilor a început să se pună problema alegerii candidatului, printre cei propuși apărea numele lui Costache Negri, Petre Mavrogheni, Vasile Alecsandri, Lascăr Catargiu.²

Pentru Partidul Național cel mai mare pericol consta în realizarea unei alianțe între partizanii lui Mihail Sturdza și cei ai lui Grigore Sturdza, care ar fi devenit majoritari, dar acest lucru nu s-a realizat datorită dezbinării și concurenței dintre tată și fiu. Dezbinarea dintre naționali constă în poziția în problema agrară, dintre Costache Negri, favorabil țăranilor, și Lascăr Catargiu, favorabil proprietarilor. Problema s-a rezolvat în seara de 3 ianuarie 1859, când cei 30 de deputați unioniști, s-au adunat în sala "Elefant" în cabinetul Muzeului de Istorie Naturală. Discuțiile aprige au durat până la orele 23:00, când urmau să ia sfârșit fără nicio hotărâre, când deputatul Lascăr Rosetti a încuiat ușa cu cheia, amenințând că nu pot pleca până nu se va lua o decizie. Lucrurile s-au reluat, iar deputatul Pisoschi a propus candidatura lui Alexandru Ioan Cuza, care nu participa la ședință, candidatură care a fost acceptată de toți. Imediat s-a semnat un proces verbal, prin care 31 de membri ai Partidului Național se obligau să voteze alegerea colonelului Alexandru Ioan Cuza ca domn al Moldovei. Erau prezenți 30 deputați, al 31-lea a semnat acasă la el, Mihail Kogălniceanu, iar al 32-lea a semnat Alexandru Mavrocordat.³

În ziua de 5 ianuarie 1859, când în cadru festiv a avut loc ceremonia alegerii domnului, la cei 32 deputați unioniști s-au adăugat și partizanii lui Grigore și Mihail Sturdza și în unanimitate cu 48 de voturi l-au ales pe colonelul Alexandru Ioan Cuza. După votare, președintele Adunării electe, în aplauzele deputaților și a tribunelor l-a proclamat ales pe Alexandru Ioan Cuza. Apoi

1 Monitorul Oficial al Moldovei din 28 ianuarie 1859

2 Acte și documente privitoare la renașterea României, VIII, p.299

3 Procesul verbal a fost publicat în Convorbiri literare, XV, 1883, p.234

* Fragmentul face parte din volumul semnat Gheorghe Vlad, *Sfânta. Viața Doamnei Elena Cuza*, Alexandria, Editura Cartea Ortodoxă, 2015, p.34-43

nobilul domn ales a depus jurământul înaintea Adunării: "Jur în numele Preasfintei Treimi și în fața țării mele, că voi păzi cu sfințenie drepturile și interesele patriei, că voi fi credincios Constituției în textul și în spiritul ei, că în toată domnia mea voi priveghea la respectarea legilor pentru toți și în toate, uitând toată prigonirea și toată ura, uitând deopotrivă pe cel ce m-a iubit și pe cel ce m-a urât, neavând înaintea ochilor mei decât binele și fericirea nației române. Așa Dumnezeu și compatrioții mei să-mi fie întruajutor!"⁴

După jurământ, Mihail Kogălniceanu a ținut un emoționant discurs, în care a spus printre altele: "Alegându-te pe tine Domn în țara noastră, am vroit să arătăm lumii ce toată țara voiește, la legi nouă, om nou... Fii dar omul epocii... fă ca legea să fie tare, iar tu, Măria Ta, ca domn, fii bun, fii drept, fii blând, fii bun mai ales cu acei pentru care mai toți Domnii trecuți au fost nepăsători sau răi. Nu uita că, dacă 50 deputați te-au ales Domn, însă ai să domnești peste 2 milioane de români..."⁵

Entuziasmul românilor a fost general. Mulți plângeau de bucurie, iar istoricul Nicolae Gane își amintea că: "Aerul vibra de sunetul clopotelor tuturor bisericilor din oraș și de bubuitul celor 101 lovituri de tun. Era împlinită voința cea mai vie, cea mai arzătoare a întregii națiuni."⁶ Bucuria a trecut hotarele Moldovei, răspândindu-se în toate ținuturile locuite de români. Izbânda Moldovei de a avea un domn un mare patriot i-a făcut și pe frații din Muntenia să verse lacrimi de bucurie pentru norocul fraților lor în care ei vedeau poate vestea premergătoare propriului lor noroc.⁷

Consulul Franței, Victor Place, a adresat o telegramă ministrului său de externe, contele Waleski, în care arată: "Pentru prima oară în Moldova s-a făcut o alegere fără să se cheltuiască un galben... Principele Sturdza a oferit mai multe milioane pentru a cumpăra voturi, dar pretutindeni a fost respins... Alegerea colonelului Cuza este izbânda deplină a ideilor înaintate și liberale și vechiul sistem de corupție și-a trăit traiul."⁸ Domnitorul Cuza a alcătuit o comisie compusă din Costache Negri, N. Catargiu și colonelul Mavrichi, care să meargă la Poartă, trecând și pe la București ca să anunțe sultanului alegerea sa ca domn al Moldovei.⁹ Dar să ne întoarcem la familia Cuza, să vedem cum își petrecea ea timpul în împrejurările excepționale pentru țară, dar și pentru ea. În seara de 3 ianuarie 1859, în casa familiei Solescu-Rosetti din Iași erau adunați în jurul mesei: Alexandru Cuza, soția sa Elena, precum și frații ei Constantin cu soția Olga și Mitică Rosetti. Tema discuției lor o constituie ce vor face fiecare din ei în cazul alegerii ca domn al lui Mihail sau Grigore Sturdza.

Alexandru Cuza care îndeplinea funcția de hatman al miliției moldovenești era hotărât să-și dea imediat demisia în cazul alegerii vreunui din cei doi Sturdza. Atmosfera era destul de încordată, fiecare se gândea ce va face într-un asemenea caz, iar doamna Elena cânta la pian, înfrângându-și propria teamă, încercând să le distragă atenția și să-i înveselească, punând pe masă câteva din alimentele pe care mama lor, Catinca, le trimisese copiilor ei, în special vestitele prăjituri moldovenești, poale în brâu. La un moment dat, cu hotărâre în glas ceruse comensalilor să nu mai discute politică și să onoreze așa cum trebuie bunătățile pe care le pregătise cu dragoste pentru ei. Mitică Rosetti îi anunță că în seara aceea la sala "Elefantul", de la Muzeul Național de Științe Naturale din casele lui Costache

Rolla, se vor strânge toți deputații unioniști pentru a-l alege pe candidatul lor la domnie și-l întreabă pe Alexandru Cuza, dacă el nu merge. Foarte liniștit, aceasta a răspuns că el în seara aceasta va merge la teatru, unde se joacă o comedie veselă, dorind să se destindă, sătul de nehotărârea, de vorbăria participanților la aceste ședințe nesfârșite. Între timp, casa s-a umplut de noi prieteni care insistau pe lângă Alexandru Cuza să vină cu ei, dar acesta le spuse liniștit să meargă ei, și acolo orice hotărâre va lua, el este de acord cu ea, că oricine dintre unioniști va fi ales el va semna cu două mâini pentru acela. A intervenit și soția lui Elena, care l-a sfătuit să meargă și el, dar Cuza a refuzat-o și pe ea.¹⁰ Rămăsă singură, Elena cuprinsă de o stare de neliniște în așteptarea fratelui ei, nu-și mai găsea locul în toată casa, trecea dintr-o cameră în alta, se apropia de fereastră și se uita pe strada pustie unde nu se mai afla niciun om la acea oră târzie din noapte, prin minte îi treceau fel de fel de gânduri care de care mai firoase cu privire la viitorul care o aștepta atât pe ea, cât și țara ei dragă, unde se odihneau oasele atâtor înaintași patrioți. Elena se apropie de icoana aurită a Maicii Domnului și se rugă fierbinte pentru alegerea, ca domn, a unui moldovean adevărat care să-și iubească poporul. În apropierea miezului nopții, un zgomot îi atrage atenția și în camera ei a intrat surescitat fratele ei Costache, care se rezemă de ușă fără a scoate o vorbă, iar văzând aceasta, Doamna Elena s-a gândit că s-a întâmplat ceva rău pentru țară și pentru familia sa. Văzând-o atât de încordată, de neliniștită, fratele ei Costache o luă în brațe și o învărti de câteva ori, apoi cu fața iradiind de bucurie o anunță că soțul ei, Alexandru, a fost ales ca domn al Moldovei, la care veste Elena a rămas fără grai, nevenindu-i să creadă că s-a produs o asemenea minune, dar Costache îi jură că acesta este adevărul. Între timp, trebuia să sosească acasă și Alexandru, căci spectacolul de la teatru se terminase de mult, iar vestea cea mare i-a fost dată de prietenul Pisoschi, cel care îl propuse în ședință pentru a fi ales ca domn. Elena, săraca, fu cuprinsă de un tremur puternic în așteptarea soțului, gândindu-se că atunci când va intra pe ușă, va avea în față chiar pe Măria Sa, Domnul Moldovei. Oare ce are să-i spună? Cu cine să se sfătuiască în această noapte unică din viața sa și a soțului pe care îl iubea din toate puterile ființei sale. Inima îi bătea să-i spargă pieptul gândindu-se că era un om modest care se întreba cu sinceritate dacă va putea fi la înălțimea chemării la care ea și soțul ei au fost înălțați de acest destin. Va fi ea la înălțimea așteptărilor ce se cer de la o Doamnă a Moldovei?

Se așază în fața icoanei Mântuitorului și încet, încet își recapătă liniștea sufletească și a luat hotărârea că va fi cu orice preț un ajutor, un sfătuitor de nădejde al soțului ei, că va fi demnă de această mărime neașteptată, că îl va sprijini cu toată puterea pe soțul ei care fusese ales pentru o misiune atât de importantă pentru poporul moldovean. În aceste momente, a intrat în camera ei Alexandru Cuza ce avea o față la fel de palidă ca și ea, pe care se putea citi îngrijorarea de care era stăpânit. Elena se apropie de el cu gingășie, îl luă de mână și ca o mamă ocrotitoare îl așază cu grijă pe un fotoliu, îl sărută pe frunte, și cu o voce calmă, dar hotărâtă, îi șopti că destinul s-a arătat darnic pentru ei, că de acum începe pentru ei o viață nouă, că este sigură că soarta nu i-a ales întâmplător, iar el va face față cu bine îndatoririlor la care a fost chemat, că va fi vrednic de încrederea investită în el, că va fi permanent alături de el și că îl va sprijini din toate puterile, în tot ceea ce se va întreprinde spre binele acestui popor oropsit de soartă până acum.

- Va urma -

4 Acte și documente privind renașterea României, publicate de Dimitrie Sturdza, Buc., 1889-1909, VIII, p.345

5 Ibidem, p.345

6 Nicolae Gane, *Amintiri (1848-1891)*, p.38-39

7 A.D. Xenopol, *Domnia lui Cuza Vodă*, Ed. Elf, București, 2010, p.53

8 Acte și documente, volumul IX, p.230-232

9 A.D. Xenopol, *Op.cit.*, p.54

10 Interviuul lui Al. Pella cu Elena Doamna, Adevărul, februarie 1909

Se-nsera. Aerul tomnatic cobora lin peste sat, cuprinzând cântor-o pâclă diafană întreaga întindere. Vitele se întoarseră pe la grajdurile lor demult, iar acum plutea peste lume mireasma dulce a laptelui cald stors din ugerile preapline, prinos al vegetației bogate a sfârșitului de vară. Nostalgii de tot felul băntuiau pretutindeni: că vara se petrece, că frigul se strecoară tiptil, că vacanțele se sfârșesc, că natura deja își schimbă veșmintele în straie șterse, pastelate, că filele din calendar își iau zborul cu viteza acestui vânt nebun ce fluieră a pusti, cotrobăind pe sub bagdadiile acoperișurilor bătrâne. Prin sufletele stinghere își fac loc tristeți, griji, spaime, astenii...

Pierdută în astfel de gânduri, bătrâna doamnă își numără anii prin bobii lacrimilor fierbinți, coborâți din înaltul obrazilor, către bărbia încrețită, schimonosită de amărăciune și năduf.

În liniștea serii străbate tăios șuieratul prelung și îndepărtat al trenului, răscolindu-i femeii intense și vii amintiri, răsturnând cu îndrăzneală timpul, vremurile, preschimbând-o pe dată, ca prin minune, în fetișcana de odinioară, mândră, zglobie, semeață, cu inima înecată-n iubire, îndrăgostită iremediabil, călcând apăsător caldarâmul colbuit, stârnind prin zgomotul strident al pașilor mărunti, emoții și vise, parfum suav de inocență...

...1972, sfârșit de mai, apogeul unei iubiri înflăcărare, romantice, ascunsă de ochii lumii, știută doar de Dumnezeu, frumoasă nespuse, dar tristă și ... vinovată...

Cu o zi înainte, Nora, spălase până după miezul nopții, aproape toate rufe de din casă. Aproape că nu dormise toată noaptea, iar azi, după venirea de la cursuri își făcuse bagajul pentru Focșani. Primise cu două zile în urmă telefon de la „cucoana de la Focșani”, prin care o rugase insistent să vină până la ea, s-o ajute la curățenie, pentru că joi va avea musafiri. Spre deosebire de alte dați, când cucoana o mai păcălise pe Nora, chemând-o la Focșani, spunându-i diverse motive, care de fapt nu erau reale, ci doar pretexte pentru a o ademeni s-o viziteze, cu scopul de a-i prezenta pe câte cineva din Focșani cu gândul ascuns de a-și găsi

un pretendent, sperând ca Nora să se stabilească în Focșani prin căsătorie și astfel să trăiască prin preajma ei, de data aceasta Nora înțelesese că nu era vorba doar de un pretext, că într-adevăr, la Casa Armatei avea loc o mare festivitate în cadrul căreia se omagiau veteranii de război, printre care și „cucoana de la Focșani”. Aceasta era verișoară de gradul II cu bunica Norei, fusese căsătorită cu medicul militar Negoiu, și participase activ prin Crucea Roșie la salvarea vieților răniților din cel de-al doilea război mondial. Avusese grad militar și misiune secretă în acțiunile de război. Își pierduse soțul în război, iar acum, bătrână fiind, singură pe lume, căuta să se apropie de Nora, la speranța că aceasta va putea trăi pe lângă ea, să-i fie sprijin la bătrânețe. O îndrăgise pe Nora și vorbise despre ea multor tineri, prezentând-o ca pe o partidă bună pentru căsătorie. Îi vorbise și Norei despre ofițeri militari, despre un procuror și despre un jurist, crezând că Nora este dispusă spre astfel de partide sau aventuri. Dar Nora nu accepta astfel de lucruri, nu dorea să cunoască tineri în modul acesta. În vacanța de iarnă, în timp ce Nora se întorcea din Ardeal spre Moldova, cucoana o rugă foarte mult să facă întrerupere la Focșani, căci are mare nevoie de ea. Norei îi era milă de bătrână pentru singurătatea ei și se gândi să-i îndeplinească dorința, abătându-se din drum spre Focșani. Cu acel prilej, îi fusese prezentat tânărul locotenent major Stelian Muguș. Nora nu se apropiase de tânăr, îi dăduse doar adresa, pentru a corespunda. Desigur că Nora nu i-a răspuns la nicio scrisoare și

totul rămăsese în aer. De data aceasta cucoana îi promisese Norei și unele piese de muzeu printre care: o ie, o maramă de borangic, niște străchini vechi, niște măsuri de țuică, niște moșoace de lut, de asemenea artizanale, deci, Nora nu va pleca din Focșani cu mâna goală, căci tânără învățătoare dorea să înfiripeze un „Colț național” pe holul școlii în care lucra. După ce se învoi pentru ziua de luni, la directorul școlii, fiind înlocuită cu o altă colegă, Nora ajunse la Bârlad cu trenul Iași-București de după-amiază și ajunse la Focșani spre seară, discursându-se de minune până la blocul din Pictor Grigorescu nr.3.

- Te-am așteptat toată ziua, zise cucoana cu reproș.

- Dar văd că ați făcut deja curățenie, spuse Nora.

- Mi-a trimis comandantul doi militari care mi-au făcut aproape totul, zise cucoana.

Nora se puse pe treabă îndată, ștergând praful, așternându-i covoarele pe camere, lăsate de militari în holurile de la intrare. Totul mirosea a curat, a proaspăt. Nora roboti până după miezul nopții, punându-i la punct bucătăria și baia, toată casa, de fapt. În ziua următoare, Nora se trezi dis-de-diminează, pregătind ținuta cucoanei pentru festivitatea de la ora 11:00, apoi se apucă să calce lenjeriile de pat. Seara avea loc un mare bal la care cucoana spera ca Nora să participe, să fie împreună cu Stelian și acest moment să-i unească pe cei doi, dar Nora, în timp ce călca lenjeria îi spuse cucoanei că la festivitatea de la 11 va rămâne, dar, imediat după aceea va pleca la tren. Cucoana se supără tare pe Nora.

- Te-am așteptat atâtea, ca să mă refuzi! Stelian abia aștepta să te vadă și era atât de fericit că la balul de diseară îi vei fi parteneră, iar acum tu strici tot! Ce grabă ai să te întorci?

Parcă știind despre discuția celor două, Stelian a și apărut la ușă. Știa că Nora ar fi putut fi ajunsă la Focșani, de aceea intră direct în camera în care îi auzise vocea. Îi sărută mâna, apoi îi sărută obrazii în timp ce cucoana îngăimă bosumflată:

- Vă las singuri. Poate reușești s-o convingi să rămână la bal.

Tânărul locotenent major își punea toate atuurile în foc pentru a o convinge pe fată să mai rămână. Îl convinse, însă, fata pe el, motivând că nu poate lipsi de la serviciu, dar promițând că în august va veni în vacanță și va rămâne în Focșani timp de o săptămână. Terminându-și treaba, Nora își făcu iute bagajele, dorindu-și să plece cât mai repede spre

casă. Tot ce-i promise cucoana, obiectele pentru muzeu erau pregătite pe hol. Împreună cu Stelian, Nora împachetă toate acele obiecte autentice, constatând că dintre toate, vârtelnița era cea mai voluminoasă, dar nu renunță la ea. „De pe unde le-o fi adunat cucoana?” se întreba Nora.

La festivitate totul a fost impresionant până la lacrimi. În final avu loc un program artistic, la care Nora nu mai participă. Stelian roia în jurul fetei; apoi luă cheile de la garsoniera cucoanei, și plecară împreună să ia bagajele. Stelian era cu mașina unității, mașină angajată să care alimentele pentru petrecerea de seară. Îi strecură un pachet fetei: „Este porția ta, dacă ai fi rămas la balul de diseară”, spuse tânărul, de acum resemnat. La gară, Nora s-a mai scuzat încă o dată, promițându-i că vor continua corespondența, iar în august vor clarifica lucrurile între ei. Ajunseră la trenul care pleca peste câteva minute spre Iași, Stelian conducând-o politicos, ajutând-o să-și așeze bagajele în tren, îi sărută obrazii și salutând în glumă militărește, se întoarse la rosturile lui.

- Va urma -

BĂTRÂNEȚEA - HAINA GREA DIN "VIAȚA NOASTRĂ"

Selecție de Nelu Vasile - NEVA

La vârsta a treia

Dai sănătății-nțietate,
Ești copt ca bobul dintr-un spic,
E vârsta când le știi pe toate
Și nu poți face mai nimic.

Vasile LARCO

La bătrânețe

Ai senzația acută
Când lui Cronos dai tribut
Că memoria-i făcută
Să regreți ce n-ai făcut.

Mihai BATOG-BUJENIȚĂ

Unui octogenar

De azi pe mâine, viața-și ține
Cu paradoxu-n unitate:
Cu cât sunt zile mai puține,
Cu-atât mai greu le duce-n spate.

Elis RÂPEANU

La pensie

Nu-l satisface întru totul,
Dar barem e o consolare
Să-și salte pe genunchi nepotul
În dorul unei secretare.

Ioan FRENȚESCU

Între doi bătrâni

„Ioane, tu ți-ai plătit
Impozitul pe venit?”
„De ce să plătesc? La mine
De mult nimeni nu mai vine!”

Ionel JECU

Bucuriile bătrâneții

Nu mai beau, nu mai fumez,
Pe femei doar le visez.
Trist, dar am un beneficiu:
Nu plătesc taxa pe viciu!

Ștefan Al. SAȘA

La o bere

Doi bătrâni, făcându-și piața,
Discutau la una rece:
„Hei, cum o mai duci cu viața?”
„Greu, da' trece!”

Florea FLORESCU

Bătrânețea

Cu cât mai mult în vreme urc
Și anii îmi devin mai grei,
Eu doar cu versuri mă descurc
Când este vorba de femei!

George LESNEA

Tristețe

Când ești în pragul bătrâneții,
Regreți din zori și până-n seară:
Ce trist că după iarna vieții
Nu mai urmează-o primăvară...

Ion GRIGORE

Unui crai tomnatic

Te-am zărit cum, în tramvai,
Cu privirea, o sorbeai...
Tânăra, ghicindu-ți focul,
Ți-a cedat îndată locul!

Ionel GOLOGAN

Pensionarul vizitează Sicilia

Bătrânul, foarte curios
Să vadă o celebritate,
Pe Etna e invidios,
Că-i încă în... „activitate”!

Sorin BEIU

Fugit ireparabile...

Pentru cine lucră bine,
Vreme trece, vreme vine;
Pentru cine doar petrece,
Vreme vine, vreme trece...

Mircea IONESCU-QUINTUS

La vârsta mea

Nu am nevoie de spitale
Sau reparații capitale,
Dar orișicât – fir-ar să fie! –,
Sunt cam ieșit din garanție!

Virgil ȘCHIOPESCU

Gânduri la vârsta a treia

Aș fi ajuns, de bună seamă,
Un om cu-al nemuririi nimb,
De mă nașteai, atuncia, mamă,
Cu tot cu... piesele de schimb!

Victor GORȘCOVĂZ

Bătrânească

Când văd atâtea trufandale
În orice seară la șosea,
Tușesc cu tâlc, mă-ndrept din șale
Și mă întorc la baba mea.

Victor MACAREVICI

Unor femei care-și ascund vârsta

Să le urăm acestor doamne –
La anii care nu i-au spus –
Să aibă cât mai multe toamne...
Că primăverile s-au dus!

Taisia PUȘCAȘU

Receptivitate

Băieții mei, că-s vrednici toți,
Mi-au ascultat povața-n grabă:
Le-am zis: „Vedeți-vă de treabă!”
Și... am o droaie de nepoți!

Paul DUMITRESCU

La vârsta a treia (1)

E ușor de presupus,
După cum se vede treaba:
Te mai rogi la Cel de Sus,
Că la cel de jos, degeaba!

Constantin CRISTIAN

La vârsta a treia (2)

Dragostea, cum e norocul,
Arde-ntruna ca și focul!
Dar mai mult în foc de paie,
Când e fum, când vâlvătaie.

Virgil PETCU

Racilele bătrâneții

M-a copleșit din nou durerea
Că-mi scade-n mod treptat vederea:
Câțiva din cunoscuții foști
Îi văd din ce în ce mai proști...

Nicolae PETRESCU

Recorelarea pensiilor și avertismentul lui Păstorel

Pensionari cu suflet cătrănit,
Să fiți atenți când faceți pașii care
Vă poartă spre un trai mai fericit,
Să nu călcați în vreo recorelare!

George PETRONE

Unui june tomnatic

Atât l-a consumat femeia
Și țuica ce-a îngurgitat-o,
Încât trecu în vârsta-a treia...
(Pe-a doua n-a mai apucat-o!)

Ionel IACOB-BENCEI

Protecție socială

Noi indexări se suprapun,
Guvernul vrea să ne răsfete;
Avem un trai așa de bun,
Că vom scăpa de... bătrânețe!

Gheorghe PĂTRAȘCU

Înțelepciunea țăranului bătrân

Ca orice țăran deștept,
Stau eu strâmb, dar judec drept
Și observ, gândind la rece,
Că și bătrânețea trece...

Petru MILOȘ

Florian Pricop

60 de ani de rugby la Bârlad

(3)

Jocul de rugby pe meleagurile bârlădene se leagă de șantierul viitoarei Fabrici de Rulmenți și cele din oraș, la începutul anilor '50.

Astfel, în Bârlad sosește și tânărul inginer constructor Ionel Mirea, de numele căruia se leagă înființarea primei echipe de rugby din oraș. În Bârlad, în ale sportului cu balonul oval s-a pornit la drum cu un grup de constructori militari, la care s-au alăturat câțiva tineri localnici ca Paiu, Cosma, Dobrescu, Gîdei, Mareș, precum și unii tineri cu experiență ca Balcan, Mănescu, Melinte, Zbîncu, Pitrop, dar și câțiva brașoveni, precum Păun, Calalb și Turlacu, cu toții strânși în jurul lui Mirea, care era și antrenor și jucător. În urma bunelor rezultate obținute în compania unor echipe din Iași, Tecuci și București s-a hotărât ca în 1957, nou înființata echipă „Constructorul” să fie înscrisă în Campionatul republican, Divizia „B”. Beneficiind de un lot omogen, dar și de serviciile cunoscutului antrenor Dragoș Țenescu, bârlădenii câștigă Seria a II-a și promovează, în anul 1958, pe prima scenă valorică a țării.

În Bârlad, primele antrenamente și meciuri de rugby au avut loc pe un teren de lângă Grădina Publică, în partea de Nord, mai exact pe locul în care astăzi sunt Serele orașului. Pe atunci acolo era Sovrom-ul, adică barăcile și birourile constructorilor viitoarei fabrici. Puținii spectatori de atunci erau destul de circumspecți, privind cu oarecare mirare balonul oval și jocul în sine care avea să

aducă faima orașului alături de bijuteriile de oțel. După ceva timp, antrenamentele și jocurile oficiale aveau să aibă loc, în oraș, pe stadionul „Tineretului”, care astăzi nu mai există, având un teren de antrenament în spatele Spitalului vechi și un teren de joc cu două tribune de lemn care încadrau una de ciment. Pe atunci, cuplajele rugby – fotbal adunau mulți spectatori stărnind patimi și un interes deosebit. Astăzi doar numele a mai rămas de acest amplasament, putând fi totuși văzut în unele fotografii ale vremii. Revenind la cronologia evenimentelor, să menționăm că după numai un an de Divizia „A”, în 1959, constructorii retrogradează, deși terminaseră turul pe locul VI, revenind pe prima scenă a rugbyului trei ani mai târziu, adică în 1962, sub o altă titulatură, *Rulmentul*.

În anul 1963, Bârladul a fost pentru prima dată gazda unor partide internaționale. Tricolorii învingeau în cadrul Cupei Păcii echipele Bulgariei: 70-3 (37-0) și R.D. Germane: 15-0 (9-0). Primul succes răsunător în „mica ovalie” a fost în 1966, atunci când puternica echipă militară „Steaua” a pierdut la Bârlad meciul cu 3-0, dar și titlul de campioană. Revista „Sportul” titra: „Steaua a apus la Bârlad”. Istoria avea să se repete și în 2000, atunci când, la fel ca și cu 34 de ani în urmă, bârlădenii puteau decide campioana țării. De altfel, de-a lungul timpului, în rugbyul românesc nu există echipă pe care rulmentiștii să nu o fi învins.

Postolachi (1971, Constanța: România – Franța 6-15).

În primăvara anului 1967 își face debutul în rugby Neculai Postolachi, cel care în 1974, alături de purtătorii tricourilor cu frunza de stejar, reușea o victorie memorabilă împotriva Franței, 15-10. În ediția de campionat 1966-1967, *Rulmentul* avea să ocupe locul VI, cea mai bună poziție de până atunci.

Sub cârma antrenorului Florescu, în 1986, avea să se obțină cel mai prețios trofeu al clubului: CUPA, pe atunci purtând numele de Cupa R.S.R. În finala acestei ediții, bârlădenii și-au adjudecat victoria cu 6-3, în fața celor de la REMIN

Baia-Mare. Figura avea să se repete un an mai târziu, în 1987, atunci când trofeul poposește din nou în vitrina clubului. De această dată, învinșii au fost eternii rivali, studenții de la *Politehnica Iași*, antrenati pe atunci de binecunoscutul Valeriu Irimescu. Scor final, după timpul regulamentar de joc și alte două reprize de prelungiri: 15-12. În aceasta ediție echipele au fost alcătuite numai cu jucători sub 23 de ani. Pe atunci rugbyul bârlădean era într-o plină efervescență. În afară de echipa fanion, mai existau două echipe de juniori înscrise în Campionatul republican, iar cele 11 Școli generale, cele 3 Licee, dar și Școala profesională, aveau și ele echipe înscrise într-un puternic Campionat Municipal.

Rulmentul a fost o adevărată pepinieră de jucători pentru toate cluburile din țară, pentru cluburi europene de tradiție, dar și pentru echipa națională. De-a lungul timpului, rulmentistii au susținut partide test internaționale, fie pe teren propriu, fie peste granițe. Amintesc câteva dintre acestea: *Poznanya* și *Czarny Bytom* (Polonia), *Minier Pernik* (Bulgaria), *Lokomotiv Leipzig* (RDG) *Mauleonais* (Franța), reprezentativa de tineret a Poloniei, *Electromaș Tiraspol* etc. În anul 1985, pentru prima dată în istoria românească a sportului cu balonul oval, echipele României și Tunisiei se aflau față în față pe arena bârlădeană și tot cu această ocazie, pentru prima dată Bârladul era gazda unei partide din cadrul FIRA. Un an mai târziu, în 1986, tot în cadrul FIRA, la Bârlad va avea loc meciul împotriva Portugaliei. În lotul României figurau și trei bârlădeni: Hodorcă, Seceleanu și Holban. În 11 octombrie 1989, bârlădenii aveau să fie din nou gazde pentru o altă întâlnire inedită în istoria rugbyului românesc. Ne revenea onoarea să organizăm primul meci pe care rugbyștii din Samoa de Vest îl susțineau în cadrul unui turneu european. Antrenorii de atunci, Fugigi și Paraschiv, au introdus în teren și pe bârlădenii Căuea, Florică și Botezatu. După 1990, Bârladul a intrat într-un con de umbră în ceea ce privește găzduirea unor meciuri internaționale, dar și în ceea ce privește rezultatele echipei. În anul 2001, rugbyștii noștri sunt invitați să participe în Republica Moldova, la Chișinău, la un puternic turneu de rugby în „7”.

Succint aceasta ar fi istoria celor 55 de ani de activitate rugbystică la Bârlad.

În cele ce urmează, vom încerca să consemnăm, în ordine cronologică, cu documente și comentarii ale vremii, evoluția în timp a rugbyului bârlădean.

Iată cum descrie Ionel Mirea, primul antrenor și jucător, cel de numele căruia se leagă nașterea și perioada de pionierat

a rugbyului bârlădean:

„Am sosit la Birlad în toamna anului 1954 ca angajat al Întreprinderii de Construcții nr. 143. Pe vremea aceea Birladul era un vast șantier, un orașel modest, lipsit de canalizare, alimentare cu apă sau alte lucrări edilitar-gospodărești. Zilele mohorâte și ploioase ale toamnei anului 1954, transformau străduțele înguste și întortocheate ale orașului, în bălți și noroaie. Doar, ici și colo, prin locuri virane, scoteau capul la lumină primele blocuri: Z1, Z2, blocul stahanoviștilor și alte câteva. Oraș cu câteva zeci de mii de locuitori, cu principala unitate industrială Fabrica de Rulmenți, avea totuși o monotonă activitate sportivă și culturală.

În timpul studenției practicasem la *Politehnica Iași* rugbyul de performanță, fapt ce m-a determinat să consult oficialitățile bârlădene în vederea înjghebării unei echipe de rugby, alcătuită și cu o parte din „voinicii” pe care îi aveam în subordine. Astfel, în 1955, în afara orelor de serviciu, cu o mină de oameni ne-am lansat în jocul de rugby, joc văzut și practicat pentru prima dată pe meleaguri bârlădene.

Cu timpul s-a format o echipă cu numele de *Constructorul* care a intrat în competiție nu pentru a face figurație, ci pentru a se lupta de la egal la egal cu partenerele de întrecere. Nu poți vorbi de rugby la Birlad fără să pomenesti numele unui om, care cîntărea peste o sută de kilograme, înalt, vînjos dar cu inimă de copil. Acesta era Ionel Mirea, jucător la grămadă, pilier sau închizător la grămadă și în același timp antrenor, care atît timp cît a stat la Birlad a „mîncat rugby cu pîine”, stăpînit de un singur gînd: să facă în așa fel încît rugbyul să devină cu adevărat pasiunea bârlădenilor, să închege o echipă care să impună respect adversarelor. Și a reușit.

Nu poți continua discuția fără a aminti numele autorităților locale din acea vreme: prim-secretarul Costăchescu, primarul orașului Stănescu și directorul Întreprinderii de Construcții nr. 143, Ion Cotaș, care, cu toții au încurajat și sprijinit substanțial mișcarea rugbystică din acea perioadă.

Cu multă muncă, dăruire, pasiune și chiar sacrificiu s-a ajuns la un lot tînăr, valoros în care maturitatea lui Nicolae Balcan, Mircea Mănescu, Gheorghe Melinte, Ionel Mirea se împletea cu dorința de afirmare și calitățile lui Mircea Paiu, Emil Gîdei, Octavian Focșa și Viorel Călin, cu toții bărbați legați de locurile natale. Aceasta a fost nașterea jocului de rugby care, la început a stîrnit curiozitatea populației și, în mod deosebit, a copiilor și tinerilor din regiune, astfel că în perioada

1956-1957, Birladul avea două echipe de pitici, două echipe de juniori și un lot numeros de sportivi la echipa de seniori a *Constructorului*.

Rezultatele nu s-au lăsat așteptate. În urma jocurilor test în compania câtorva echipe redutabile, precum *CFR Grivița Roșie* București, *Știința Iași* sau *Zimbrul Tecuci* am debutat, în anul 1957, în Divizia „B”.

O contribuție însemnată la răspîndirea în masă a rugbyului a avut-o presa locală și regională, prin articolele publicate, *Gazeta centrală* (probabil un fel de *Gazeta de perete*) și fotomontajele cu caracter sportiv din fața sediului Secției de rugby. Datorită debutului bun din Divizia „B”, practicînd un joc dîrz și spectaculos, am fost solicitați pentru jocuri test în compania echipelor bucureștene *Arhitectura* și *CFR Grivița Roșie*, jocuri de antrenament la care participau sute de spectatori. Pentru că vechea bază sportivă din partea de Nord a orașului nu mai corespundea cerințelor campionatului divizionar, ne-am mutat pe Stadionul „Tineretului”. Noile condiții create au produs revirimentul așteptat. Astfel că jucătorii lotului nostru au ajuns să fie cunoscuți în țară ca fiind valoroși și de perspectivă. Îmi amintesc cu plăcere de Mihai Focșa, Emil Gîdei, Mircea Paiu, Ilie Pascal sau Viorel Călin, exemple, atît în producție, cît și în activitatea sportivă. Pe parcurs, echipa s-a întărit cu jucători veniți de la Iași și Brașov și care au pus umărul la progresul rugbyului bârlădean. Evidențiez pe Nicolae Cheleş, Gheorghe Calalb, Marin Păun și Mihai Turlacu, cu toții repartizați cu serviciul la întreprinderi locale.

Am fost foarte fericit atunci când la cîrma echipei a venit cunoscutul Dragoș Țenescu, cel care a revoluționat concepția despre rugby. Mergînd din succes în succes, în ediția de campionat 1957-1958 a Diviziei „B” și în urma cîștigării meciului de baraj cu *Petrolistul Ploiești*, am promovat în Divizia „A”.

M-am despărțit cu părere de rău de acești oameni minunați și de aceste locuri, de colegii de muncă și sport în toamna anului 1959, mergînd spre alte zări pentru a realiza alte obiective ale economiei naționale, lăsînd la Birlad o pîrticică din mine și din tinerețea mea”.

Ing. Ionel Mirea (fost locuitor și rugbyst al Bârladului)

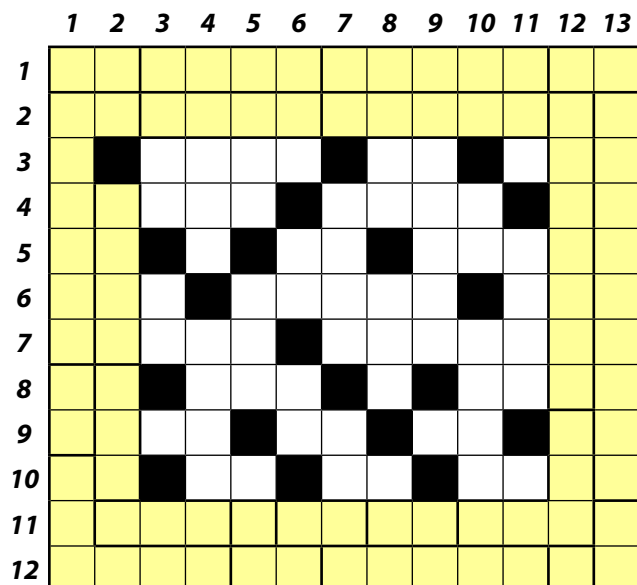
Fragmente din scrisoarea adresată A.S. „Rulmentul”, cu prilejul sărbătoririi în 1977 a 15 ani de activitate rugbystică neîntreruptă în Divizia „A”. (Am păstrat ortografia vremii).

VIZIUNE PRIVIND VIAȚA

NOASTRĂ (2)

(fantezie)

Nelu VASILE

ORIZONTAL: 1) ... 2) ... 3) Șeful de la Washington - Hotărât din exterior! - Trecute la comune (sg.). **4)** Legumă lacrimogenă - Rezervă în depozit - Limitează scorul! **5)** Plin de sine! - Operă atemporală! - Acoperă deschizăturile buzunarelor. **6)** Suflet de bariton! - Intersecție largă de străzi - Piesă cilindrică. **7)** Vechiul șef de sală (pl.) - Repaosul filosofilor indieni. **8)** Jumătate din trei! - Dovadă scrisă - European Committee of Social Rights (siglă). **9)** Un fel de verivoră - Resturi de fum! - Indicator auto preponderant la Zimnicea - Pătrundere în aer! **10)** Temă centrală! - Prinse-n labă! - Cuib de ibis! - Mulțime întâlnită în capitală! **11) ... 12) ...**

VERTICAL: 1) ... 2) ... 3) Localitate în Germania - Tușe marginale! - Struniți de la centru! **4)** Strâng paiele cu spice cu tot - A pune în pământ răsadurile. **5)** Arbore milenar - E doar un strop - Șarpe din Boavista! **6)** Mi diez la lăutari (muz.) - Spuse în voie! - Limitele tupeului! - Vis neinițiat! **7)** Veac în care nu e prezentă vreo doamnă! - Lipsit de păr - Cea mai frumoasă dintre frumoase. **8)** Vas de lux - Gen model - E considerat apt. **9)** Transportor pentru turiști - Ba da. **10)** Bit! - Neclar în sine! - Un fel de ameteală. **11)** Localitate în Franța - Provoacă apărarea - Tăiat fără limite! **12) ... 13) ...**

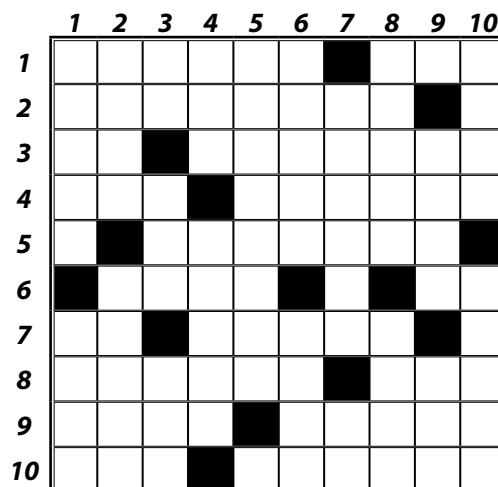
Dicționar: ECSR, EUBA, EIS, AAS.

P.S.: Pornind din stânga sus și urmând în spirală traseul rasterat, veți descoperi viziunea lui Gheorghe Leu (Brăila) cu privire la "Viața noastră" (o epigramă, incluzând titlul).

Poezia toamnei

Serghei COLOȘENCO

George Topîrceanu

ORIZONTAL: 1) Cum plouă în poezia **Noiembrie** - Greierile din cunoscuta baladă. **2)** Insecta care s-a oprit „pe-un vârf de campanulă/ Pururi-n vibrație” (**Rapsodii de toamnă**). **3)** 17 octombrie! - Culoarea lăsată de toamnă pe păduri (**Balada munților**). **4)** Mobila din odaie peste care plouă (**Sonete pluvioase**) - Metaforă pentru „Toamna cea întunecată” (**Balada unui greier mic**). **5)** Toamna din **Noiembrie** (pl.; fem.). **6)** Perdelele prin care „Rareori o lumină scapă” (sing.; **Noapte de toamnă**) - Mere! **7)** Caiete! - Sat în județul Gorj. **8)** Insectele care cântă-n șagă din flaute (sg.; **Rapsodii de toamnă**) - Creangă. **9)** Petele de pe cer care se desfac după ce ploaia a încetat să cadă (**Noapte de toamnă**) - Vreme de toamnă ploioasă. **10)** „Reci oglinzi de...” (**Noapte de toamnă**) - Pasărea care apare, în frac, „Sus pe-un vârf de trestie/ Ca să ție-o cuvântare” (**Rapsodii de toamnă**).

VERTICAL: 1) Copacii care au presimțit venirea toamnei cu un vânt ce răscolește pădurea (**Rapsodii de toamnă**) - Scriitor român (lon). **2)** Instrumentul cu acorduri lungi (**Rapsodii de toamnă**) - Picăturile de tină de la ploile mărunte (sg.; **Balada unui greier mic**). **3)** Aurel Brumă - Titlu scurt! - Perioadă de timp. **4)** Sub el „trec zile albe după zile”... - ...și culoarea pe care a lăsat-o octombrie pe dealuri (pl.; **Octombrie**). **5)** Haina lăsată de toamnă (**Rapsodii de toamnă**). **6)** Publicist român (Val) - „Scoate fum pe țevă” în poezia **Un iepure**, din ciclul **La vânătoare**. **7)** Arbustul din poezia **Octombrie**, care la început de toamnă, „S-a-ngălbenit, s-a zăpăcit/ Și de emoție-a-nflorit/ A doua oară...” - Punct terminus la ger. **8)** Vechi han în București - Vreme de toamnă cu ploi și cu vânt (masc.). **9)** La fel - Aluna! **10)** A face - Obrajii plutonierului major din poezia **Toamna în parc** (sg.).

Dicționar: ALU.

Poeții cântă toamna...

• „Târzie toamnă e acum/ Se scutur frunzele pe drum,/ Și lanurile sunt pustii.../ De ce nu-mi vii, de ce nu-mi vii?” (Mihai Eminescu)

• „Prin somnul profund al stejarilor,/ au trecut ca hoardele tătarilor/ o mie de toamne despletite/ și o mie de ierni, care de care mai cumplete.” (Emil Botta)

• „Eternă, banală, duioasă toamnă, iar m-ai chemat în codrul aurit/ Să tresar atingând apa rece a izvorului...”

(Emil Isac)

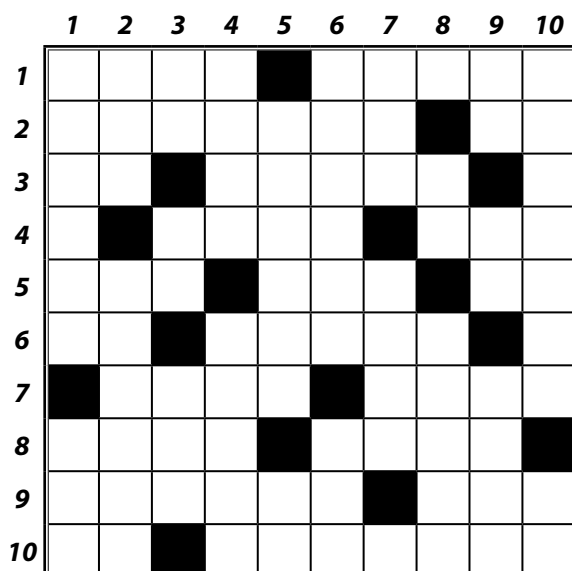
• „Nu ți-a fost dat să vezi vreodată,/ Când toamna palidă coboară,/ Într-o grădină despoiată,/ O ramură întârziată/ Ce-a înflorit a doua oară?”

(Octavian Goga)

• „Înaltul plop la porți m-așteaptă iar,/ Dar toamna purpurie l-a schimbat/ În galben stâlp pâlăitor de pară,/ Ce freamătă, de vânturi zbuciumat.”

(Vasile Voiculescu)

• „Năuc sub prăvala trompetelor,/ în toamnele reci și cețoase,/ plecam cu amica mea inima/ la balul paltoanelor roase...” (Eugen Jebeleanu)

ORIZONTAL: 1) Poezia din volumul „Scânteii galbene” (1926), în care „Toamna rupe afixe și flori,/ E mai trist departe-n prăpăstii” – „Demult, într-o toamnă, s-a... un glas”, ultim vers din poezia „Nervi de toamnă”. **2)** „Ecou de...”, poezia în care „Târziu, și toamna a plecat,/ Frunzișul tot e răvășit” – Acut! **3)** Folosință – „... de toamnă”, titlurile a patru poezii. **4)** „American Dog Breeders Association” (siglă) – „E rece, frunzele plouă/ Culori și fum de toamnă” în poezia „Belșug”. **5)** Oxid de zinc (abr.) – „Bătut de ploi” în poezia „Nervi de toamnă”, care începe cu versul „La toamnă, când frunza va îngălbeni” (pl.) – Vremea care trece în „Monosilab de toamnă”. **6)** Eugenia Oancea – „Se izbește-n bizare cadențe” în „Nervi de toamnă” (Toamnă... iar sunt copil). **7)** Cărările galbene pe care „poetii triști declamă lungi poeme” în „Note de toamnă” – Fenomen meteo descris în „Spre toamnă” (pl.). **8)** Vampir, la slavi (mit.) – Fără zăpadă. **9)** „... burgheze”, volumul din 1946, care cuprinde și poezia „Toamnă în târg” – „American Academy of Neurology” (siglă). **10)** Diftong latin – Brațele poetului din „Note de toamnă”.

VERTICAL: 1) Duse de vânt în „Note de toamnă” (Tăcere... e toamnă în cetate) – Lângă ea „frunzele s-au strâns” când „toamna a țipat c-un trist accent” în poezia „Vânt”. **2)** Culoare în „Sfârșit de toamnă” – Prin ea „toamna despletită/ În mii de fluieră cântă” (Singur). **3)** Noroiul din „Spre toamnă” (reg.) – Alfa și Omega – Nume de fată. **4)** „Pe drumuri delirând,/ Pe vreme de toamnă,/ Mă urmărește-un.../ Ce mă îndeamnă:/ - Dispari mai curând!” (Spre toamnă) – Vine după toamnă (pl.). **5)** A fost auzit de poet răcnind „într-o grădină publică, tăcută” (pl.; Plumb de toamnă) – Catene! **6)** Locurile în oraș unde „E o jale de toamnă pe-acolo” (Rânduri de toamnă) – Râu în Rusia. **7)** Literă ebraică – „Imperatores duo” (abr. lat.). **8)** La pian! – Poezia din volumul „Plumb” în care-i „frig de toamnă/ Și-i plăcă prin livezi”. **9)** Sfârșit de toamnă! – La revedere! – Locul unde „clavirele plâng.../ Afară o vreme de plumb/ Și vântul împrăștie ploaia” (Toamnă). **10)** Murmurele din poezia „Spre toamnă” – 14 noiembrie!

Diționar: UPIR, APER, AEV, TAV, IMPP.

Răpciune

(Metagramă anagramată: XDXXXXXXX- XXXXXBXXX)

Brumărel

(Rebo eliptic: (3) +3+4=9)

Brumar

(Rebo eliptic anagramat: 3+3+(4)=9)

	1	2	3	4	5	6	7	8
1	7	8	2	25	5	20	10	18
2	26	11	3	14	4		6	15
3	23	24	21	13	9	27		17
4	12		1	22		16	19	28

ORIZONTAL: 1) Plante de pădure cu flori purpurii, albe sau galbene. **2)** Goana calului – Milimetru (abr.). **3)** Stări afective – Ester! **4)** O sută la romani – Nota 7 la muzică – Imită strigătul oilor sau al caprelor.

VERTICAL: 1) Trăsură cu patru roți. **2)** Băutura marinarilor. **3)** Povestire. **4)** A mototoli. **5)** Prefix pentru morală. **6)** Azot (simbol) – Ibis! **7)** În temă! – Frecventă la meterez! **8)** Prenume masculin maghiar.

De la 1 – 28: lunile toamnei.

Autumnală

~ fantezie ~

	A	1	2	3	4	C
1						
2						
3						
4						
5						
6						
B						D

ORIZONTAL: 1) Anexă la o gospodărie. 2) Poetă, autoarea titlurilor *Toamnă* și *Toamna asta* (Elena). 3) A înșira. 4) Complex lagunar pe litoralul românesc al Mării Negre. 5) Fără importanță. 6) A arăta cu degetul.

VERTICAL: 1) Oraș hunedorean, pe stânga râului Strei – Nord (simbol). 2) Suprafețe agricole – Localitate în Armenia. 3) Leziuni din trecut – Doi pe margini! 4) Leg jos! – Pieptar.

Dicționar: ZOD.

A – B și C – D: sonet eminescian apărut în revista „Convorbiri literare”, lași, la 1 octombrie 1879 (3 cuv.).

Sfinții toamnei

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1										
2										
3										
4										
5										
6										
7										
8										
9										
10										

ORIZONTAL: 1) Bazin portuar – Mici ambarcațiuni cu motor. 2) Creștere patologică a cantității de uree din sânge (pl.) – Putere (reg.). 3) 8 NOIEMBRIE – Bucată de carne de porc din regiunea primelor vertebre. 4) Zburător mitologic – În floarea vârstei. 5) Pe tine – Erou legendar – Răsare soarele! 6) Fir de grâu – „Remote access computing system” (abr. inf.). 7) Cântec de leagăn – Capătul subțire și neîmpietit al biciului. 8) 9 SEPTEMBRIE – Simbolul aluminiului – În orice sens! 9) 30 NOIEMBRIE – Părinte. 10) 25 NOIEMBRIE.

VERTICAL: 1) 26 OCTOMBRIE – Andrei Eremia. 2) Tot ce vrea cineva – Copil mic. 3) Limbă slavă – Ursulețul cu blana albă cu pete negre. 4) 8 SEPTEMBRIE – Articol scurt! 5) A se sfii (reg.) – Armă albă – Este de două ori! 6) Usturoi (reg.) – Sunet de trompetă – Corect, just. 7) 8 NOIEMBRIE. 8) Omenesc – Bold – Perioadă de timp. 9) 14 OCTOMBRIE. 10) 25 SEPTEMBRIE.

Dicționar: MAU, ISAV, SII.

Criptogramă

T	A	M	R	Ă	O
	O	N	Ă	B	B
	S	A	M	O	C
	E	N	U	I	I.

Pornind din caseta exterioră și urmând un anumit traseu, veți descoperi un cunoscut proverb românesc... de sezon.

DEZLEGĂRI

Viziune privind viața noastră (2):

CEESTEVIALATA – NEUNIICAUTARN – I – BOSS – HT – SAT – CEAPA – STOC – SR – IN – I – OP – CLAPE – RIT – PIATA – TUB – OBERI – NIRVANA – EI – ACT – P – ECSR – PARS – UM – TR – AE – EM – AB – IB – TALA – TCUDOISUNITC – ICNIASSNUJAAE (Ce este viața?/ Lantrebarea ce-a ajuns/ Să incite pe oricine/ Unii caută răspuns/ Alții nu... și-o duc mai bine.). **George Topîrceanu:** PLACID – MIC – LIBELULA – R – OR – RUGINIE – PAT – ZALUDA – I – IRONICE – STOR – A – MR – IT – SIACU – U – GREIER – RAM – NORI – MOALE – APA – LASTUN. **G. Bacovia:** FRIG – STINS – ROMANTA – AT – UZ – NERVI – R – N – ADDBA – APA – ZNO – UZI – AN – EO – INIMA – I – ALEI – PLOI – UPIR – APER – STANTE – AAN – AE – INVINSE. **Lunile toamnei:** SEPTEMBRIE (pedestime), OCTOMBRIE (toc + Tom + brie), NOIEMBRIE (boi + ren + miel); BREBENEI – ROPOT – MM – EMOTII – R – C – SI – BEE. **Autumnală:** ACARET – FARAGO – ALINIA – RAZELM – ANODIN – INDICA. **Sfinții toamnei:** DOC – SALUPE – UREMII – MAU – MIHAI – GARF – ICAR – TANAR – TE – ISAV – SO – R – PAI – RACS – UTA – SFICHI – ANA – AL – EN – ANDREI – AVA – ECATERINA. **Criptogramă:** TOAMNA SE NUMĂRĂ BOBOCII. **Autumnală:** PLUMBURII – O – RECE – VANTOS – ASPRA – MOALE – SINILIU – LIN – N – TARZII – I – SARACA – L – G – U – A – E – BOGAT – MUTA – BANALE – ARAMIE – ALBA – R – ROSIE – M – M – ETERN – UMEDA.

Autumnală

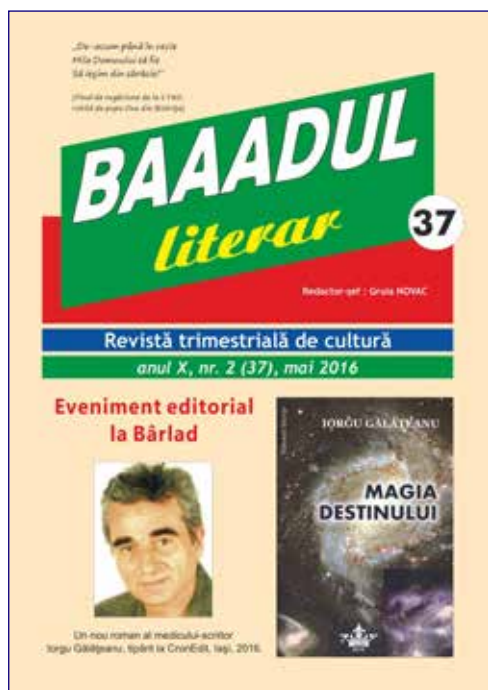
ORIZONTAL: 1) Epitete despre toamnă la unele forme gramaticale.

VERTICAL: 1) Cuarț verde amestecat cu actinot, în minerit – Succinte. 2) A pierde cunoștința – Stau în turn! 3) „United Communist Party of Nepal” (siglă) – Eșec. 4) A i se cuveni o răsplată – Dragoste. 5) Spicele de grâu de munte, foarte rezistente – „International Society of Nephrology” (siglă). 6) Puse în cuvă! – Curelușă de meșină – Guvernator turc. 7) Prozator elvețian de limbă franceză, autorul romanului „Frumusețea pe pământ” (1878-1947) – Negație – Subsemnatul. 8) Fiica lui Cadmos (mit.) – Fiica lui Vidor de care se îndrăgostește Apostol Bologa în romanul „Pădurea spânzuraților”, de Liviu Rebreanu. 9) Italienii din vechime – Umflături. 10) Solid la trup! – Parte a fusului unei coloane arcuite spre exterior, pentru a evita iluzia de strangulare, în arhitectură. 11) Locuitorii din Țara de Sus – Frică.

Dicționar: PRAS, IRA, INO, OLI, GALB.

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
1											
2											
3											
4											
5											
6											
7											
8											
9											
10											
11											

RĂMĂȘITE dintr-o revistă care-ar fi putut să fie ! (Sugrumată, azi !)

Rubrică întocmită de Gruia Novac și ilustrată de Vasile Ilucă

EDITORIAL

Gruia NOVAC

LABUNTUR ANNI !

Cum mai trec anii !

Motto: „Strigă lumea: - E sfârșitul!
Răspunde Pământul: - Vă aște-e-e-e-pt!”
(Luciana Stoicescu - *Vaughan*)

Declar că nu mai scriu pentru cei de Vârsta mea, deși sunt convins că ei vor fi primii care mă vor citi. Încerc (vai!) să scriu pentru alte vârste, știți de ce? Din trufie, fiindcă am sumeția să cred că scrisul meu nu-mi divulgă, scuzați, anii...

Am să glumesc exact așa cum o fac unii, mai cu seamă că n-am auzit ca gluma să fie socotită infracțiune, zicând că (atenție!) raportați la veșnicie, cei optzecișunu de ani ai mei sunt un... mezelic, alături de atâtea sinonime: bagatelă, nimic, moft, jucărie, chițibuș, mărunțiș, prostie,

blagomanie, palavre, parascovenie ș.a.m.d.!

Așa e, așa a fost și viața mea. Când plină, când plinuță, niciodată goală. Copilăria conștientă s-a întins exact pe lungimea Războiului al Doilea Mondial, așa că a înregistrat stări, impresii și imagini pe care, cred, un matur nu le-ar fi suportat. Am fost conștient acumulându-le, dar de tot inconștient judecându-le. Când m-am „trezit”, eram deja un... copil matur, crescut (vorba vine!) între ostași - când ruși, când nemți, când români - , sub bombe, în refugiu după deportare, alungat dintr-un sat basarabean mirific și „nimerit” într-o țară care era a mea, o credeam a mea, dar care m-a (ne-a!) primit cu mirarea aceea ce nu cere explicații...

...Și la unsprezece ani (era chiar toamna lui 1946) am fost trimis... de-acasă. La învățătură. Trebuia să ies din școală cu pâinea într-o stângă și cu cuțitul într-o dreaptă, așa că, la „rugămintea” tatei, m-am făcut învățător. La începutul școlii (Normale „Vasile Lupu” din Iași), într-un septembrie colorat cu dulceață de gutuie, mi-am întipărit în memorie o scenă „istorică”: din clădirea impunătoare, cât o cazarmă, a școlii (din Pădurea Breazu!) a ieșit un zdrahon - am aflat apoi că era elev în clasa a 8-a, ultima adică, deci „dom’ elev” - care, învărtind o bâță enormă într-o mână, a strigat de câteva ori, după aia dispărând pe aceeași ușă: „Să trăiască comuniștii, grozăviștii și cuziștii!” Nici până azi nu mi-am pus mintea să înțeleg ce-a vrut să transmită insul. Chiar dacă au curs până acum, pe Bahlui și pe Căcaina, 70 de ani!

... Și anii au curs. Dar nu biografia mea e ținta; ce-am învățat din ea, dacă minunea chiar s-o fi petrecut...

Școala mi-a „împrumutat” enorm; facultatea, numai parțial. Profesorii de la Normală au fost prodigioși, fiindcă mai tot timpul ne-au (m-au) adoptat ca niște părinți buni. Învățătura? Sfântă și trudnică, chiar dacă (era imediat după război și secetă) condițiile de trai erau execrabile, dar noi eram fericiți că „pătrățica” de mămăliguță (5X5!) o primeam de trei ori pe zi (!). Și am trăit, și am crescut, și am ajuns Oameni. Nu degeaba domnul de geografie, **Vasile Pușcașu**, ne amintea mereu: „Să nu uitați că sunteți români!” Domnul de română, dirigintele nostru neuitat, **Laurențiu Faifer**, ne-a învățat înțelepciunea grecească, preluată și de latini, „tot ce-i al

meu port cu mine”, înțelegând că dincolo de bunurile materiale, mai prețioase sunt bunurile spirituale. Domnul de rusă, **Serghei Isidorovici Joloncovschi**, dezrădăcinat de pe meleagurile lui Lev Tolstoi, ne-a convins că nimic pe lume nu-i mai trainic ca dorul de țară, cu condiția să nu-ți uiți rădăcinile. Domnul de matematică, **Andrei Cazacu**, ne-a demonstrat ce este îngăduința înțeleaptă, spre deosebire de „matematicianul” domn, **Gheorghe Mazilu**, propovăduitorul egoismului. Domnul de istorie, **Ion Enache**, ne-a „predat” consecvența în deprinderile patriotice, în timp ce Domnul de psihologie, **Nicolaie C. Enescu**, ne oferea modele personale de punctualitate și comportament nobil. Îl completa astfel pe Domnul de pedagogie, **Petrache Todicescu**, monument de bonomie, rostire plastică și priviri blânde. Domnul de naturale, **Constantin Cojocaru**, ne-a surprins cu exemplul firului de iarbă, care, mereu și mereu, izbândește spre lumină chiar de sub caldarâm, ca și Domnul de biologie, **Alexei Alexinschi**, care parcă ne umilea cu consecvența în cercetare și sistematizarea concluziilor. La muzică, Domnul **Const. Popescu** insista asupra cadenței, fără de care viața însăși n-ar curge firesc; în timp ce Domnul de vioară, **Const. Teodosiu**, ne-a surprins cu aserțiunea: „pasiunea atrage instrumentul. Altfel...”. Domnul de desen, **Boris Moisea**, nu s-a arătat entuziasmat de schița mea cu chipul lui V.I. Lenin și m-a sfătuit („Mă, tu vrei să mă bagi în bucluc!”) să continui cu... cititul. Domnul de educație fizică, **Costel Movilă**, ne-a explicat practic proverbul latinesc referitor la trup și minte, pe când Domnul de lucru manual, **Adrian Șiler**, pe nesimțite aproape, în atelierul de lucru, ne-a convins că dexteritatea în folosirea oricăror instrumente ține nu numai de exercițiu, ci și de educație.

Abecedarul vieții nu-i greu de învățat dacă-ți însușești conștient și perfect, știți ce? **abece**-ul: A.B.C...

Și uite-așa, am ajuns, ușor și greu totodată, pe treapta 81 a Eternității. Când am deschis ochii, **atunci**, m-am trezit... în VIAȚĂ. Din clipa **aceea**, mă văd pășind ferm, pe o potecă, spre... încredere.

Cum mai trec anii! Labuntur anni!

1 Octombrie, 2016

CONSTANTIN CĂLIN, un erudit al Bacăului (II)

Situându-se „de partea adevărului”, după cum se precizează în primul titlu din „Zigzaguri”, Constantin Călin s-a impus în publicistică prin credința sa față de profesiune, prin munca sa continuă și neimpusă, venită din interiorul său și revărsată, sub formă de „mare artă” („Marea artă nu e rezultatul unei tehnici. Ea vine din interiorul celor care scriu, pictează, compun. Nici o regulă narativă nu explică, de pildă, calmul cu care Luca povestește despre moartea lui Iisus” - „Lecturi din Luca”, p.125).

Conștient de menirea sa, își recunoaște beneficiarul și dependența față de acesta: „Îl delectez intelectual (sper) pe „cititorul evoluat” cu prețul ratării continuității unei anumite munci. Mă întreb dacă el remarcă și apreciază sacrificiul meu. Ar fi dezolant să n-o facă” („Uneori îndoiala...”, p.436).

Criticul literar, care cunoaște bine societatea românească, atât înainte cât și după evenimentul din 1989, „deși ne-am întors la capitalism”, pătrunzând în interiorul acesteia și fiind martorul unor răsturnări de valori, le înfățișează, pe calea scrisului, publicului cititor. Răspunzând întrebării: „Ce s-a întâmplat după 1990”, publicistul băcăuan constată că formula «luptă pentru viață», altădată prezentă, „a dispărut chiar din dicționarul stângii”, stângă care „acum e albastră, nu roșie și care predică armonia, concordia”, ajungând la concluzia că „indiferent de culoarea lor, regimurile postdecembriste s-au temut de fantomele oricăror lupte („lupta pentru viață”, „lupta de clasă”, „lupta pentru pace”) în afară de cele parlamentare, derizorii, desfășurate într-o incintă securizată”(„Lupta pentru viață”,

p.32). În asemenea condiții, este normal ca „omul tranziției”, adică „contemporanul nostru” să fie „fără repere și fără modele”, mai ales că mass-media înfățișă aspecte care excludeau valoarea: „Fascinați de succesele rapide, fără a se gândi la acuratețea mijloacelor prin care „oamenii zilei” le-au obținut (vipuri și vedete), ignorându-se „pregătirea temeinică pentru viață a individului”, lipsiți de „perspectiva prospectivă” și „deposedați de ideea construcției și autoconstrucției”, criticul Constantin Călin își exprimă opinia că „omul nu mai e important ca «factor uman»” („Despre om”, p.18).

Stării de incertitudine internă i se adaugă și aspecte de nesiguranță externă. Lecturând „piesa cea mai grea” din dosarul „urii” („Iar „ura” e mai degrabă violentă la faptul că nu există soluție, că nu există rezoluție posibilă la problemele pe care le-a pus istoria...””) ca urmare a conținutului interviului dat în „Magazine littéraire” de către sociologul Jean Boudrillard lui François Ewald, rândurile din finalul articolului publicistului băcăuan, merită a fi evidențiate, ca o sinteză a lumii în care trăim: „Oricine a reflectat la lumea actuală - o lume metisată sub toate aspectele, presărată de confuzii, în care răul e masiv dar în același timp fantomatic - nu poate să nu fie de acord cu aceste observații. Indiscutabil, sîntem «într-o anomalie», iar ceea ce se așîță acolo, în anomalie, nu știe nimeni” („Concept despre ură”, p.26).

*

Schimbările petrecute în societatea românească sunt subiecte deschise și, de aceea,

autorul, care se simte responsabil, le aduce la cunoștință cititorilor. Atitudinea sa pleacă de la ideea că oamenii, mai mult decât regimurile, sunt aceia care sunt răspunzători de propriul comportament: „Eu cred că moralitatea, ca și talentul, țin mai mult de natura indivizilor, decât de regimuri” („Ceva despre buna-creștere”, p.396). Exacerbarea normalității duce la atitudini care frizează bunul-simț, ceea ce îl determină să-și spună, autoritar, părerea: că „trotuarul e pentru circulație, nu pentru părași anatomice” („Despre măsură”, p.176), că revistele de modă „privilegiază corpul și mai puțin mintea” („Între machieri și demachieri”), că unii interpreți de muzică se simt mai importanți decât Iisus sau Dumnezeu („Banalizarea nebuniei”) și că „televiziunile vând multă „tărîță”, ba chiar și „gunoaie” („Sîmbătă, duminică, luni”) etc. Superficialitatea în cultură și educație a dus la derapaje în sferile vieții sociale și politice. O cauză principală, care s-a extins cu ușurință este sărăcia, aceasta nefiind „o simplă noțiune, o abstracție, ceva controversabil, ci o realitate cotidiană” („Anemie - anomie - atonie”), ducând la „compromisuri majore în multiple domenii, a lipsei de rigoare, care a produs sau poate produce monștri” („Revanșa lui Arie”, p. 207).

Cu ochiul avizat, Constantin Călin surprinde ceea ce altora nu le este dat să vadă. Scrise între anii 1993 (cea mai veche scriere se intitulează „Ferestre spre lume” - o dovadă a nevoii de informare a autorului) și 2007, ni se prezintă racilele unei societăți măcinate pe dinăuntru de carențe vizibile („Scripturile spun să urăști răul. Răul înseamnă: corupție, minciună, depravare”), făcându-se vinovați cei care nu iau atitudine, preferând să-și păstreze avantajele („Preotul știe că acestea sunt maladiile mortale ale societății noastre, totuși nu intervine ca să le combată. Atitudinea lui e de funcționar obedient. Pentru confortul lui sufletească își oferă justificarea că polemica nu e treaba sa”, „Curajul preotului”, p. 157).

*

Modalitățile de critică a societății sunt diverse și, în funcție de intenția sa, se acordă și o formă adecvată conținutului. În primul rând, am semnalat prezența antitezei, procedeu de punere față-n față a două realități: una trecută, și cea prezentă. Efectul acestui procedeu îl determină pe cititor să tragă concluziile necesare. În ambele cazuri, publicistul urmărește informarea exactă - recurgând la multitudinea datelor, cu privire la cele două momente. Titlurile: „Acum și atunci” (referindu-se la sărbătorirea, la interval de 100

de ani, a domnitorului Ștefan cel Mare, respectiv în anii „1904” și „2004”), „Cum am fost ? Cum sîntem ?” (se pune în antiteză „cronica neagră” a evenimentelor, din presa scrisă, înainte și după revoluția din 1989), „Un „armaghedon” de altădată (despre „îmbogățiții de război” și „îmbogățiții de revoluție”) sunt doar câteva dintre scrierile volumului.

O altă modalitate de prezentare, și care se referă la nivelul de cultură a cititorului, transformându-l pe acesta într-un partener capabil de a înțelege starea lucrurilor, este aluzia. Înfățișând modul în care unii scriitori sărbătoreau Anul Nou („Starea decepțiilor”), meniurile și băuturile prezente în operele literare („De la frugalitate la voracitate”), explicarea sensului unor cuvinte („Disocieri necesare”) etc. sunt exemple grăitoare, cu mare impact formativ.

Chiar și atunci când urarea este îmbrăcată în aura de sărbătoare, cum ar fi ultima oră a studenților de la Facultatea de Filologie, se întrevăd clar și lipsurile din anii anteriori: „În sfârșit, încă un sfat: chiar dacă nutriți gândul să plecați în țările Uniunii Europene, în Canada sau în Statele Unite ale Americii, învățați foarte bine românește. Oricum, toți și toate nu puteți merge acolo. Puteți, în schimb, să-i interesați pe cei de acolo cu ceea ce faceți aici ori ce știți despre cultura, limba și literatura noastră. Aveți ce lucra acasă: patrimoniul nostru n-a fost epuizat. Pregătiți-vă însă, mai întâi, să vi-l însușiți, să devină patrimoniul și reperul dumneavoastră...” („Sfaturi pedagogice”, p.135).

*

Cunoscător al sufletului omenesc, Constantin Călin promovează „cinstea” („Deși foarte importantă, puțini fac azi distincție între cinstea sufletească și cinstea cu acte” - „Disjunții”), între „inteligență” și „deșteptăciune” (cu toate că în rândul „inteligenților” suntem tentați a-i socoti pe „deștepți”, pe „descurcăriți”, pe „tupești”, pe „șmecheri” care discută cu dezinvoltură, în manieră de experți, despre sex, parai, euroi, haine de firmă, merțane” etc. - „Despre inteligenți”, p.49), atrăgându-ne atenția cât de importante sunt, îndeosebi pentru lumea artelor: „gustul, măsura și nuanțele” („Pentru un scriitor, un pictor, un muzician, un actor, lipsa de gust e un handicap care îi limitează evoluția și-l împiedică să fie desăvârșit” - „Față-n față”, p.375).

Din punct de vedere psihologic, publicistul consideră că „vanitatea” este aceea care a fost transferată de la individ la grup: „Vanitatea ne-a cuprins aproape pe toți. Ca să ne-o satisfacem,

admitem orice corupție... Calea care interesează cel mai mult e ceea ce duce spre câștig („Recunoașterea valorilor”, p.196). Pentru a ne convinge, suntem invitați „să ne amintim cine triumfă azi în varii domenii, cine sunt oamenii de „top”, pe „val”, „(h)elită”.

Pe lângă scopul informativ al scrierilor, în aceeași măsură se realizează și funcția lor educativă (acestea fiind mărci esențiale ale articolelor). Aflăm astfel că „norocul” poate fi și „rău” („Despre noroc”), că „e minunat ca țara să te cunoască, dar de bine” („Nume bune”), că la unele personalități spiritul de economie poate fi un exemplu și nu un defect (e vorba de Solomon Marcus și Spiru Haret - în „Plicurile lui Haret”) și că retragerea din activitate înseamnă înlocuirea cu cei care dobândesc încrederea acestuia în continuarea muncii creative (așa cum Garabet Ibrăileanu a lăsat ca succesori pe Mihail D. Ralea și George Călinescu, - „Migratori și sedentari”).

*

Numeroase însemnări se referă la modul de a fi al criticului literar, venind în ajutorul cititorului doritor de a-și cunoaște semnatarul articolelor: „Dacă e să mă definesc, n-am încotro și zic: sunt eclectic și relativist. Am încercat să fac „critică complexă: biografie, estetică, psihologică, stilistică, „discurs cultural” etc.” („Un cuvânt despre mine”, p.423). Tot din același articol, acesta află că, după un „munte de fișe” care au devenit „holde de steril”, se ajunge la concluzia că indiferent cum s-ar numi, critica nu e decât „aproximație” și întotdeauna are „un rest mai mic sau mai mare”.

În timp ce lectura unul dintre psalmi (cel cu numărul „126”), criticul literar denumeste alte două trăsături care i se potrivesc și anume: „credincios și sceptic” („Singur printre psalmi”, p.119). Cu privire la cea de-a doua însușire (după patru ani, în anul 2006), găsim următoarea afirmație, care vine s-o completeze: „Scepticismul meu e inspirat, totodată, de modestie: consider că orice „(re)cunoaștere” e parțială...” („Recunoașterea valorilor”, p.197).

Respectul criticului față de „măsură” (trăsătură pe care Pindar o enunță) îl determină să exprime: „Pentru mine e un fel de a fi a 11-a poruncă: ori de câte ori o depășesc, simt că îmi risc pacea interioară. Agitat, oscilez între mulțumirea de sine și vinovăție. Măsura e o bornă de graniță: nu poți trece haituri peste ea fără să te împiedici ori fără să fii sancționat” („Despre măsură”, p.174).

Disponând de calități care-l onorează,

admirația sa se îndreaptă spre cei care dovedesc „profunzime”, „stăpânire de sine” și „curaj”, invidiindu-i „în timp ce scrie” („Dictatura inimii”). Fiind atras de „adevăr”, de „dreptate” și de „bine”, va respinge „nedreptățile, trădările și morțile tragice” („Recunoaștere”) și nu va fi de acord cu „ura” și „violenta”, chiar împotriva dușmanilor (deși este acceptată în lecturi): „Știu că e necesară, dar nu pot s-o practic” (idem).

*

În viață, Constantin Călin îmbrățișează norme care subliniază noblețea de caracter al omului de știință care nu supără pe nimeni, evitând, după privirea celor pe care-i întâlnește, nemulțumirea și conflictul („În mulțime, mă orientez după privirile celorlalți. Mă simt în siguranță lângă cel cu privirea blajină, sînt prudent în apropierea celui cu privirea obraznică, îl ocolesc pe cel cu privirea sfidătoare...”, „Iarăși despre priviri”), fiind preocupat de problemele mari ale autocunoașterii și depășirii („Mi-am făcut o preocupare: recunosc calitățile sau defectele cuiva după firea, educația, starea de sănătate, gradul de inteligență, dispoziții de moment, atitudinea, interesul etc. - „Scurt, după voce”).

Iubitor de a ști „cât de mult și multe” (numai despre modul de „a privi”, scriitorul enumeră 70 de situații - „Despre privire”), se declară un adversar categoric al kitsh-ului: „Într-o lume grăbită, cu simțul critic diminuat, kitsh-ul e un produs de fast-food spiritual. Cazanier de felul meu și om de bibliotecă, nu-l agreez...” („Anti-kitsh”, p.434). Cu demnitate, nu-și reneagă trăirea de altădată, chiar dacă unii dintre eroii care i-au creat emoțiile, s-au dovedit ulterior „a fi eroi falși”: „rușine mi-ar fi să fi trecut prin istoria contemporană fără pasiuni, emoții, orb și surd” („Recunoașteri”). Receptiv la tot ce înseamnă viață, sensibilitatea lui se manifestă și față de lumea mărunță a necuvântătoarelor: „Nu pot strivi o furnică, o ocolesc când văd că ar putea ajunge sub talpa mea. Cea mai dezmetică dintre ele îmi pare a fi urmărită de un rost” („Diferențe”, p.434).

*

Pentru profesorul universitar Constantin Călin, devisa lui Cartoian: „Scrii sau lucrezi, dacă ai ceva de spus”, rămâne un postulat. Dragostea lui față de profesiune se exprimă în prețuirea cuvântului scris: „Întotdeauna am considerat risipă de spațiu tipografic, publicarea de literatură mediocră sau de-a dreptul proastă (mare parte ocazională) în

ciuda argumentelor că „nu-l mai pot amâna pe autor (motive etice) nu estetice” („Opțiuni”, p.435). Adept al calității, și nu al cantității („Observator al vieții literare de câteva decenii, am văzut destui inși care luându-l pe „mult” în brațe („multul e cantitativ, nu cel calitativ”), s-au umflat ca broasca din fabulă, iar mai apoi au plesnit ca și aceea”), gândul îl duce la efectul negativ, de netolerat în aprecierea creatorului: „Nu rareori, ambiția duce de-a dreptul la ridicol. Lucru valabil de altminteri și în alte domenii” („Despre „mult” și „puțin”, p.171). Filozofia lui se bazează pe o realitate palpabilă: „Dacă „multul” crește organic, în straturi rezistente, în urma unei munci susținute, el e, fără îndoială, o dovadă de talent. În schimb, dacă e obținut mecanic, facil, prin repetări de teme și subiecte, e numai o dovadă de vanitate” („Despre „mult” și „puțin”, p.171), caracterizată prin județetea celor afirmate.

Atitudineasa, fermă, nu acceptă compromisuri, cu atât mai mult în domeniul scrisului, indiferent de proveniența greșelilor: „O frază confuză, un cuvânt inexact sau o greșeală de tipar îmi tulbură fiziologia, îmi provoacă adevărate crampe” („Un cuvânt despre mine”, p.423).

Teoretician al fenomenului literar, nu crede în „succesul de librărie” în cazul unor inși care, întâmplător, au fost în preajma unor personalități (fie în cazul șoferului lui François Mitterand, sau în cazul șoferului lui Marin Preda). Răspunsul publicistului este categoric și bine argumentat: „Rezerva față de asemenea inși nu vine din faptul că mă îndoiesc de „deșteptăciunea” lor, ci din acela că nu sînt conștienți de limitele lor. Să fim clari: șoferii pot produce anecdote despre scriitori și oameni politici. Istorioare diverse, adesea nesemnificative, adrese de popasuri secrete, frânturi de replici, ticuri, ieșiri pitorești sau vulgare. Ei nu pot să dea însă o interpretare a muncii literare sau a acțiunilor celor în serviciul cărora s-au aflat” („La judecățile șoferilor”, p.323).

*

Cu privire la terminologia folosită, „în pas cu koda”, ajunge la concluzia existenței unor cuvinte „soft”, preferate altora: pentru „luptă” și „bătălie” se folosesc „protest” și „conflict”; pentru „dușmani”, cele de „adversar” și „rival”; pentru „ură”, se folosește termenul de „intoleranță”; și cuvintele „concurs” și „competență” au înlocuit „lupta pentru viață” („Lupta pentru viață”, p.32).

O altă chestiune de maximă importanță o constituie împrumuturile. Folosirea unor termeni ca „Cool”, „O.K.”, „Waw” „și al altor bîzdîgării”,

îl determină pe autor să afirme: „Cît de mimetici sîntem, cît de ușor adoptăm ceva și de care nu scăpăm, căci e greu să-i conving pe cei care vor să te asculte” („Uau ! importăm interjecții”). Situația e una nefirească, lovind în demnitatea unui popor. Observația, desigur, una reală, sună astfel: „În urmă cu câteva secole oftam turcește și grecește, am schimbat-o, prin „bonjuriști”, pe franțuzește, am ținut-o și pe nemțește, am dat-o apoi pe rusește, acum ne-am slobozit la americănește, mîine, dacă China va deveni cea mai mare putere a lumii, o vom rupe pe chinezește” (idem).

De asemenea, folosirea exagerată, în toate împrejurările, a unui neologism, duce, cum e firesc, la demonetizarea acestuia: „Tot ce e imprevizibil, abundent, excesiv, a devenit „tsunami”. Nu mai avem nuanțe...” („Tsunami”, p.479).

Cercetând frecvența cuvântului „inimă”, aflat odinioară la loc de cinste în operele literare, astăzi, aceste termen este o raritate. Iată și explicația: „Evoluția ne-a răcit, ne-a secăt... gestul romantic de a-ți dezveli inima sau de a rupe în bucăți, ca pe o pîine și a o dărui ar fi ceva cronic. Deși se face caz de ea, emoția s-a uscat, a dispărut” („Despre inimă”, p.14).

Prin abordarea acestei teme, Constantin Călin apare ca un apărător al acestei comori, un patriot care nu declamă în gura mare, ci doar constată o realitate. Titlurile: „La români” și „România” din titluri” se suprapun unui timp, oferind exemple elocvente în acest sens.

*

Despre cartea „Gustul vieții. Varietăți critice” se poate scrie foarte mult, deoarece este un produs de cultură și un îndrumar al generațiilor. Adept al „albului bucovinean”, criticul literar Constantin Călin se dovedește a lua atitudine „împotriva prejudecăților” și care produc un gust amar. Întorcându-se de la o activitate literară a unui liceu, publicistul scria: „Axiologia lor ignoră valorile umaniste, culturale, spirituale. Foamea de bani, de bunuri materiale, avere, îi chinuie de mici. În ultimă analiză, refuzul poeziei, al „vorbilor” e refuzul educației, al ideilor” („Lozinci capitaliste”).

Stilul său este acela care atrage, fiind original și proaspăt, pe lângă un conținut obiectiv al unui timp și spațiu românesc. Este stilul unei personalități care ne aduce, prin gândirea, preocuparea și scrierea sa, mai aproape de crezul înaintașilor, transformând vremelnicia în permanență.

DESTINUL UNUI CĂRTURAR

Ion Alex. Angheluș

S-au împlinit în această vară 30 de ani de la trecerea în neființă a profesorului hușean **Ion Alex. Angheluș** (1937-1986), cărturar polivalent, poet, prozator, critic și istoric literar, estetician, monografist, publicist și traducător. Adunarea comemorativ-omagială a avut loc în orașul său de adopție (Huși), în organizarea Primăriei și Consiliului local, Colegiului Național „Cuza Vodă”, Bibliotecii Municipale „Mihai Ralea” și Casei de Cultură „Alexandru Giugaru”. Au luat parte scriitori și publiciști, cadre didactice, foști elevi, prieteni, rude ale celui prea devreme dispărut. A lăsat trei copii (Carmen Rosaura, bibliotecară, Dragoș, liber-profesionist și Corina, profesoară, directoarea Liceului din Târgu Frumos) și amintirea de neșters a unui intelectual veritabil. L-am cunoscut și l-am apreciat pe cel care, la doar 49 de ani, trecea la cele veșnice încredințând posterității o operă diversă și multiformă și regretul fără leac pentru ceea ce putea să fie dacă destinul ar fi fost mai îngăduitor.

Născut în localitatea Nuci, nu departe de București, așadar într-un topos muntean, al câmpiei magice nemurite în literatură de mari condeie, și-a desăvârșit studiile în capitală și câțiva ani a funcționat în localități rurale satelite Hușilor, pentru ca în cele din urmă să se fixeze în **urbea lui Mihai Ralea**, cum mărturisesc adesea localnicii, cu o mândrie nedisimulată. A fost profesor de limba și literatura română peste 30 de ani, la Liceul „Cuza Vodă”, azi colegiu național.

Opera sugerează marile lui însușiri și disponibilități creatoare. Volume de versuri: **Nunțile focului (1971)**, **Drumul cuvântului**

(1980), **Pânda de seară (1983)**, **Cumpărătorul de bufnițe (1985)**; **Jurnal de idei (1980)**; **Ambrozie și nectar** (în colaborare cu prof. dr. ing. Avram D. Tudose, 1978), volum eclectic dar savuros de reflecții, aforisme, versuri, anecdote, panseuri despre vie și vin recenzat favorabil de Șerban Cioculescu în „România literară”. Postum au apărut volumele: **Caii de lut, Prinț și labirint în crepuscul și Imperiul focului**. Au rămas în manuscris **Jurnalul literar**, studiu monografic consacrat revistei lui G. Călinescu, apărută la Iași în 1939, eseul critic **Eminescu și mitul insulei lui Euthanasius**, **Jurnal de idei (vol.II)**, **Introducere în opera lui Adrian Marino** precum și proiectul unei istorii a poeziei românești. A tradus din romanticul german Nicolaus Lenau. Contribuțiile de critică și istorie literară însumează zeci de articole și studii risipite în periodice și pe care un editor devotat le va însuma cândva sub copertele unui volum compact. A corespondat asiduu cu scriitori de marcă ai timpului său: Adrian Marino, Constantin Noica, Edgar Papu.

Vorbitorii prezenți în sala de festivități a primăriei au definit în acolade afective, fațetele personalității scriitorului, au judecat opera din perspectivă diacronică, au evocat anii de școală marcați de prezența fermecătoare și seducătoare a magistrului, au depănat amintiri colorate subiectiv, au încercat o situație axiologică a cărturarului în timp și spațiu, a acestui „sudist” impetuos adoptat de molcoma urbe a Hușilor: Jan Ciupilan, primarul municipiului, fost elev al profesorului Angheluș, prof. dr. Theodor Codreanu, prof. dr. Mirela Marin, scriitoarea Lina Codreanu, poetul și prozatorul Ion Gheorghe

Pricop, prof. Aurel Cioarec (care ne-a oferit tălmăciri în franțuzește din opera poetului), scriitorul Petruș Andrei, părintele Marcel Miron, umoristul Petru Brumă, poetele Aura Dan și Alina Tănase, prof. Eugenia Vornicu precum și fetele cărțurarului Carmen Rosaura și Corina Angheluș ș.a. Am reținut câteva aprecieri, judecăți și sintagme sugestive: „*Ion Alex. Angheluș a creat la Huși o școală de literatură*” (Theodor Codreanu), în marsupiul căreia s-au afirmat ulterior Ion Gheorghe Pricop, Marcel Vârlan, Cicerone Sbanțu, Aura Dan, Valentina Teclici (actualmente în Noua Zeelandă); „*În prima oră de literatură am plecat cu profesorul în oraș și am cumpărat toate revistele de cultură pe care apoi le-am citit și le-am comentat. A fost un profesor extraordinar. Și acum îmi amintesc analiza la **Rondelul rozelor ce mor** de Alexandru Macedonski. La bacalaureat toți elevii clasei noastre au luat peste 8,00 la română*” (Jan Ciupilan); „Ion Alex. Angheluș a colaborat la principalele ziare și reviste ale timpului: **Vremea Nouă, Tribuna școlii, România literară, Contemporanul, Flacăra Iașului**, cotidian în care a debutat publicistic în 1963, **Tribuna, Cronica, Ateneu, Astra, Steaua** ș.a.” (Th. Codreanu); „Angheluș a publicat în periodice 245 de materiale diverse, 181 în timpul vieții, celelalte 64 apărute postum. Eseul critic privind **Jurnalul literar** al lui G. Călinescu reprezintă lucrarea pentru gradul I a profesorului. În **Ateneu** a susținut o rubrică savuroasă de „indiscreții și anecdote” (Lina Codreanu, autoarea unui proiect de **Bibliografie critică Ion Alex. Angheluș**); „Angheluș este șeful scriitorilor din cer” (Ion Gh. Pricop); în simetrie cu această metaforă, un vorbitor opina hiperbolic: „Angheluș este un zeu coborât din Olimp!”; „Nu contează vârsta, important este să descoperi la timp ceea ce este valoros” (Mirela Marin); „Angheluș este un poet extraordinar al cailor” (Petruș Andrei); „în cimitirul orașului a fost ridicat, în fine, un monument funerar pe măsura meritelor celui dispărut ” (Th. Codreanu).

Darurile cărțurarului sunt multiple și imprescriptibile. Profesorul avea har oratoric, orizont cultural larg și calități remarcabile de îndrumător și animator. A condus mulți ani cenaclul liceului și pe acela al Casei de cultură. Amfitrionul era desăvârșit: atent, îndatoritor, generos și de o vervă inepuizabilă, până când o boală neiertătoare a început să-i dea târcoale. Un participant la „o noapte cu poetul” mărturisea cu umor: „De seara și până la miezul nopții a vorbit Angheluș și am ascultat noi, iar de la miezul nopții și până la ziuă am ascultat

noi și a vorbit Angheluș” (Gheorghe Capșa). A iubit cartea, oamenii și această specie inefabilă care sunt scriitorii. Îi cultiva, îi invita la Huși, în casa lui întotdeauna deschisă, în camera în care domina o bibliotecă somptuoasă de literat profesionist și îi delecta cu gustări și faimoasele vinuri de Huși, potențate de verbu-i nepotolit. Nu a avut o viață ușoară, a crescut trei copii alături de o femeie glacială și placidă, - după cum spuneau cei apropiați, - a fost supravegheat de organe; și-a consumat energia adesea în activități cronofage și sterile dar a izbutit să fie o prezență publică pregnantă și inimitabilă. Dacă trăia - chit că istoria literară nu se întemeiază pe ipoteze generoase ci doar pe certitudini - ar fi fost un scriitor notoriu și ar fi figurat în toate sintezele literare și dicționarele timpului său; ar fi putut fi senator ori deputat de Huși, primar ori consilier județean, atașat cultural ori profesor universitar. Sorții au decis altfel.

În ziua înmormântării sale (19 iulie 1986) o ploaie torențială s-a abătut peste oraș. Sensul mitic este acela că mortului îi părea rău că a trecut dincolo. Mă aflu în cortegiul funerar...

I. „POÈMES ÉGARÉS D'UN AUTRE SIÈCLE. CUVINTE RĂTĂCITE DIN ALT SECOL.”

Acesta este titlul ediției bilingve - franceză-română - al „florilegiului” de poezie românească prilejuit de cea de-a XXII-a ediție a Colocviilor de literatură și arte desfășurate sub egida Bibliotecii Județene „Lucian Blaga” din Alba Iulia și sub îngrijirea Centrului Cultural „Liviu Rebreanu” prin Ioan Hădărig și al Asociației la Inter Art, Aiud; volum tradus de Marcela Hădărig, cu desene în tuș special create de Ștefan Balog și publicat la Editura Napoca Star din Cluj-Napoca în anul 2015. Semnează un număr de douăzeci de poeți, dintre care unul, Nicolae Kômives, de pe tărâmul celor plecați.

Putem deduce din titlu că poemele vin dintr-un alt secol. Prin vârsta autorilor doar, căci unele poartă pecetea secolului acestuia. Ori, dacă mergem dincolo de sensul literal, vorbim fie de nostalgia pentru vremuri trecute, fie ne proiectăm într-un viitor în care ne imaginăm în alte ipostaze, fie proiectăm speranțe neîmplinite sau imposibil de realizat în cel pe care-l traversăm. Lectura și reflecția pe marginea lecturii ne conving că se poate găsi aici câte puțin din fiecare aspect deja sugerat. Vine în sprijinul afirmației și grafica, seria de copaci. Trunchiuri de copaci, când singuratici, când împărțindu-și singurătatea între ele, cu toatele noduroase, muncite, luând asupra lor povara cuvintelor spre a o purta în tăcere fie înapoi în măruntaiele pământului, fie în solicitantul și îngrijoratul prezent, fie spre primăveri ale

căror muguri vor semăna noi nădejdi. Extrem de sugestivă alegere.

Poemul Katiușei Cuculescu ne „lămurește”: „*** Cântă-n copacul care nu există,/ Țipând acut-color/ Ca orice vis./ Admir cu ochii-n gol,/ Uitarea mea persistentă/ Ștergând obsesia/ Acestui tril pretins nemuritor/ E cântecul ce-mi trezește/ Tumori și flori...” (pp. 82-83) apoi cel al lui Nicolae Kômives: *** sete/ rămasă arborilor/ oasele fiarelor/ umbresc în ziuă/ aripilor/ aripă (pp.

188-189). Corpul omenesc este asimilat trunchiului: „mourir une seule/ fois/ le toit du monde et les gouttes de pluie/ protégeant le tronc abattu -la pitié/ comme dans un sommeil je conquerrai/ encore dans la chair tordue la syllabe/ jusqu'à la mort/ soldat de l'hiver/ enfant sous la terre” - „*** să murim o singură/ dată/ acoperișul lumii și stropi de ploaie/ ocrotind trunchiul retezat - mila/ ca într-un somn voi mai cuceri/ în carnea strâmbă silabă până la/ moarte/ soldat al iernii/copil sub pământ” (pp. 186-187, N. Kômives) sau poemul „Pinocchio” al aceluiași autor (pp. 200-201). La Ioan Hădărig trupul poate deveni și o îngemănare în

care trunchiul cu greu se mai poate diferenția de trup: „fiecare piatră a bisericii lacrimă răstignită/ pe trupul de ger al/ fântânii,/ așezare de furnici cu aripi de ceară/ mușcând flacăra crucii/ jilț trecătorului/ la picioarele timpului/ jărătic presărat pe trupul lui,/ fântâna însângerată săpată în ochii/ tânărului/ când mâna îi caută

răsuflarea/ stâlpi de nisip pe care a încrestat/ anotimpul trădat/ frunze zidindu-se în lacrima amantului/ râu adormit în poem” („Râu adormit în poem” - „Rivière endormie dans un poème, pp. 102-103).

Și apoi, cum să încorsetăm poezia, dăruită nouă din alte lumi prin cuvintele și formele celei pe care o traversăm? Rimate sau în versuri albe, poemele parcurg sau dezvăluie, eliberează, într-o tonalitate răzvrătită, cu întristare sau lipsă de speranță, cu resemnare, dar niciodată într-un limbaj fără perdea cu care ne-au obișnuit destule creații de după 1989, căutările prezentului, căutările eterne ale

sufletelor care merg mai departe în cotidian, ale celor care doresc să descopere, să se descopere, fie prin iubirea din mica familie care-și găsește ecouri în natura întreagă (Ioan Hădărig, Lucian Buta), fie prin reflexe nebănuite ale obișnuitului (Cassandra Ioan), fie în stilul cioranian pe alocuri al lui N. Kômives sau Stelian Petrescu, bacovian (Teodor Laurean), ori bântuit de cuvinte și infinit (Sergiu-Petrică Pașca), povestind îngemănarea spațiului rural cu existența (Iacob Buta).

Dificultățile de tălmăcire nu sunt puține, meritul traducătoarei sporind prin această necesitate a confruntării cu stiluri diferite.

II. Ștefan Balog, *Gânduri nefiltrate*

Poezie și gravură. Arta cuvântului, artă vizuală. Două universuri, două forme de expresie. Drum refăcut. Poemele lui Blaga se nasc din imagini invizibile ochiului obișnuit, Ștefan Balog le conferă vizibilitate. Să fie vorba despre imagini identice? Ele sunt rezultatul întâlnirii a două universuri interioare și a ceea ce se poate transpune prin tehnica acvaforte, ea însăși trecută prin filtrul unei personalități. Tehnică adecvată acestui gen de joc a poemului-imagine. Un univers în alt univers, o posibilitate de schițare a gândului-trăire ce lasă loc altor forme de manifestare. Gând în gând, imagine în gând, imagine în cuvânt, cuvânt în imagine, trăire în trăire... un joc mult mai complex decât cel al păpușilor rusești, o perfectă înlanțuire fractală. Propunând jocul acesta, Ștefan Balog ne invită să deschidem o carte și încă o carte...

Poetry and printmaking. Word art and visual arts. Two universes, two forms of expression. Rebuilt paths. Blaga's poems come to life from images the common eye cannot perceive, Ștefan Balog makes them visible. Should there be identical images? They result from the meeting of two different interior universes and from what the etching technique submitted to the filter of a personality may transpose. An adequate technique for this kind of poem-image game. A universe in another universe, a possibility of outlining a living thought by giving place to other forms of manifestation. A thought in another thought, an image in the thought, an image in the word, a word in the image, a living into another living... a much more complex game than the one of Russian dolls, a perfect fractal concatenation. By proposing this game, Ștefan Balog invites us to open a book, then another book...

Gânduri nefiltrate/ Unfiltered Dreams/ Unverblümte Gedanken. Blaga văzut de/ seen by/ von gesehen Ștefan Balog, Alba Iulia, Editura Altip, 2016.

O cărticică de o sută de pagini. Treizeci și cinci de poeme blagiene, treizeci și cinci de imagini. Poezie și gravură. Arta cuvântului, artă vizuală. Două universuri, două forme de expresie. Drum refăcut. Poemele lui Blaga se nasc din imagini invizibile ochiului obișnuit, Ștefan Balog le conferă vizibilitate. Să fie vorba despre imagini identice? Ele sunt rezultatul întâlnirii a două universuri interioare și a ceea ce se poate transpune prin tehnica acvaforte, ea însăși trecută prin filtrul unei personalități. Tehnică adecvată acestui gen de joc a poemului-imagine. Un univers în alt univers, o posibilitate de schițare a gândului-trăire ce lasă loc altor forme de manifestare, non culoarea

făcând loc altor și altor interpretări. Gând în gând, imagine în gând, imagine în cuvânt, cuvânt în imagine, trăire în trăire... un joc mult mai complex decât cel al păpușilor rusești, o perfectă înlanțuire fractală. Propunând jocul acesta, Ștefan Balog ne invită să deschidem o carte și încă o carte... să căutăm poemul, să-l citim sau să-l recitim în întregime pentru a îmbogăți înțelegerea imaginii.

Câte imagini, atâtea frânturi de poeme așadar. Am deschis cartea, la întâmplare, la pagina 20 și mi-am spus că ar fi bine să nu merg mai departe de șase pagini. Frântura de poem de la pagina menționată vine din „Lauda suferinței”. Ștefan Balog a ales versurile 5-7 din totalul de 26:

„Suferința poate fi întuneric, tăciune în inimă,/ pe frunți albastru ger,/ pe coapsă ea poate fi pecete arsă cu fier”. Pentru mine, imaginea gravată are conotații apocaliptice, cu marcă pronunțată a masculinului și femininului devorator. Dacă citim poemul mai departe vedem că „în bulgăre de țărână” suferința devine „o lacrimă sau sâmbure de cer”, iar „Lauda suferinței” este o rugăciune. „Atâția dintre semeni nu prea știu/ ce să înceapă-n zori cu suferința./ Ei nu-și dau seama nici spre seară de prilejul/ chemat să-nalțe mersul, cunoștința./ Suferința poate fi întuneric, tăciune în inimă,/ pe frunți albastru ger,/ pe coapsă ea poate fi pecete arsă cu fier,/ în bulgăre de țărână/ o lacrimă sau sâmbure de cer./ Nu mai calcă pe pământ/ cine calcă-n suferință./ Ea schimbă la față argila, o schimbă în duh/ ce poate fi pipăit, duios, cu știința./ Tată, carele ești și vei fi,/ nu ne despoia, nu ne sărăci,/ nu alunga de pe tarâmurile orice suferință./ Alungă pe aceea doar care destramă,/ dar nu pe-aceea care întărește/ ființa-ntru ființă./ Fă ca semenii noștri,/ de la oameni la albine,/ de la-nvingători la biruiți,/ de la-ncoronați la răstigniți, să ia aminte/ că există pretutindeni și această suferință,/ până astăzi și de-acum înainte/ singura legătura între noi și tine.” Ștefan Balog alege însă partea aproape lipsită de speranță, ca un avertisment.

La pagina 22 ne întâlnim cu poemul „Cântec în doi”, din care artistul a ales două versuri din ultima strofă: „Doi sîntem, când cu umbra lor/ ne împresoară-n lume norii”. De data aceasta speranța reînnoiește, avem bucuria întâlnirii celor două ființe, în care sâmburele conștienței îndulcește suferința, pentru că „veninul este amestecat cu miere”: „Doi suntem, când cu umbra lor/ ne împresoară-n lume norii”, nu înțelegem încă pe deplin tâlcul luminii, dar, mergând înainte împreună, prindem curaj. Gravura aduce în prim plan primăvara naturii, întâlnirea copacului cu floarea, cu trimitere spre stampele japoneze: „Și vine toamna iar/ ca dup-un psalm aminul./ Doi sîntem gata să gustăm/ cu miere-amestecat veninul./ Doi sîntem gata s-ajutăm/ brândușile ardorii/să înflorească iar’ în noi/

și-n toamna-aceasta de apoi./ Doi sîntem, când cu umbra lor/ ne împresoară-n lume norii./ Ce gânduri are soarele cu noi -/ nu știm, dar sîntem doi.”

laț și pagina 24, cu ultima strofă din „Suprema ardere”, poem în care umanul se întrepătrunde cu divinul. În imaginea gravată, sfeșnicul este căușul palmei stângi a unui om al zilelor noastre. Palma dreaptă o sprijină pe cea stângă, ca pentru a ține lumânarea în echilibru. Brațele întinse pot sugera că atenția este concentrată asupra luminii ce cuprinde totul în jur în așteptarea cântecului care, aici, nu vine, nu încă: „Ard molcom lumânările/ de ceară în sfeșnice. un tâlc s-alege sibilin/ prin umbrele veșnice./ Pe vetre și în capiște/ s-ațâță jeraticul./ S-aprinde ambra pentru zei,/ și mirtul, sălbaticul./ Și arde untdelemnul/ în opăișul cu toarte, pentru vieți ce vor veni,/ dar și pentru moartele./ Dacă lumina ar cânta/ vărsându-și puzderia/ noi am vedea/ cum cântecul/ consumă materia.”

Citind și privind în continuare, din această perspectivă, mintea mea a creat imaginea unei călătorii, a unui parcurs al ființei umane care nu se simte „aruncată” în lume ci, dimpotrivă, „pribegeste”, detașată de „cântăreții bolnavi”, a renunțat să „strige în pustie” și, „în trupul dăruit de munți”, cu sufletul renăscut, când „ațipit între flori de mac”, când înțelept ori melancolic, când în iad, când în rai, când visător, când înfierbântat, caută „tâlcul solar”. Cartea aceasta, tălmăcită în engleză și germană, poate deveni tovarăș de drum.

UN DESTIN (POETIC) BLESTEMAT

Voce discretă, dar nu indistinctă în peisajul literaturii române contemporane, prozatorul, traducătorul și poetul **George D. Piteș** apare pe piața literară cu cel de-al 27-lea volum al său, *Destin blestemat*, Editura Bibliotheca, Târgoviște, 2015, o carte insolită izvorâtă din suferință și tristețe nemărginită față de unicul său fiu, Radu Teodor, dispărut într-un stupid accident.

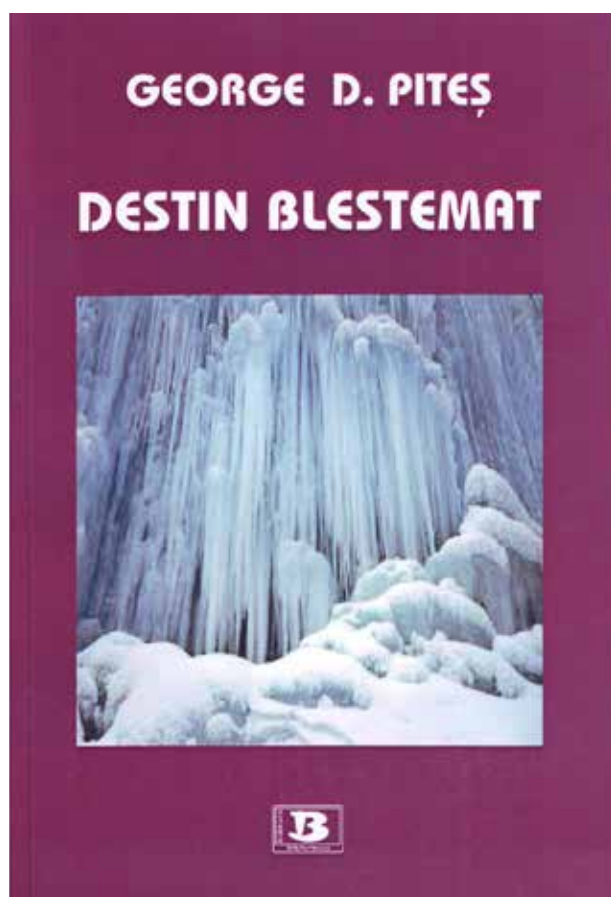
Într-o prefață pe cât de succintă, pe atât de comizerativă, George Coandă afirmă că avem în față „o spovedanie, o izbăvire de sine întru îndumnezeire, o împărtășanie în Lumina din Lumină, care învăluie sufletul său în zăbranicul durerii nemângâiate și din care se ivesc cu grație florile speranței, asemenea unor petale ninse din aripile îngerilor”.

Cunoscând acest fapt tulburător, ilustrațiile de pe prima și ultima copertă ni se dezvăluie ca două metafore superbe, cu o conotație destul de sugestivă, desemnând o cascadă de lacrimi care nu poate stinge vulcanul ce erupe dintr-o inimă arzând de dor sfâșietor.

Cartea este alcătuită din 360 de tristihuri care respectă cu stictete structura haikului (5+7+5 silabe), dar autorul se abate cu nonșalanță de la spiritul acestuia și nici nu recunoaște că ar fi intenționat să se reproducă în ipostază de haijin, de urmaș al lui Basho. Pe pagina a patra ne întâmpină un motto: „Dincolo de veci/Nu vom mai lăsa nimic/Să ne despartă!”; un memento semnificativ ce

ne transmite ecoul prelungit a trei cuvinte fatidice: *dincolo*, *nimic*, *desparte*, trei pumnale împlântate într-o inimă nevinovată. Consultând un dicționar de simboluri, vom afla că numărul trei definește echilibrul și ordinea perfecte, totalitatea cosmică (lumea subpământeană-pământul-cerul), unitatea divină (Tatăl-Fiul-Sfântul Duh) și cea umană (trup-suflet-spirit) etc. Deci, nu întâmplător a apelat autorul la terțină.

Cu o discretă, dar sigură conștiință a valorii sale, George D. Piteș scrie o poezie livrescă și anxioasă, o poezie dependentă oarecum de un evident narcisism al frazării, dar impunându-se ca o conștiință neclintită, intrigată de spectacolul funest la care este obligat să asiste. Peste tot ne întâmpină un discurs scrâșnit, neguros, un peisaj interior marcat de neliniște, amărăciune și suferință surdinizată: *Surde și oarbe/Rânjesc pusturile/Cu sticlele gurii; Suflete pustii/Printre candelă arzând/Nemărginirea; După bucurii/ Océane de tristețe/ Și resemnare; Visul nevisat - / Povestea iubirilor/ Ucise-n fașă; Păcatul nostru - /La gâtul copiilor/ Piatră de moară; În inimi pustii/ Curcubeu de regrete/ Se strânge plângând; Orfan de tine/ Sărut buchetul de flori/Cules din infern; Jalnică noapte/Împarte veșnicia/ În două tristeți; Te rog în genunchi/ Cu-n prunc în brațe/ Iartă-ne, Doamne!; Sărut nisipul/ Ce păstrează dulceața/Urmelor tale; Tot ce se vede/ Dincolo de oglindă/ Ochii tăi plângând.*

rostește discursul limpede, fără stridențe, preferând să-și exprime sentimentele în sintagme precum cele amintite mai sus, care să declanșeze șiruri de interogații în mintea cititorului.

Aflat la zenitul forțelor sale creatoare, George D. Piteș trimite umanității un strigăt disperat al anxietății și aprehensiunii, al stării de pustiu și singurătate, având sonoritate de recviem mozartian. Într-un fel de consemnare cinematografică a realității, poetul reconstituie un tablou complex de imagerii ale morții, presărat cu premoniții, semne funeste, peceti ale fatalității, comunicarea realizându-se metaverbal, mai mult prin nerostiri decât prin verbalizare. O viziune crepusculară, apocaliptică creează senzația de pierdere irecuperabilă a armoniei orfice a lumii și de cufundare în haos, prin asumarea suferinței universale. Spre finalul cărții, senzația de pustiu se estompează, lăsând să triumfe încrederea în puterea magică a cuvântului ca soluție pentru salvarea ființei umane. Apele se despart, de o parte, fiul cu destinul său blestemat, de cealaltă parte, tatăl cu un destin poetic în plină afirmare.

Protestul surd, scepticismul, disperarea, nostalgia, viziunea sumbră sunt liniile de forță ale acestui dramatic dialog liric despre condiția umană, despre adevărurile grave ale vieții. Poemele suferă de prea multă cerebralitate, ceea ce estompează uneori acele oaze de lirism. Este o poezie carteziană, lipsită de figural care se consumă comunicațional, punând în umbră emoționalul.

La nivel simbolic domină cuvinte-cheie ce surprind frânturi de gânduri, de stări, de puzzle așezate într-o ordine aleatorie: *lacrimi uscate, sfârșitul lumii, cadavrele viselor, ultimul Vezuviu, lava clipei, fluturii striviți, pruncii lui Iuda, râuri de smoală, coșmar nesfârșit, durerea mută, ochi lăcrimând, pustiuul durerii, inimi frânte, neagra nebunie, pustiuul din noi, ploaie de lacrimi, rugul din noi, marș funebru, durere mută, potop de lacrimi, inimi frânte ș.a.*

Multe din aceste terține sunt poeme ale întrebărilor și ale revoltei împotriva condiției umane, cititorului oferindu-i-se un itinerar inițiativ ce se constituie într-o pedagogie existențială a iubirii și a morții. Poetul își

Marcel Seralio, *Destin împlinit*

Argument

Păstorii

Urcați în leagănul munților, păstorii par pietre albe și sure și negre, stânci mișcătoare în locuri încremenite de veacuri.

Din marea sa milă, Dumnezeu dă ploii și furtunii, copacii se pleacă și vuiesc, pâraiele se umflă și curg speriate, dar păstorii stau neclintiți lângă turmele lor.

Duhurile adâncurilor se dezlănțuie, se macină și se rostogolesc mari lespezi și bolovani rotunjiți de vânt, vietățile codrului se ascund, însă păstorii stau neclintiți lângă turmele lor.

De mii de ani, înveșmântați în neguri și rezemați în băte, întovărășiți de câini credincioși și de fluier, povestindu-și în doine singurătatea și dorul, păstorii stau neclintiți lângă turmele lor ca niște voievozi credincioși poporului care și-a pus nădejdea în ei.

(Din vol. **Vânturi și valuri. În moara mea. Poeme și pamflete**, Iași, Ed.Printis, 2013, p. 75)

Ion Popescu-Sireteanu

Cuvântul pană

Cuvântul latin *pinna* a dat în română **peană** și **pană**.

Prezentăm sensurile după DLR, organizate în două grupuri semantice:

1.1. „Fiecare dintre formațiile epidermice carnoase care acoperă corpul păsărilor, servind la protecția lui și la zbor, compusă dintr-un cotor, pe care, lateral, sunt așezate simetric fire (pufoase)”. Prezentăm câteva contexte: **Le mânca așa crude cu pene cu tot** (Creangă); **Cobzarul schimbau neconținut penele de găscă rupte de-atâta zor** (Delavrancea); **Cu pene albe, pene negre, O pasăre cu glas amar Străbate parcul secular** (Bacovia); **Paserea paradisului, schimbându-și penele, Presară poienile** (Isanos); **C-amândoi ne potrivim, Și la ochi și la sprâncene, Ca doi porumbei la pene** (Jarník - Bârseanu); **Cucule cu pene sure, Ce cântă vara prin pădure?** (Folclor Transilvania). Se zice: **E ușor a te ridica pe penele altora** (Zanne); **Pana cocostârcului/ Bate fața târgului (=clopotul)** (Gorovei); **O ridicai ca pe o pană pântre mulțime** (1848); **Are să ți se pară că ești ușor cum îi pana** (Creangă); **Sprâncenele dimitale, Pene de privighetoare** (Jarník - Bârseanu).

Cuvântul este întrebuințat în construcția unor expresii: **Ușor la pene** = îmbrăcat subțire, sumar, iar prin extindere: prost îmbrăcat, zdrențaros. **Smuls de pene** = rușinat, umilit. **A se umfla în pene** = a se fuduli, a se îngâmfa, a se lăuda (Zanne); **a scăpa ca prin pene** = a scăpa cu greu dintr-o situație complicată, dintr-o primejdie; **a scăpa ca prin urechile acului** (Zanne); **a scoate pene** = a ajunge într-o situație bună; a se îmbogăți (idem). Cuvântul este folosit în unele compuse: **pana-zburătorului** este numele unor plante; **pana-gâștei** denumește o specie de mușchi; **pana-cocoșului** este alt nume al stânjenelului. **Pană** înseamnă și **pană** (de găscă) folosită la măturatul vetrei, la șters praful.

2. La plural, **pană** are sensul „fulgi de pene, curățate de cotoare, folosite la umplerea pernelor, saltelelor etc.”: **Penele de pasere-găină, rață, găscă, curcă... se întrebuințează la umplerea pernelor** (Pamfile).

3. **Pană** din aripă de găscă, ascuțită și despicată la vârf, folosită în trecut la scris cu cerneală. În limbajul poetic tot ceea ce servește la scris (cu cerneală): **Pene de găscă pentru scris** (a.1832); **Mai bine trec cu tăcerea sau îmi**

frâng pana (Ghica); De ce pana mea rămâne în cerneală, mă întrebi (Eminescu); A scris în fuga mare de scârțâia pana strașnic (Caragiale); Plin de grije, peană nouă moaie popa-n călimară (Goga); Aci, pe masa asta, ai hârtie de scris și o pană (Camil Petrescu); Muie pana de găscă în cerneală și scrise (Sadoveanu); În trecut se scria cu pană de găscă, de aceea pană a ajuns să aibă înțelesul de instrument cu care se scrie (Graur).

Expresia **a avea pană (frumoasă)** înseamnă „a scrie frumos” (Zanne). Figurat, **pană** înseamnă „stil, mod de a scrie al unui autor, îndemânare, măiestrie, talent de scriitor; arta de a scrie”, iar prin extindere înseamnă chiar „scriitor”.

4. „Plută făcută din cotorul unei pene, folosită pentru a ține cârligul undiței la adâncimea voită”. Mai poate însemna „momeală”, „nadă”.

5. „Podoabă făcută din una sau mai multe pene, care se poartă în pălărie, în păr etc.”. Exemple: **Coifu nalt cu penele, Ochii cu sprâncenele** (Eminescu); **Are mantăi, pălărie cu pană, spadă** (Călinescu); **Pe cap căciulă cu pană, ca a lui Peneș Curcanul** (Stancu); **Fă-mă peană-n clopul tău** (Jarník - Bârseanu). **Peana după clopul meu/ Va cădea de dorul tău** (Folclor din Transilvania).

6. Prin Transilvania, Banat, Moldova, **pană** este „o floare de grădină sau de câmp”, iar prin extindere este o „podoabă pentru pălărie (purtată de flăcăi), făcută din flori naturale sau artificiale”, sinonim cu **păun**: **Bade, peană de**

mușcată, Ce nu vii la noi vreodată? (Podariu) „Pui cununi de pene și din grădină și de pe câmp (ALRT).

Cuvântul face parte dintr-o seamă de compuse: **pene-fecioarești**(-mierii) sau **pene de toamnă, pene-de-ale-domnești** numite **ruși-de-toamnă; peană-de-iarnă** sau **pene-de-iarnă** au, la singular, numele **tufănică** etc.

7. **Pană** se mai numește **pănușă de porumb**.

8. **Aripă** sau **aripioară de pește, înotătoare**.

II.1. Al doilea grup semantic cuprinde numele unor obiecte asemănătoare cu o pană.

„Bucată de lemn sau de metal, de obicei de forma unei prisme triunghiulare, întrebuințată pentru despicarea lemnului, pentru detașarea unor bucăți dintr-un material etc”, sinonim cu **ic**.

2. „Numele mai multor piese sau obiecte asemănătoare cu o pană”, toate prezentate amănunțit în **DA**.

Diminutiv al lui **pană (de scris)** este **peniță** (la condei, la stilou), iar **pănușă** este una din foile care învelesc știuletele de porumb.

Cuvântul **pană** a devenit nume la dacoromâni și la aromâni. Tot în categoria numelor se grupează **Peneș și Penișoară**.

Aromânii au **peană** în contexte precum: și **ț-deade soarele peane** = și soarele ți-a dat aripă; **carte scriată cu peană di corbu** = scrisoare scrisă cu pană de corb. Și meglenoromânii au **peană**.

Econ

Am găsit acum revista în cutia poștală !!!

Merci din suflet !!! E o revistă minunată, mă bucur că sunt luat în seamă.

Cu drag, **Alexandru Jurcan**

Cluj Napoca, 27 mai 2016

I. În cea mai bună dintre lumile posibile...

În rezumat, pentru a atinge esența problemei: S3 (eseul literar) de la Bacalaureat -2016, ediția de vară, limba și literatura română, a născut o furtună care a depășit marginile paharului. Atât unii candidați de la profilul umanist cât și unii de la filiera tehnologică au cerut **dreptate** într-o petiție on-line adresată M.E.N.C.S. și, deopotrivă, opiniei publice: să fie considerate romane de analiză psihologică și cele realist-obiective (gen **Enigma Otiliei** de G.Călinescu și **Moromeții** de Marin Preda), nu doar cele subiective (precum romanele camilpetresciene), respectiv, romanul predist citat mai sus să fie socotit **interbelic**; așadar, să fie luate în considerație la notare. Situația este grotescă și de un haz enorm chit că un număr important de adolescenți au nelinești adânci și suferă. Cum examenul s-a încheiat și rezultatele sunt știute acum putem discuta calm, la rece, fără istericale justițiare în marginea acestei situații fals litigioase. Intervenția promptă a criticului literar Nicolae Manolescu a avut poate darul să mai potolească elanul unora, dar subiectul a rămas fierbinte mai multe zile.

Prin programa liceală, respectiv, programa de bacalaureat - două documente esențiale din curriculum - elevii învață, între altele, câteva romane realist-obiective (dorice), câteva romane subiective (ionice), întemeiate pe analiza psihologică (întâlnită și la cele din prima categorie), iar în clasa a XII-a sunt familiarizați cu narațiunea romanescă de tip corintic (respectăm clasificarea limpede din eseu manolescian **Arca lui Noe**, citat în bibliografia liceală). Romanul corintic nu intră deocamdată în vederile autorilor de subiecte, scriitorii respectivi nefiind canonici.

Prima distincție clară, de care elevii nu pot să nu țină cont, este aceea dintre **obiectiv** și **subiectiv**. În romanul de tip obiectiv, naratorul este în afara lumii operei, detașat, contemplativ și creditabil, narațiunea este organizată la persoana a III-a, folosindu-se toate cele trei tipuri de focalizare: externă, internă și zero. Terminologia aceasta este familiară elevilor de liceu, aceia care au fost mereu atenți și receptivi. În romanul subiectiv, denumit uzual de

analiză psihologică, naratorul se află **în**lăuntrul **scriiturii**, face parte din lumea operei, poate fi personaj, martor comentator etc.; narațiunea este structurată la persoana I, accentul căzând pe introspecție. Apelând exclusiv la propria conștiință și la memorie, naratorul subiectiv nu poate fi creditabil decât în măsura în care noi toți respectăm - ca și în cazul romanului obiectiv - convenția literaturii.

Distincția operată mai sus între două tipuri de romane, cu simplificările de rigoare pentru a nu plictisi cititorii, ține de **locurile comune** în demonstrația la clasă. Așadar, elevii profilului umanist n-au nicio scuză dacă au rătăcit potecile. În cel de-al doilea caz (la filiera tehnologică) solicitarea este de-a dreptul grosolană și aiuritoare romanul **Moromeții** (1955) să fie considerat... **interbelic** (sic!). Nici măcar un **edict divin** n-ar putea schimba atributul romanului predist din **postbelic** în **interbelic**, cu atât mai puțin M.E.N.C.S. ale cărui puteri pământești (nu celeste) sunt fatalmente limitate. Un informatician hâtru, competent în domeniul lui, fiind cooptat în lotul antrenorilor olimpicii, a venit cu o soluție trăsniță de ordin sarcastic: dacă anul apariției romanului nu poate fi schimbat, am putea să mutăm eventual anii celei de-a doua conflagrații mondiale (1939-1945), fixând-o între 1956-1962. Numai așa protestatarilor online li s-ar putea da satisfacție. Personal nu cred în teza conform căreia ministerul Educației ar întinde capcane absolvenților de liceu pentru a-i pune în dificultate. Realitatea este mult mai prozaică. Unii bacalaureați nu pot să distingă pur și simplu între **interbelic** și **postbelic** din motive ce țin de precaritatea pregătirii lor literare. Alții nu pot să facă distincția între **subiectiv** și **obiectiv**, ori între romanul **realist tradițional** și romanul **modern de analiză psihologică**. Inexperiența, lecturile sărace, meditațiile-dopaj, pe ultima sută de metri, tracul, memoria neexersată, confuziile ca efect al dezorientării îi fac să eșueze. Uimitor este că tocmai acești adolescenți devin brusc vocali, protestează, semnează petiții, își narcotizează părinții și-i fac părtași la cauza lor, inevitabil pierdută. Avem o singură consolare: „spectacolul” acesta

desfășurat în spațiul virtual, zgomotos și revendicativ, face parte din mitologia negativă, apocrifă a vremurilor noastre.

Ne amintim de un episod oarecum similar, consumat cu aproximativ un deceniu în urmă, când li s-a cerut elevilor să redacteze un eseu despre condiția intelectualului. Cei mai imprudenți au ales pe Ilie Moromete, protagonistul din *Moromeții*, fiindcă auziseră la clasă sintagma *țăranul-filosof*. Fără să cugete prea mult, l-au decretat pe eroul predist *intelectual*, trăgându-l cu forcepsul într-un tipar străin. Și atunci s-a vorbit de o capcană perversă a autorilor de subiecte. Cum vedem, istoria este nu doar ciclică, este și ironică.

Este de dorit ca asemenea experiențe consternante să nu se repete. Îndrăznim să formulăm câteva sugestii. 1. Mai atente și mai riguroase explicații la clasă privitor la: periodizarea literaturii române, reperele istorico-literare esențiale, contextualizarea scriitorilor canonici (care nu sunt „suspendați” și eterici, aparțin epocii lor și suportă determinismele obiective inerente), conexiuni interdisciplinare, tălmăcirea semantică a tuturor noțiunilor cheie, a conceptelor operaționale, a termenilor obligatorii de istorie

literară, totalitatea curentelor literare studiate, a tipurilor de texte și mesaje. 2. Ar trebui lărgită sfera scriitorilor și operelor, ca acum aproximativ 20 de ani în urmă: *Sărmanul Dionis* de Mihai Eminescu, *La țigănci* de Mircea Eliade, *Mistreții erau blânzi* de Ștefan Bănulescu și - de ce nu? - o nuvelă de Eugen Barbu ori Nicolae Velea. Poezia postbelică poate fi ilustrată la bacalaureat nu doar cu Nichita Stănescu ci și cu Al. Philippide (uitat pe drum) și contemporanul nostru Emil Brumaru. La dramaturgia postbelică putem avea pe lângă Eugen Ionescu (*Cântăreața cheală*) și Marin Sorescu (*Iona*), pe Horia Lovinescu, D.R. Popescu și „ultimul postmodern” Matei Vișniec. 3. Pentru a nu mai face „victime” fără voie, ministerul ar putea introduce în enunțurile de bacalaureat titlurile explicite ale operelor ce trebuie analizate. Dacă tot mărim numărul autorilor studiați, s-ar putea oferi o compensație elevilor, indicându-li-se „țintele” concrete. S-ar stopa valul estival de acuze, ipoteze, suspiciuni și verdicte deloc măgulitoare la adresa funcționarilor ministerului de resort, a făuritorilor de subiecte. Am trăi în felul acesta **în cea mai bună dintre lumi posibile**, conform utopiei lui Leibnitz.

II. Filosofia șefului de promoție...

Aș fi putut să fiu șef de promoție liceală dacă m-aș fi străduit mai mult...dar acum e prea târziu. Vorba unui poet: „Sunt trist și toate cărțile-s citite!” Cu peste 50 de ani în urmă liceanul român era „asaltat” de alte provocări și tentații: filme cu Jean Marais, Sarita Montiel, Sophia Loren, Kirk Douglas, Burt Lancaster, și alți „monștri sacri” ai marelui ecran, cu faimosul Raj Kapoor din *Vagabondul* (biletele se vindeau sub supravegherea strictă a Miliției, dar tot se spărgeau geamurile de la intrare); adolescenții își transmiteau cărți pe sub mână, inclusiv Jules Verne și Mihail Drumeș (cum ar zâmbi superior un licean de astăzi la asemenea naivități ale unor „fraieri!”); erau obligatorii plimbările dus-întors, ore în șir pe principalul bulevard al orașului, fie în vacanțe, fie în repausul duminical (se învăța și sâmbăta pe atunci), ca să nu mai vorbim de celelalte ispite irezistibile: parcul Zăvoi, dealul Capela, scăldatul în râul Olănești sau în fratele mai mare (Oltul), pescuitul la clean sau mreană cu bețe de bambus, explorarea livezilor și grădinilor din proximitate, a pădurilor și luncilor

înverzite, achiziționarea frauduloasă de cireșe, mere, pere, prune, nuci, gutui, mure, zmeură, coacăze, castraveți și ridichi de lună (după vreme și... anotimp). Două ștranduri, unul cu acces limitat fiind al unității militare, expediții per-pedes la Olănești, Govora, Călimănești-Căciulata, călătorie inițiată spre izvoarele cu saramură naturală de la Ocnele Mari - iată „bornele” unei adolescențe magice. S-a înțeles din detaliile de mai sus că este vorba de orașul Râmnicu Vâlcea.

Astăzi altele sunt „rânduielile” ca să vorbim în termeni sadovenieni. Calculatorul, tableta, telefonul mobil, filmele și jocurile video, mesageria virtuală, siteurile de socializare, o uriașă frenezie globalizantă - iată provocările prezentului. Lectura cărților de hârtie? plicticoasă ocupație cronofagă! Secolul impune un alt stil de viață, altă filozofie, altă mentalitate, o conectare totală la tehnologia modernă, părăsirea tabuurilor, dezinhibare, tupeu, aroganță, țigară, alcool, droguri, sex. Veacul înaintează, tinerii trebuie să țină pasul

cu spiritul vremii lor.

Ca și până acum școala românească dă neobosită șefi de promoție, pe trei paliere: gimnazial, liceal și universitar. Sunt copiii de excepție, care, după ani de muncă susținută, după mii de ore de studiu, după cursul festiv și serbarea finală culeg laurii victoriei. Un șef de promoție este o vedetă, fie și efemeră în raport cu desfășurarea inexorabilă a vieții; el figurează în documentele școlare, transmite o cheie simbolică mai departe, este în prim-plan în fotografia de grup, în albumul clasei, este lăudat unanim și poate fi înscris pe placa de marmură de la intrare, alături de antecesorii săi și de directorii lăcașului de instrucție și educație. Unele instituții au asemenea plăci, altele nu. Șeful de promoție este un lider intelectual, un reper valoric și o pildă vie dar nu o entitate infailibilă. Nuanțele contează.

Zicerile unor proaspeți absolvenți de liceu, aflați mult deasupra mediei generației lor, merită să fie luate în seamă. Opțiunea tânărului T.B. (19 ani), șef de promoție la un liceu vocațional cu profil sportiv, este categorică și are o rezonanță specială: „Îmi doresc foarte mult să părăsesc România”. Iată un enunț asertoric ce stârnește sentimente diverse. În avântu-i juvenil, proaspătul absolvent de liceu, promoția 2016, nu clipește când își exprimă intenția de a abandona țara natală, rudele, prietenii, un spațiu geografic și efectiv unic ce i-au imprimat o „matrice stilistică inconfundabilă, după cum ar spune Lucian Blaga. Până la a-și împlini visul are două variante mai terestre: fie la școala militară de subofițeri de jandarmi de la Fălticeni, fie la Facultatea de Educație fizică și sport de la Iași. Plecatul afară intră obligatoriu în sistemul de valori al tinerilor români, pentru care **patrie, patriotism, demnitate națională, ethos, spirit identitar** sunt concepte abstracte și nebuloase.

Mai rezervată, A.P.H., absolventă și șefă de promoție a unui colegiu economic, declara cu senină detașare: „Nu exclud varianta plecării în străinătate”. În tălmăcire liberă, dacă se vor întruni condițiile favorabile nu va ezita să treacă granița pentru a se afirma pe alt meridian. O altă șefă de promoție, de la un colegiu național vasluian, nu mai are întrebări dubitative ci doar certitudini: a fost deja admisă la o prestigioasă universitate britanică. Pentru adolescenții români din 2016 nu mai există bariere lingvistice; ei au învățat de mici limba engleză (unii elevi din ciclul primar urmează deja cursurile Cambridge), ori sunt familiarizați cu spaniola, italiana și chiar germana (unii mai exotici învață limba rusă, iar câțiva mizează pe latina sau neogreaca).

Engleza le oferă biletul de liberă circulație în toată Europa dar și în lumea nouă. Conjuțești cu vocația occidentului au ajuns în ultimii ani în Danemarca, Norvegia și Olanda și declară cu mândrie că și-au însușit deja limba acestor țări, contează pe contracte ferme și intenționează să rămână. Dinamica forței de muncă tinere este impresionantă și naște deja complexe de inferioritate la vîrstnicii români. Opțiunile post-liceu ale elevilor de frunte sunt orientate către medicină, politologie, relații internaționale, economie, informatică și chiar arte plastice și muzică. Aceste domenii le garantează - mai devreme sau mai târziu - șansa de a lucra în străinătate. Este suficient să reamintim exodul medicilor noștri și al asistentelor - ceea ce a produs diferite deficite dramatice de cadre medicale în spitalele județene de urgență. Recentele măririi de salarii din sistemul bugetar, decise de Executivul tehnocrat, nu vor soluționa problema resursei umane. Niciun spital din România nu poate garanta salarii lunare de 5000 de euro pentru medici, suma reprezentînd salariul lunar occidental pentru această breslă.

Filosofia pragmatică a șefilor de promoție se poate extrapola la o întreagă generație, dispusă să plece în orice condiții, fiindcă acesta este modelul impus în epoca post-decembristă. Totul se mișcă, totul curge, lumea nu mai are răbdare să aștepte revirimentul socio-economic românesc, își caută fericirea oriunde în spațiul occidental și se întoarce aici doar din rațiuni sentimentale la rude și prieteni, de câteva ori pe an.

Datul obiectiv rămâne neschimbat întrucât aceasta este dialectica vieții românești în contemporaneitate. Retorica iubirii de țară rămâne neputincioasă în fața spectrului sărăciei.

CĂLĂTORIE INIȚIATICĂ PRIN LITERATURĂ

Motto: „O călătorie în lumea tăcută a cărților este mai mult decât o aventură, o aventură care, de cele mai multe ori, nu presupune niciun fel de risc, pentru că este o călătorie de plăcere prin imperiul visurilor, al imaginației și al construcțiilor metaforice(...)”

Emilian Marcu

Mioara Bahna este un nume de referință în peisajul actual al literaturii române, tot mai prezentă cu cronici și recenzii literare în presa vremii, dar mai ales prin cărțile *Aventura lecturii Scriitori străini*, *Aventura lecturii Poezia română contemporană*, *Aventura lecturii Proză română contemporană*, *Sensuri*.

Autoarea se impune în atenția unui public avizat, de lectură, printr-un stil comprehensiv și persuasiv (cuvinte sinonime într-o oarecare măsură) în același timp, în abordarea fenomenului literar, fiind la curent cu toate aparițiile culturale din spațiul românesc și universal, tratând în cartea *Zigzag prin literatura lumii*, apărută la Editura Junimea, Iași, 2015, pe care noi o comparăm cu masiva carte a lui Edgar Papu, *Excurs prin literatura lumii* apărută la Editura Eminescu, București, 1990. Autoarea se apleacă cu mare atenție asupra a 27 de autori și 27 de cărți, unii laureați ai premiului Nobel, alții aflați în preajma Premiului Nobel, așa după cum subliniază Ionel Necula în prefața *Mioara Bahna, în deschidere spre universalitate*.

După cum se observă există o paletă bogată și diversă a scriitorilor prezentați: Saul Bellow, Nina Berberova, Ismail Kadare, Amos Oz, Cesare Pavese, Françoise Sagan, Boris Vian, António Lobo Antunes, Paul Auster, Pierre Boulle, Pascal Bruckner, Laurent Graff, Kazuo Ishiguro, Julia Kristeva, Andrei Makine, Mo Yan, Patrick Modiano, Toni Morrison, Alice Munro, Alberto Ongaro, Amos Oz, Orhan Pamuk, Raymond Queneau, Valentin Rasputin, Juan José Saer, José Saramago, Michel Tournier.

Mioara Bahna este un important critic și

istoric literar modern, care scrie cu acribie despre cei mai importanți scriitori din literatura română și universală, descoperind noi sensuri, luminând paginile cărților scrise de autorii prezentați în cele cinci cărți ale sale, distingându-se ca o autoare talentată și foarte harnică.

Ne-am oprit doar la doi scriitori care ne-au încălzit aripile tinereții, din perioada dezghețului cultural, de la noi, Cesare Pavese care a avut un destin nefericit, dar a scris peste 80 de cărți de proză, poezie, eseistică, traduceri și, mi-a rămas în inimă printr-un titlu de carte foarte sugestiv: *Meseria de a trăi* (un jurnal din perioada 1935-1950) și Boris Vian cu *Spuma zilelor*.

„Prin *Meseria de a trăi* literatura înseamnă apărare împotriva jignirilor vieții”, avea să afirme Maria Pavese Sini.

Cartea *Zigzag prin literatura lumii* a apărut în condiții grafice excelente cu *Repere bibliografice* la finalul ei și pertinente referințe critice aparținând lui Marian Barbu care afirmă că: „Un critic care se respectă este Mioara Barna. Faptul că pune sub semnul aventurii lecturi esențiale-pentru cronicarul dedicat-de poezie română contemporană, cu scopul declarat de a completa o imagine, fie ea și parțială, a amplitudinii fenomenului poetic este un mod manierat de a relativiza ierarhiile și de a reliefa multitudinea perspectivelor”. Constantin Dram, Florentin Popescu îi urează un „bun venit printre critici...”, subliniind că autoarea este fascinată de autorii pe care-i analizează nu numai în cartea *Zigzag prin literatura lumii*: dar, și în celelalte cărți de critică literară prezentate mai sus, în

revista *Cafeneaua literară*, Radu Voinescu, Emilian Marcu, Constantin Trandafir, Ion Bălu, Florin Dochia care subliniază faptul că Mioara Bahna posedă o adevărată știință a lecturii, că tainele creației literare pot fi dezvăluite numai de aceia care sunt dăruți pentru asemenea misiune.

Mioara Bahna a scris despre un mare număr de scriitori din literatura română și cea universală, publicând eseuri, recenzii, cronicile literare, așa după cum rezultă din *Reperete bibliografice* și din care cităm: Paul Aretzu, Ștefan Agopian, Radu Aldulescu, Adrian Alui Gheorghe, Lucian Blaga, Nicolae Breban, Mircea Cărtărescu, Gabriel Chifu, Radu Cârnci, Theodor Codreanu, Daniel Corbu, Adi Cristi, Virgil Diaconu, Simona Grazia Dima, Viorel Dinescu, Florin Dochia, Gellu Dorian, Horia Gârbea, Ovidiu Genaru, Gheorghe Grigurcu, Ioan Groșan, Mircea Radu Iacoban, Nora Iuga, Norman Manea, Emilian Marcu, Traian Mocanu, Herta Müller, Ion Murgeanu, Mircea Nedelciu, Lucia Olaru Nenati, Ștefania Oproescu, Dumitru Radu Popescu, Florentin Popescu, Petre Popescu, Nicolae Prelipceanu, Adrian Dinu Rachieru, Codruț Radi, Viorica Răduță, Theodor Răpan, Liliana Rus, Cassian Maria Spiridon, Valeriu Stancu, Delia Stăniloiu, Liviu Ioan Stoiciu,

Valentin Talpalaru, Vasile Tărățeanu, Constantin Trandafir, Varujan Vosganian, Horia Zilieru.

„Prezența Mioarei Bahna în presa literară și în librării, prin comentariile și cărțile sale, ne întărește convingerea că nu au dispărut criticii literari de valoare, așa cum se lasă uneori să se înțeleagă, și că noul val de spadasi este în plină ascensiune, iar ei vor reuși cu adevărat să reorganizeze, pe o scară de valori adevărată, izbânzile, dar și eșecurile din literatura română contemporană”, susține Emilian Marcu, în *Aventura lecturii. Proză română contemporană* în revista „*Convorbiri literare*”, iar autoarea însăși stabilește relația directă, dihotomică dintre scriitor și criticul literar concluzionând: „Între critic și scriitor există în ciuda tuturor teoriilor formulate, o incongruență: fiecare poate să încalce teritoriul celuilalt, care pare a fi interzis, fără a se întâlni acolo cu monștri, totuși rarissimi, ambele domenii îi sunt celui care se încumetă să le ia în posesie la fel de la îndemână.”

Cu un ochi de estet privește lumea cărților Mioara Bahna, dezvoltă o chimie complexă în abordarea fenomenului literar românesc și universal.

Mioara Bahna și Emilian Marcu, Librex, 2013

1. DE FAPT...

...eu cred că dorința mea, a noastră, a tuturor (probabil!) de eradicare a analfabetismului - adică a neștiinței de carte - este utopia care se naște odată cu cauza ei. E un vis "frumos" precum victoria comunismului pe mapamond.

Pe vremuri (nu prea știu când adică), școala te făcea știutor de carte. Știai să citești, chiar silabisind, puteai binișor să folosești adunarea, scăderea, ba uneori și înmulțirea, iar cu stăruință și ceva ajutor dovedeai și împărțirea. Dar astăzi cine te învață? Întreb, fiindcă în spatele unor diplome (de absolvire, nu?) poți număra, și chiar reușești, zeci de mii de analfabeți! Îmi stăruie în memorie dialogul dintre un polițist rutierist și un țigănoi mare cât o zi de post și îmbrăcat ca un prinț consort dintr-o monarhie de secol XXI: - *Semnează aici procesul verbal.* - *Nu pot că nu știu să scrii.* - *Păi, carnetul de conducere cum l-ai luat?* - *L-am luat, fiindcă eu nu știu să scriu, da' știu să fac euroi!... (!).*

Spuneți-mi, mai e nevoie de școală, de o instituție care să se cheme, pompos, ȘCOALĂ?! Îmi vor sări mulți în cap, acuzându-mă că blamez, prin generalizare, școala și oamenii ei, dar supărarea aceasta e mai mult orgolioasă decât adevărată. Probabil așa suntem noi: ne place să uităm gunoiul sub preșul din antreu.

2. CARTEA CĂCAINEI

(schiță)

Bârladul este orașul - chiar dacă secular, după atâtea legende și alte documente în stadiu de căutare - care are un număr mare de încercători în ale scrisului beletristic, aflați pe diferite trepte ale unei scale, hai să-i zicem valorice, dar niciunul dintre aceștia nu a depășit pragul necesar accederii și rămânării în conștiința permanentă a neamului românesc.

Mă îndoiesc că voi fi acceptat de băștinașii înverșunați, dar mizez și pe singura lor clipă de privire atentă peste umăr, dându-mi doar atunci (!) dreptate. Bârladul este o oază de cultură, intelectualii aglomerează viața târgului lor, se extaziază pueril și copios de evenimente fastidioase, gratulările se reciprocizează cu grija de a nu depăși o limită a decenței subtil mercantile, dar privitul peste hotărnicirea zării nefiind descoperit aici, toate „evenimentele” capătă

numitorul comun al mentalității devenite manieră uniformizatoare, transformarea ei în tradiție fiind singura detectabilă până în ziua aceasta.

Câțiva s-au rupt de atmosferă și au evadat. Spre Capitală, bineînțeles. Cu gânduri mari. Din grupul scientologilor s-au impus unii: Alexandru Philippide, Ștefan Procopiu, Emil Palade. Din cel al literaților, nimeni. Sclipiri de-o zi, atât, deși intențiile vor fi fost mai înalte. Doar compostări onorabile, cinstite, însă lipsindu-le spectacularul.

Ar urma niște "variațiuni". Le amân, conștient, pentru altă dată. Mai fastă.

3. CUMPĂNIND CUVINTELE
CUMINȚI

Privesc ades („**Ades**, pentru că-mi este oferit, nu solicitat!”), pe diverse posturi românești TV, un personaj-cameleon care, cu falsă dar conștientă diplomație, ne dă lecții... politice și nu numai (scuzați banalitatea locuțiunii de lemn!). **Fost** revoluționar cu flanelă dungată; **fost** iliescian docil până la turul și bombeurile șefului suprem; **fost** prim-ministru ales de... boss; **fost** și încă fiind „creatorul” sloganului trădător și sabotor, antimuncitoresc și antiromânesc, „industria socialistă un morman de fiare vechi”; **fost** oblăduitor al mineriadelor, pe care (probabil) le-a iscat, și un feroce pro Miron Cozma; **fost** cel mai de stânga $F_{(e)} S_{(e)} N_{(ist)}$ în exercițiu; deținător al unui doctorat (în Spania!) plătit de comuniștii lui Walter Neumann; **fost** profesor neprofesor, neplăcându-i decât jilțurile puterii - acest „domn” tovarăș, văzut **ades** la TV, ne învață, din fundul limbii și din fundul gâtului scurt, **liberalismul**. „Domnul” tovarăș e „urmașul” Brătienilor, e „urmașul” lui Kogălniceanu, e interpretatorul istoriei diplomației, economiei și politicii românești, exact în maniera în care tovarășii Lenin și Stalin s-au substituit filosofilor Marx și Engels!...

Domnul, cel înhăitat cu Iliescu și cu Băsescu, șef de partid „democrat” (!?) , părtaș la atâtea nemernicii „necunoscute”, acest „Domn” e cel mai de... **dreapta** (!) individ român, „pedagog” înrăit de lagăr vechi și propagandist asiduu al democrației noi, bruxelleze și merkeleze, liberal convins (de stipendii), zâmbind pe... canale la „proștii” care-l suportă. „Spuma asta-nveninată, astă plebe, ăst gunoi / Să ajungă-a fi stăpână și pe țară și pe noi!” Mare-i!!!!...

„...În noaptea asta cerșesc adăpost...”

Singurătatea
își plimbă melancolia
pe străzile goale,

arborii din margini de drum
crengile-și lasă
și lin o ating;

În noaptea asta cerșesc adăpost,
amintirile să nu mă atingă la noapte,
până la ziuă să nu mai doară,
blânde, cuminiți,

și-n noaptea asta înstelată,
prin aer diafan să ascult senin
singurătatea cu pașii ei goi,
târându-se ca un milog
pe străzile și trotuarele goale.

12.07.2016

Pașii tăi tăcuți se pierd pe sub luna plină,
în mișcarea lor atât de ușoară
doar lumina,
spre ziuă se risipește alba lor urmă,
se lasă încet pe pământ,
îmi atinge lin tâmpla
și tresar în somn sub tăcerea lor.

26.07.2016

În tăcerea frunzelor n-am găsit împăcare,
în galbenul trandafirului proptit în prag
doar durerea unei topiri tăcute,
tristețea o clipă în ochii tăi
întorși în tăcere să nu văd,

poate-ai știut
ce eu nu trebuia să aflu
și ai tăcut până s-a făcut prea târziu,

tăcerea ta doare,
un pumn de cenușă legănată pe drum,
și liniștea cu degete moi în fereastră,
tristețea ochilor tăi,
tăcerea ce doare.

13.07.2016

Ieri nu scotoceam
prin asfințituri
să-ți aflu urma,

pluteam
în culorile serii,
sus, pe colină,
deasupra mormintelor,

asfințește soarele peste deal
și-o rază răzleață
stă țeapănă-n aer
între noi și Apus,

trecem pe lângă morți
cum trece soarele dealul
să răsară spre ziuă,

suntem ziua fără apus
deasupra mormintelor,

sus,
pe colină,
fără tine,

soarele asfințește,
în raza răzleață,
ziua apune

singură pe deal,

apusul
se năruie la picioarele tale
dincolo de deal.

5.08.2016

Taifun

asalt la baionetă,
sângerează creier și trup,
inima se răsuțește arsă
în somn, fără casă,

trup despiciat
de tășuri străine,
arsura,
plumbul în frunte,

un samurai îngenunchiat
de vârf de sabie,
tresărind în cădere
sub arsura atât de aproape.

25.07.2016

Rugăciune

Doamne,
dă seninătate gândului meu
ca nicăieri limpezimea lui
să nu cadă în drum,
să se deschidă lin sub atingerea ta
petale înrourate
în palma albastră,
irisul cu zvâcnet de curcubeu
izvorând lumea,
și peste lume, Doamne,
surâsul tău.

30.07.2016

la pescuit

tata a uitat să mai vină,
îl aștept de o viață,

a coborât într-o zi de-a lungul râului
să caute pești
și-a uitat să se întoarcă acasă,

nu mai știe
decât de balta cu pești,

ziua și noaptea aruncă năvodul
doar se va ivi raza aurie din mâl,

într-o zi adormise,
tocmai atunci peștele se urcase în luntre,

adormise de-a binelea
în singura lui casă,
balta cu mâl.

5.08. 2016

mărul

cad merele
precum frunzele toamna,
se scutură rodul de vară,
mărul miraculos în care
a pătruns viermele
să-i grăbească căderea,

se risipește rodul viermuit
pe pământul tăcut,

doar unul singur sus,
pe un ram,
să nu-l poți atinge,
strălucește ca un rubin în soare,
nici toamna, nici iarna nu-l ating,
e tot pe ram, mai ofilit,
dar nu cade,

nu putrezește, tot mai stingher
și mai singur în noapte.

vântul rece din Nord
prin ramurile goale,
ploile toamnei
și zăpezile iernii,

singur, tot mai stingher
sub îngheț,
un roșu limpezit
în suflul dezghețului,

e tot pe ram,
ceva mai bătrân,
dar nu cade.

„...șterge literele poemului...”

sufleorul nevăzut

conștiința urzește tramele omului în miezul umbrei, prăbușește soclurile corpurilor organice, pătrunde în verticala înfățișărilor umane, ciclul universal mai puțin decât partea întregului din acest cuvânt infam

atunci spasmul nu se sfârșește niciodată, deși mi-am studiat de sus până jos trupul, încovoierea, vocea alăturată, zborul prins în mine, în mine însumi

la ce bun vandala lamentare, literalmente prisos de retragere în acolada paragrafului (geometrie discretă), amvon de hârtie aurită la dreapta și la stânga mea

imparțial tușesc, mă complac în mamiferul întunecos, diagrama timpului în forma sa famelică de masă, în medaliile străvechi așezate lângă nasturi

îmbrâncind, dându-mi jos pantalonii, bețișorul de alun apucă poala cămășii și atunci mama mielului plânge pentru supliciu meu

în spatele nostru, enorme ființe imponderabile

clipele neliniștite de noapte agită insomnia ca o indignare a gesturilor de așteptare, asaltate de așchiile pietrelor de pe itinerarul plictisit de născocirile oamenilor

flacăra luceafărului răscumpără lumina soarelui cu sângele nocturn al trupurilor, înlănțuire prolifică pe malul planetei cu sunet de maree și forme ale materiei fecunde

elanul vital se înalță într-o nobilă ignoranță, prilej demn de răsuflarea în repaos a lumii, însetată de spațiul inconsistent al izvoarelor subterane

această bruscă zguduire dezbracă grădinile de frunze și floare, cântă ca apa între două maluri, pe țărmul neastâmpărat de spuma ce gustă cu nesaț otrava substanțelor biruitoare

granița timidă a trupului, încins ca o centură de castitate, mărginește destinul fără întoarcere, prelungire a somnului, zvâcnire prăbușită în adâncuri purificate, fericire instantanee zumzâind precum un roi de albine, ce revine incandescent din cele patru puncte cardinale

atunci arborele vieții se cuibărește între brațele unei cruci, drept în centrul lumii, unde ne-mpiedicăm și cădem la cea mai ușoară atingere, ne-ntoarcem și privim la cel ce trebuia să fie și spunem, nimeni

culoare

umbrele tale nu se șterg, inundă lumina și din înalțuri plutește un fruct peste creștetul stâncilor, peste norii estivali

atunci rotocoalele timpului se cațără până la tine să numeri orele, să numeri anii și seara se scufundă, lasă scânteia galbenă a becului ca o sămânță pentru imagini nocturne, pe cicatricea cerului asaltat de lumina furibundă a stelelor

limanul spre care duc gândurile luminează doar pentru noi și zorii și asfințitul, iar noi, rătăcitori ca fluturii, creăm în mers culoare de unde nu mai putem fugi

șterge literele poemului și respiră-le pe nas, dimineața, când soarele se înalță din abis, coborâre în adânc

aripile pământului

obosesc să rămân impenetrabil ca un călugăr budist, o umbră de om, tremurată de somn, în murmure nedeslușite, lângă zidurile străvechi ale pământului

cufundat în gânduri infatuante, aud zornăitul roților împingând rănite de-a dura în noapte oasele cu miros de spirt din spitale, crăpate ca străzile asfaltate, cuprinse de rușine și spaime

mă simt înconjurat de sunetul cântecului de noapte, povara timpului sălbatic, febra tăcută a unui imperiu de dimensiuni colosale

obosiți de nocturna orașului, dansatori cenușii cântă și dansează cu picioarele afundate în fumul vreascurilor arzătoare, călători vânjoși pârlolind iarba, răsuflarea și licoarea cerului extatic

drumurile învață piciorul să zboare, reptilă fără ochi, turtită în capete triunghiulare, poate de bărbat ori de femeie, acolo unde fiul orb al luminii zdrobește fereastra soarelui

atunci totul, absolut totul se întoarce și se îngroapă în aripile pământului, fulg de cristal adormit pe o frunte hieratică, saltea de zăpadă în forma cearșafurilor imaculate

conversia timpului

focul vede pentru întâia oară lucrurile prime, uluitoare lumină arzătoare interzisă sfârșitului lumii, ca biblioteca din alexandria, cu teorii și versuri în dispută, instrumente de luptă la ceasul aurorei, când licărește ziua de după ziua de mâine, deși la colțul străzii prietenii plecați și-au pus ochelari de soare să nu vadă conversia timpului într-o lumină mai mare, cu ecouri și pași, cu femei și bărbați forfotind solidari până la atingere în centrul secret al lumii, indescifrabilă rădăcină, zdrențuită de paginile cu atlase, dicționare, compendii, aruncate fără remușcări și fără milă în groapa de cuvinte, impregnate de dispreț și de somn

(înainte ca visul să întemeieze mitologii și cosmogonii, în aparenta formă de ceară stabilești divergențele, viitoarea încăierare, ultimul cuvânt rostit rămâne ca un rebel fir de păr tras spre celălalt, mai viguros, unde o ființă bătrână roade stâlpii pământului, cu aceeași uimire față de oameni și timpul continuu)

viața ca o paranteză repetă istoria biblică, ubicuul râu al timpului hașurat ca un tablou spre un sezon întipărit în minte, tunel precum o reptilă flămândă, sunet eretic, târâm al arderilor de tot, pentru înălțarea coroanei de spini pe fruntea ta senină

melancolia oscilează între oglinda aburită și memoria-n revenire. ce s-a împrăștiat, sunt cuvintele tale impregnate de dor. ce s-a spart, sunt scheletele de familie risipite în curba spectrului-somn

ființele volatile

viața e un copil în patru labe (se zice, de se zice), spun oamenii de știință și câtă dreptate nu au

mâna unuia se sprijină pe umărul celuilalt, apa limpede e gata să se facă apă murdară. acest ocean are culoarea apocalipsului, mai tare decât inima, mai dur decât aerul

și capetele noastre se adună de douăzeci, de o sută, de mii de ori și umbra noastră, pe care am iubit-o atât de mult, încât nimic nu ne-a rămas din noi

suntem firul de umbră ce rezistă timpului, nu suntem decât timpul ce spulberă firul de umbră

vintrele lumii

picioarele tale calde părăsesc patul cerului, placenta stelelor, umezeala umbrei, veacuri întregi de balans pe chipul tău de nepătruns

atunci îți amintești vocea umană, rumoarea vegetală, imensele candelabre abia gândite, izbînd cu aprindere asfaltul peisajului în care locuiești

visele succesive clatină anii somnului în castelele vrăjite de pe câmpiile paroxismului, înțelegere unică în aplauzele întregii familii, cu înfățișarea ta în minte, speranță incognito în lumina aburindă a zilelor

în clipa aceea îmbraci mantaua regală, să nu zărești făpturile viciului, noroiul hialin, blana și penele animalelor și păsărilor jertfite pentru tine în abisul nesfârșit

îndoiala fură realitatea, umbra lucidă de cristal
interceptează sunetul elastic de ființă cu urechi
de mac, cu părul din franjuri de foc, cu buze de
sticlă, cu limba de fluid magnetic și cu unghiile
ascuțite spre a deschide vintrele lumii

ploaia mirosurilor strâmbă gura, prezice
catastrofa, răsuflarea gâfâită a orașului
adormit, norul de spumă plumburie, halucinație
a scoicilor bombate izbînd cu viteza mareelor
carapacea - cupă de argint a broaștelor
țestoase

sub cerul dezarmat și învins, orice sunet
împroască foc și lavă, începe dialogul în șoaptă
între străfulgerarea în uitare și casa goală,
expusă pe scândura omului nud și definitiv

*obosit de înfățișarea mea, mă înclin în fața
voastră ca și cum aș fi altul, iar dumnezeu îmi
șoptește la ureche, trebuie să te iau în ceruri,
dar nu vreau să te expun, deși te-ai expus
singur peste măsură, în sensul nedorit de mine,
acum*

deriziunea cerului

fascinându-mi ochiul, strivesc între degete
trupul mlădios, domesticesc gheața aureolată,
inima furibundă, fulgerele țâșnitoare din

crevasele tectonice, peisaj cu sticle goale în
loc de orhidee

în poarta cuiburilor colorate, zvâcnesc
tornadoele, obeliscuri ce înțepă cerul ca un roi
de albine bâzâind pe arcada curcubeului, în
deriziunea arheologiei văzduhului

atunci prietenii mei se adună laolaltă să muște
mâna zeilor, apoi să adoarmă liniștiți în cămașa
destrămării propriilor nume, cu o singură
prăbușire ciopârțind rotocoalele timpului

noi binevoim să așezăm un buchet înmugurit
în plină zi, pe o stradă unde florile își deschid
petalele ca un evantai triumfător, de care
atârnă pictate fructe proaspete, revărsate
din arbori înalți și inocenți, cu lungi fluieri de
frunze diafane

pășim pas cu pas, sunăm din poartă în poartă,
ciocnim din fereastră în fereastră, conversăm,
lăsăm lumina să umple colțul de umbră,
aprimem bricheta pe măsură ce soarele
se desprinde, plutește pe perete și salută
despărțirea de cuvintele în plus sau în minus
din aceste rînduri

*toți așteptăm cu sufletul la gură răsunetul
clopotului din turnul catedralei anunțând
vestea - cea - bună. cealaltă*

Ființa noastră este trecătoare

Când ai o vârstă...

Când ai o vârstă-nvață să ții minte,
De vrei să n-ai în viața ta probleme,
De foc și de cutremur nu te teme
Și nici de apa care-i prea fierbinte.

Chiar dacă patima în tine geme,
De-acum e cazul să fii mai cuminte,
Din toate, tu să tragi învățăminte,
Ispitei să nu-i spui să te mai cheme.

Nu-ți face rău plimbarea înspre seară
Și nici să ieși un pic mai mult pe-afară
Îndeosebi, de-i noaptea înstelată.

Când stai adesea la taifas cu luna
Să știi să te ferești întotdeauna:
De-alcool, tutun, femei și... înghețată.

Mai ies în lume...

Mai ies în lume s-o aud ce spune
Și oamenilor caut compania,
Apoi eu părăsesc babilonia
Să-mi fac în tihnă sfânta rugăciune.

În fața mea, sfioasă, stă hârtia
Și-aștept din nou cuvintele să sune
Punând în ele-un strop de-nțelepciune
În stare să înfrunte veșnicia.

Iubesc toate ieșirile aceste
C-așa mai aflu și eu câte-o veste,
Precum albina îndrăgește roiul,

Ajuns acasă însă stau în cadă
Ca nimeni să nu poată să mă vadă
Cum lepăd de pe aripi tot noroiul.

Ce-i sufletul?

Ce-i sufletul? E chiar dumnezeirea
Iar trupul este gazdă primitoare
Și viața e mereu o sărbătoare,
De știe acest lucru omenirea.

Ființa noastră este trecătoare,
Eternă este însă-n noi iubirea
Și-n urmă ne rămâne amintirea
De trestie, e drept, dar gânditoare.

Conviețuind în dulce armonie,
Ei beau dintr-un izvor cu apă vie
Și astfel își duc traiul împreună.

Și în această zilnică poveste
Un flaut fermecat cugetul este
Neadmițând stridențe sau falsețe.

Mi-e inima...

Mi-e inima, de la un timp, bolnavă,
Mi s-a umplut de griji și de mâhnire
Și suferă de lipsă de iubire
Ori poate din preaplinul de otravă.

Și tot mai vine o nenorocire -
Pedeapsă pentru vreo greșală gravă -
Să zdruncine ființa cea firavă,
Să rupă firul și așa subțire.

Au unii-n lume-o fire diavolească,
De fericire vrând să ne lipsească
Își spun „aleși” astfel de ipochimeni.

Eu simt, față de ei, atâta greață
Încât mai caut, spre sfârșit de viață,
Un loc să mor, să nu mă știe nimeni.

SONETUL FLORILOR

Am spus mereu că mă-ntorc acasă
Sătenii mei au depus un jurământ;
Că-s omul lor de pace și cuvânt
Iar în poezie, o pasăre frumoasă...

Ce vină port că florile îmi sânt
Suflete pereche ce cu drag mă lasă;
Dintre ele să-mi aleg mireasă
Fiindcă pe lume am rămas un sfânt?

Așa cred eu că sunt născut din flori
Botezat cu fală numai de nectarul
Dulce-amar și, poate, uneori

Lumina ce îmi sporește harul
Pentru a le slăvi și a fi iertat în vers
De toate florile pe care le-am cules!

SUPĂRARE

A coborât o pasăre din cer
Purtând pe aripi raza de lumină;
Nu am prieteni, nici un pic de vină
C-afară-i iarnă, ninge și e ger...

Vorbeau azi-noapte florile-n grădină
Ce se întâmplă? Ce este-n eter?
Arborii aprind chiar din rădăcină
Toată iubirea plină de mister?

Un gând sfios cu aură de sfânt
Abate vraja peste zări senine.
Trece un cântec iară în descânt

Seara când luna urcă pe coline
Sunt supărat că a plecat departe
Dragostea mea de viață și de moarte...

LACRIMĂ SFÂNTĂ

Lumina sfântă-i singura minune
Prinosul de iubire a omului de rând;
Intactă-i strălucirea candidă în gând
Când soarele avar pe ceruri nu apune...

Raza se tânguie în marmură cântând
Pe-un prag de casă arde un cărbune;
Steaua de pe cer se leapădă de nume
În plânset rar, albastru murmurând...

Ninge în astre ziua-n amiaza mare
Magii blânzi duc visu-ntr-o icoană
În adâncimi de unde fericirea doare

Că nu-i aceeași splendidă coroană
S-o poarte șerpui uzi de prin frunzare
Balsam punând privirilor pe rană...

GÂNDUL FRUMOS

Mă gândesc mereu, că-n fiecare zi
Viața mi-a fost o neîncetată fugă;
Nu încap vremea toată-n veșnicii
Cum eu nu-ncap înlăcrimat în rugă?

Noaptea adorm cu florile târzii
Ca în copilărie pe o buturugă;
A cântat cocoșu-n orele pustii
Și nu știam ce cântec mai îndrugă?

Oricum s-ar numi cântecul acesta
Zilnic mi-am făcut un fel de crezământ
Sincer o spun neștiind că vesta

Pe trupul meu a înflorit în vânt.
A înflorit și va-nflori mereu
Gândul frumos, gândit de Dumnezeu!

MINUNEA DIN PALME

O stea la mine noaptea a venit
Să-mi lumineze gândurile iar;
Nu m-am lăsat de stea ademenit
Eu nu mai cred în stele fără har...

Parcă adorm într-un ciudat hamac
De umbră sunt acoperit întruna;
Mă cert cu luna izvorâtă-n lac
Și tot de veghe-i gându-ntotdeauna?

Nu știu de ce-n iubire m-am pripit
Frunza pe ramuri nu mai este verde;
Nașterea mea-i o aripă de mit
Agonie crudă-n simfonii celebre?

Nu în tăcere s-a închis genunea
Când din palme va zbura minunea?

UIMIRE

Privesc fereastra gândului ce pleacă
Ființa mea, e toată numai gând;
Rămâne casa lumii mai săracă
Noaptea când aud stelele cântând?

În nemărginire plopilor se apleacă
Dându-și binețe acuma ca oricând;
E cum ai scoate sabia din teacă
Psalmi și litanii seara murmurând?

Hai, să înotăm pe nesfârșite ape
Boala să fugă singură din noi
Iubita mea, un crin între pleoape

Plânge, râzând înmiresmat de ploi
În lume cade roua peste fire
Cu tot ce-a fost și este în uimire!

CÂNTEC PIERDUT

Cântec pierdut în lacrimile vieții
De ce revii în chip de zburătoare;
Pasărea avară în câmpurile ceții
Cântă în mine și apoi dispare?

A pus grădina lacăt dimineții
Frunzele toate s-au uscat la soare;
În privighetori mirate citesc apologetii
Lirici să facă răscoală la hotare.

Fulgeră-n zări uimirile rotunde
Speranța închide visu-n emisfere
Dorul retras, încremenit de unde

Pare în vârf de munte-o adiere.
Alb, imaculat și schimbător la față
Acum, când nimeni nu mă mai răsfăț!

PASĂREA SPLENDOARE

Cât aș dori să te cunosc de aproape
Vreau să cred că acolo-n depărtare;
Nu-mi ești iubită doar din întâmplare
Ci ochi deschis și plutitor pe ape...

Frunză nu există fără de culoare
Și nici fluture din plasă să nu scape;
De lacrimi mici căzute printre pleoape
Seara când aerul aproape-i vindecare...

Pe vârful unui gând o clipă înțeleaptă
Naște-un cuvânt și tot ea îl așteaptă
Să iradieze-n stele-n nopțile sublime

Ziua s-o facă veșnică, frumoasă
Să plouă-n cer, să treacă peste casă
Pasărea splendoare trimisă de mulțime !

SOLIE

Am așteptat o viață întreagă
Să mă răsfete o zână pe-ndelete;
Vântu-mi să-mi bată răcoros în plete
Purtându-mi dorul către fata dragă...

Mi-a zis atunci un spiriduș, poete
Nu poate nimeni să te înțeleagă;
De ce ești cel, care ar dori să șteargă
Zâmbetul hoinar ascuns printre regrete?

Arde un rug năprasnic pe vecie
Prins de candoare și de voluptate
În nemărginirea basmelor, învie

La scăpătate vremuri necurate
Precum un sol venit din depărtare
Cu ochi de mare și cu mâini de sare.

DRAMĂ

Sunt om de omenie și nu vă mint
Ca Labiș sunt născut în zodia cea bună;
În zori o rază palidă de lună
M-a mângâiat pe frunte și m-a ispitit...

Eul să-mi caut, inima aprinsă
Un timp sălbatec, de la răsărit;
Mi-a bruscat viața, să rămână ninsă
Intrigat să fiu, că nu m-am răzvrătit?

Trăiesc pe lume ca un vechi sihastru
Mă-nvelește vara, umbra de răcoare;
Alerga prin crânguri furișat un astru
La braț cu luna asfințită-n zare...

Zice-o întâmplare, nu știu cum se cheamă
Viața mea toată este o mare dramă!

- Delfin pe stângaaaa!

Toată lumea se bulucește pe partea stângă a vasului.

- Delfin pe dreaptaaaaa!

Și noi, tolomacii, pe dreapta. Și delfinul nicăieri. Ce Dumnezeu, ăștia își bat joc de noi! Chiar așa, ce nu fac să ne ia banii?! Dar e frumos, e superb! Marea Egee nedrept de albastră și limpede, soarele învăluie totul de parcă-am fi în Rai, în plus, aerul acesta curat, lipsa grijilor...

- Delfin pe stââângaaa!

Mai duceți-vă cu delfinul vostru! M-am prins: cred că au nevoie să echilibreze vaporul, când pe stânga, când pe dreapta, și au găsit o cale sigură și gratuită. Păcat de frumusețea asta de pe insula Skiathos, că n-am cu cine mă bucura de ea! Că, până la urmă, nu știu de ce simțim nevoia asta tembelă de a împărtăși totul cu cineva. De ce, adică, nu m-aș putea bucura de una singură de tot ce îmi e dat astăzi? La ce mi-ar folosi o mână caldă care să-mi cuprindă palma, un zâmbet fermecător, un obraz neras lângă al meu? Romantisme ieftine. Și totuși...

Grecii n-au treabă cu noi, românii, avizi de senzații cu delfini; au încins un sirtaki și se distrează de mama focului. Dar știu că dansează, nu glumă! Pentru asta îi admir cel mai mult: toată ziua cântă și dansează. ăștia or fi știind să muncească?

Vecinul de vizavi e plicticos ca o lecție de geografie. Singurul lucru amuzant pe care l-a spus până acum a fost: „Acum înțeleg - zice

- de ce filosofia s-a născut la greci. Ce era să facă săracii lângă urâtele-astea?” Altfel, îmi vorbește despre ferma lui din sudul țării. Nu mai suport să-l ascult, m-am săturat de statistici pe cap de vită furajată. Vine ca nuca-n perete cu atmosfera din jur. Încerc să scap de el, prefăcându-mă că am treabă undeva.

Urc pe puntea superioară și mă agăț de-o balustradă. Un pic mai încolo, căpitanul privește în zare. Îmi vine să-i trag palme, de frumos ce-i. Îmi aruncă o privire profesională, cum te-ai uita la un sac de cartofi să te asiguri că-i bine ancorat și nu pică peste bord, apoi își reia privitul în zare. Ca să nu-mi scadă moralul, pun această privire pe seama faptului că se află în exercițiul funcțiunii, necum că n-aș fi eu interesantă. Cum să-i atrag atenția? Niciodată nu m-am priceput să mă bag în seamă cu bărbații. Hei, Zorba, dacă m-aș băga nițel la apă, ce spui, te-ai arunca după mine? Pentru prima dată mă oftic pentru că n-am ascultat-o pe mama când a vrut să mă dea la înot. Ce mai figuri i-aș fi făcut ăștia acum! Ce mi-o fi trebuit patinajul? Dacă marea Egee ar fi fost înghețată, i-aș fi arătat eu figuri! Dar așa? Ups! Să-mi sară inima, vine spre mine! Sărurile! Mi se-adresează întâi în greacă, apoi văzând că reacționez ca o statuie, o dă pe engleză și-mi spune că trebuie să cobor. De ce, Zorba, de ce? Ce ți-am făcut, de mă trimiți iar la fermierul meu? Și tu... erai așa frumos în lumina soarelui! Nu glumește, se-ncruntă la mine, părând că, la o adică, ar folosi forța. Bine, dragă, bine, cobor.

Răsuflu ușurată când văd că vecinul s-a înscris la sirtaki. S-a lăsat în maieu și-și unduie grăsimea pe ritmuri grecești. Tot e mai bine decât să-mi țină teoria mulșului. Se pare c-a încetat și gluma cu delfinul. Privesc în zare, uimindu-mă de poezia îmbinării muntelui cu marea, când, deodată... delfinul! Îl urmăresc cu nesaț cum face volte în aer, cu mișcări grațioase și perfecte. Sunt egoistă, nu vreau să spun nimănui, vreau să-l privesc în liniște, fără buluceala ăloră. Bine că s-au încins mai toți la dans, iar ceilalți moțâie pe scaune, moleșiți de soare și de paharele de ouzo. Deodată,

simt un miros de tutun fin, amestecat cu miresme de santal și mosc. Parcă și-o ușoară respirație în ceafă. Întorc încet capul și-l văd pe căpitan. Îmi șoptește-n ureche, cu voce de bass, ușor guturală:

- Ai văzut delfinul? Așa-i că-i frumos?

- Da, căpitane, răspund topită.

Nu mă privește, stă cu ochii lipiți de mare.

- Ești frumoasă, lady, și m-am prins că mă plăci. Dar eu sunt logodit.

- E frumoasă logodnica ta?, mormăi, cu inima cât un purice.

- Tu ce spui, e frumoasă?, întreabă, arătând cu mâna în larg.

- Ești... logodit cu delfinul?

Râde, cu un râs atât de senzual, dezvelind o dantură perfectă. Se apropie mult de mine, încât îi simt barba scurtă mângâindu-mi obrazul. Apoi iar îmi șoptește:

- Nu, lady, n-ai priceput. Sunt logodit cu marea. Asta mi-e soarta!

- Căpitane, ține-mă-n brațe! Crezi că marea s-ar supăra?

- Știu și eu? Nu e bine să fie provocată. Ești geloasă?

- Da! Îmi vine să beau toată apa asta, și atunci aș fi eu logodnica ta.

Râde tare, depărtându-se ușor!

- Îmi pare rău, lady, mi-ești dragă, dar

eu nu trebuie să scap o clipă marea din ochi. Dacă aș face-o, voi toți poate că mâine n-ați mai vedea lumina soarelui. Ce spui, ți-ai putea asuma asta?

- Mă tem că nu, căpitane. Dar nu-i drept!, mă revolt. De ce mereu trebuie să facem alegeri?

- Viața-i o alegere continuă.

Mda; avea dreptate vecinul meu, cu filosofia.

- Ne-apropiem de țăr. Trebuie să urc pe punte. Promite-mi c-ai să mai vii, lady!

- Nu, căpitane! Lumea e atât de mare, n-avem timp s-o vedem pe toată în viața asta, încât ar fi păcat să te întorci pe unde-ai mai fost.

- Ai dreptate! Vezi, lady, noi doi n-avem același drum. Mă voi gândi la tine ori de câte ori voi vedea delfinii în mare. Și tu să faci la fel! Îți spun un secret: chiar dacă nu mi-am pus brațele în jurul tău, eu totuși te-am ținut în brațe. Și să știi că, atât cât am fost cu tine, te-am iubit.

- Și eu, căpitane! Dar cum să curmi o iubire atât de repede? Cum să pleci din ea, când mai e atât de iubit?

- Iubirea nu se curmă, lady, e veșnică. Poart-o cu tine oriunde vei merge! Privește, delfin pe stânga!

Învățătoarea Domnica

Domnica și Adriana servesc cafeaua în living.

DOMNICA: Draga mea, nu m-am gândit niciodată s-o adopt. Ar fi nu știu cum.

ADRIANA: Sigur că un cuvânt de spus are și Dana. E fata ta.

DOMNICA: Bineînțeles. De Lili m-am atașat încă din prima zi de școală când am văzut-o în clasă. Parcă era Dana la anii ei.

ADRIANA: Copiii sunt dragălași, mai ales fetițele.

DOMNICA: Pe de altă parte are și o situație grea. A crescut-o bunică-sa de când a plecat mamă-sa în Italia. Fata avea atunci doi ani.

ADRIANA: Și taică-său?

DOMNICA: În certificatul de naștere al fetei e trasă linie în dreptul numelui tatălui.

ADRIANA: Înțeleg. În ziua de azi nu e ceva ieșit din comun.

DOMNICA: S-au descurcat greu cu banii. Bunica primea pe card echivalentul în lei a o sută cincizeci, două sute de euro, alte ori mai puțin, cam la două luni, dar n-a știut niciodată adresa fetei. Ea mai dădea câte un telefon și atât.

ADRIANA: Cred că fetița a suferit mult.

DOMNICA: Cum să nu. Mă uitam la ea cât era de tristă când la terminarea orelor colegii ei erau așteptați de părinți, de un frate mai mare.

ADRIANA: Bunica n-o aștepta?

DOMNICA: Câteodată. Nu stau departe de școală. Fata asta mi-a rămas la suflet pentru că e cuminte și învață bine.

ADRIANA: De multe ori așa se întâmplă, copiii necăjiți nu-ți fac probleme și parcă sunt făcuți dintr-un alt aluat.

DOMNICA: Ce-ți spun eu acum s-a întâmplat anul trecut, când fata era în clasa a IV-a. Într-o dimineață am văzut-o tristă. Lili, ce e cu tine? E bunică bolnavă. Ce are? o întreb. Respiră greu, se sufocă. E la pat. De când? De două zile.

ADRIANA: Și în cele două zile fata s-a descurcat singură?

DOMNICA: Chiar așa. La sfârșitul orelor am mers la ea acasă. Am găsit-o pe bunică-sa într-o stare critică, așa spune. Am sunat la Urgență, a venit mașina, doctorița a consultat-o și ne-a spus că are fibrilație. Au dus-o la spital.

ADRIANA: Și fetița?

DOMNICA: Am luat-o la mine. Cum sunt eu văduvă de patru ani, am zis să am în casă pe cineva cu care să schimb o vorbă. Și, de ce să nu recunosc, am o slăbiciune pentru Lili.

ADRIANA: Nu e numai atât. Aș zice că ți-ai făcut pomană. Și bunică-sa?

DOMNICA: N-am știut cât de bolnavă era. Fibrilația aceea i-a dat inima peste cap. Când trebuia să i se facă ieșirea, a avut o criză puternică, s-a prăbușit în salon, n-a fost nimeni de față și când au dat de ea, era deja moartă.

ADRIANA: Groaznic.

DOMNICA: Nu-ți mai spun prin ce am trecut. Ia-o pe fiică-sa de unde nu-i, alte neamuri să le anunț și să mă ajute n-au fost, că nu erau de aici, așa că a trebuit să mă îngrijesc eu de înmormântarea femeii.

ADRIANA: Cum te-ai descurcat, că la o înmormântare sunt bani de cheltuit și nu era cine să te ajute.

DOMNICA: Știi cine m-a ajutat? Lili.

ADRIANA: Cum?

DOMNICA: Mi-a spus că pe card sunt ceva bani, că bunică-sa știa cum să-i drămuiască pentru nevoile casei. Banii, euro, erau trimiși în contul surorii mai mici a bunicii. Dânsa îi retrăgea și îi depunea la bancă în lei, în contul de card al surorii. Lili cunoștea codul PIN și am mers la bancomat. Am scos, la întâmplare, patru sute de lei. Când m-am uitat pe chitanță am văzut că mai erau în sold două mii opt sute.

ADRIANA: Formidabil! Cred că femeia ținea de bani pentru zile negre, cum se spune. Bani de înmormântare ai avut, dar alergătura și

emoțiile nu se plătesc.

DOMNICA: Normal. În situația asta Lili a rămas la mine. Deja eram obișnuite una cu alta, a fost și este ascultătoare, ce să-ți spun e ca și nepoata mea.

ADRIANA: Ziceai că n-o s-o adopți.

DOMNICA: Firește. Singura mea grijă mai deosebită e să notez toate cheltuielile făcute pentru ea. M-am trecut cu două persoane la Asociația de locatari și notez cât revine întreținerea pentru ea. Justific totul până la centimă, că nu se știe dacă voi fi pusă în situația să explic unde s-au dus banii trimiși de mamă-sa.

ADRIANA: Foarte bine.

DOMNICA: Anul trecut, în septembrie, când i-am cumpărat rechizite școlare pentru clasa a V-a, mi-a dat vânzătoarea bon, dar pe o foaie am trecut fiecare obiect cu prețul lui, am tras linie, am adunat și am pus-o pe vânzătoare să semneze și să pună ștampila. Suma înregistrată era aceeași cu cea de pe bonul de casă.

ADRIANA: Nemaipomenit.

DOMNICA: La fel fac cu orice obiect de îmbrăcăminte sau încălțăminte. În rest, fata se folosește de tot ce e în casă. N-o să înregistrez cât o costă mâncarea, săpunul, pasta de dinți și câte altele. Dar nu vreau să am neplăceri mai târziu. (*Sună telefonul.*) Da! Bună, Marieto, ce să fac? Sunt cu doamna profesoară Adriana Cojocar, fosta dirigintă a Danei. Mi-a făcut o surpriză cu această vizită, nu ne-am văzut de mult... Sigur că Dana o să se bucure. Da, da, cum să nu, poate ne vedem mai târziu. Te sărut. (*Închide telefonul.*) E vecina de alături. E ceva de neimaginat. Trebuie să știe tot ce e în cartier. Nu mai vorbesc de blocul în care stăm.

ADRIANA: Lume curioasă. Dar nu mi-ai spus ce crede Dana de toate astea.

DOMNICA: Nu i-am spus mare lucru, n-am observat că n-ar fi de acord, e destul de înțelegătoare. Așa cred. Vede lucrurile ca și cum aș avea-o pe Lili în gazdă. Am liniștit-o să nu-și facă griji...

ADRIANA: Griji, de ce?

DOMNICA: Ce discutăm mai înainte, cu adopția. Știu eu ce i-ar putea trece prin cap? Cred că și ei o să-i placă de Lili.

ADRIANA: Dana e tot la Montreal?

DOMNICA: Tot acolo. Amândoi au posturi bune, el e ginecolog, ea internistă, cum știi, iar fetița, Ileana, e în clasa a VI-a. Mi-a spus Dana că e tare mulțumită de ea.

ADRIANA: Are cu cine semăna.

DOMNICA: Și eu zic la fel. Mi-a spus că în vara asta vor petrece concediul în România. Deja au rezervări la Predeal și la Mamaia.

ADRIANA: Ei sunt de ceva ani acolo. În casă ce limbă vorbesc?

DOMNICA: Din câte mi-am dat seama, le vorbesc pe amândouă, româna și franceza. Vorbesc româna mai mult pentru fată, ca să n-o uite.

ADRIANA: Mai rar așa părinți.

DOMNICA: Am observat că își pierde limba de acasă mai mult cei care nici în țară n-au stăpânit-o cum trebuie.

ADRIANA: Ca profesoară de limba română mă simt jijnită când unii, care se consideră instruiți, fac greșeli strigătoare la cer. Ei prin ce școală au trecut?

DOMNICA: Adriana, dragă, au aflat și aceștia că toată viața avem de învățat, așa că mai au timp.

ADRIANA (*râde*): Fără îndoială.

DOMNICA: Singura greutate pentru ei e locuința. Stau cu chirie într-un apartament cu două camere, o bucătărie în care abia încapi și o baie așijderea. Au apartamentul acesta de când au ajuns acolo, când și veniturile lor erau tare modeste. Pe urmă s-au obișnuit.

ADRIANA: Cu timpul se pot face multe.

DOMNICA: Ziceau să vând și să mă mut la ei. Era cam pe primăvară. De atunci îmi tot aduce aminte Dana de treaba asta. Cât e fata mică, am dormi împreună, dar până când?

ADRIANA: Și parcă văd că nu-ți convine să pleci din cuibul tău.

DOMNICA: Mai ales că acum o am pe Lili. Mi-a spus o vorbă de mi-a topit inima. A venit de la școală și n-a apucat să se schimbe când mi-a spus: Mami, azi am luat zece la istorie.

ADRIANA: Vai, ce dulce!

DOMNICA: Am sărutat-o nu atât pentru nota zece, cât pentru „mami”. Îți dai seama ce a fost în sufletul meu?

ADRIANA: Cred. Fata asta îți va fi recunoscătoare toată viața. Mai sunt oameni cu suflet printre noi.

DOMNICA: Astăzi are cinci ore. Vine la șase. I-am pregătit ceva dulce să aibă și mâine.

ADRIANA: Ești o adevărată mamă, să recunosc.

DOMNICA: Știi cum sunt eu acum? Parcă nici n-aș avea de ales.

ADRIANA: Cred. Îți citesc bucuria pe față. Ziceai că de prin primăvară Dana stăruie să te muți la ei. Mai spune-mi o dată ce știe Dana de prezența lui Lili aici.

DOMNICA: Mare lucru nu știe, atâta doar că fata

stă la mine în gazdă.
 ADRIANA: Mi-ai spus că Dana insistă să te duci la ei. E motivată această insistență?
 DOMNICA: Nu-mi dau seama.
 ADRIANA: Știe ea cât de apropiată ești de Lili?
 DOMNICA: Atât cât ți-am spus.
 ADRIANA: Încerc să găsesc o explicație. Dacă Dana stăruie să mergi la ei, înseamnă că știe mai multe despre voi două.
 DOMNICA: De unde să știe?
 ADRIANA: Poate intuiește, poate e informată. Cum te-am întrebat eu de adopție, tot așa se întreabă și ea.
 DOMNICA: Dar mi-ar spune-o.
 ADRIANA: Dana știe prea bine ce a început să însemne Lili pentru tine. Dacă Lili ar fi introdusă în familie, Dana ar ști cu cine va participa la succesiune. Am mai întâlnit cazuri de genul acesta.
 DOMNICA: De ce să gândească Dana așa?
 ADRIANA: Pentru că în lumea în care trăiește nu există faceri de bine cum faci tu. E alt mod de a privi viața. Acolo mai dominant e interesul personal.
 DOMNICA: Nu-mi vine să cred. Eu n-am crescut un așa copil. Am asigurat-o că Lili stă la mine în gazdă.
 ADRIANA: Prin telefon nu-i poți transmite ce simți tu pentru Lili, cât de atașate sunteți una de alta.
 DOMNICA: Asta e adevărat.
 ADRIANA: Iar Dana se întreabă ce poate aduce ziua de mâine. Pentru a fi mai sigură, vrea să vinzi și să te muți la ei. Cu ce au strâns ei, sau cu un împrumut de la bancă, plus banii de pe apartament, ar putea să-și cumpere o locuință cu trei-patru camere, cu un oarece confort.
 DOMNICA: A, nu, n-o cred pe Dana capabilă de așa ceva.
 ADRIANA: Te-am tulburat. Te rog să mă ierți. Începem și noi aici să privim lucrurile altfel decât părinții noștri.
 DOMNICA: Și asta e adevărat.
 ADRIANA: Suntem într-o permanentă schimbare. Nici nu ne dăm seama ce trebuie să păstrăm și ce trebuie să acceptăm. Toate vin spre noi ca o avalanșă. Asta în ce ne privește pe noi, cei rămași acasă, dar când vorbim de cei plecați...
 DOMNICA: Parcă ar lua-o de la capăt.
 ADRIANA: Intervine problema adaptării. Ne mulțumim cu ce ni se oferă acolo. Adaptabilii rezistă, ca totul în natură. Pot să spun că în ce o privește pe Dana, greutățile de început n-au fost considerate traume. Avea o calificare profesională

înaltă, era nevoie de serviciile sale, dar în angrenajul relațiilor umane erau multe necunoscute.
 DOMNICA: Eu le-am simțit pe acestea din felul cum îmi vorbea la telefon.
 ADRIANA: Vezi? Nu e de mirare că Dana privește altfel lucrurile. Ea gândește ca acolo. Tot ce e pe piața românească sub numele de second hand e ce aruncă alții, nu ce dăruiesc. Tu dăruiești, dar nu e suficient. Dana trebuie readusă la altă înțelegere a faptelor.
 DOMNICA: Dana o să se convingă de adevăr.
 ADRIANA: Draga mea, e deja târziu, am stat destul și poate n-am stat degeaba. Am mai aflat ceva despre eleva mea Dana. Păcat că s-a dus la capătul pământului. Poate acolo se vor realiza nu numai profesional.
 DOMNICA: Să dea Dumnezeu. Mă rog în sinea mea să le fie bine, să mă sune mai des și să fie sănătoși.
 ADRIANA: Au ei grijă. Te sărut și rămâi datoare să-mi întorci vizita. *(Se sărută. Adriana pleacă. Domnica pune ceștile și farfuriuțele pe o tavă și iese. Sună soneria. Domnica revine cu Marieta.)*
 DOMNICA: Numai ce a plecat doamna Adriana, diriginta Danei. Am rămas bune prietene.
 MARIETA: Eu numai ce am terminat un ghiveci, că mâine dimineață am alt program. Mă duc la croitoreasă. Am primit de ziua mea un material splendid și-mi fac un deux pièces.
 DOMNICA: Foarte bine.
 MARIETA: Am cu ce să-l asortez: o eșarfă șic și pantofi de aceeași culoare.
 DOMNICA: E bine, mai ales la ocazii...
 MARIETA: Luna viitoare mergem la o nuntă. Pentru bărbatu-meu n-am găsit ceva pe măsură.
 DOMNICA: Ei sunt mai atenți cu femeile.
 MARIETA: Lili n-a venit?
 DOMNICA: Are cinci ore azi.
 MARIETA: Mi s-a părut trasă la față.
 DOMNICA: Nu are de ce. Se simte foarte bine.
 MARIETA: Mă-sa a mai dat telefon?
 DOMNICA: Dă foarte rar. Evident că răspunde Lili. Nici măcar nu i-a pomenit de moartea bunicii.
 MARIETA: Cum așa?
 DOMNICA: Lili și-a imaginat că dacă mamă-sa află, se va mulțumi să știe că are cine să se îngrijească de ea și nu va mai trimite niciun ban. Eu și așa nu mă ating de banii ei, notez tot ce cumpăr pentru Lili ca să mă justific în fața oricui.
 MARIETA: Oare în caz de adopție tot așa stau

lucrurile?

DOMNICA: Nu m-am gândit. M-am consultat cu un avocat, tatăl unui elev de-al meu, și mi-a spus că procedez bine. Atâta doar că fata nu mai primește alocație, pentru că nu e în grija mea printr-o hotărâre judecătorească.

MARIETA: Am înțeles. Dar până la majoratul fetei se pot întâmpla multe.

DOMNICA: Și asta e adevărat.

MARIETA: Nu te-a interesat adopția?

DOMNICA: Câtă vreme nu se știe nimic de mamă-sa nici nu poate fi vorba. Din când în când trimite niște bani. Ar fi nevoie de consimțământul ei. Și cred că nici nu l-ar da.

MARIETA: Așa a zis avocatul?

DOMNICA: Exact. Spune-mi cu ce să te tratez.

MARIETA: Cu nimic. Plec. Am vrut să văd ce mai faci și să-ți spun de deux pièces.

DOMNICA: Bine, scumpo!

MARIETA: Pa!

(Marieta pleacă. Domnica dă semne de neliniște. Sună telefonul.)

DOMNICA *(răspunde la telefon)* : Da! Te sărut, fata mea. *(Vocea Danei se aude din difuzor.)* Ce bine că m-ai sunat.

DANA: Și eu te sărut. Ce faci? Ești bine?

DOMNICA: Slavă Domnului, nu mă vaet de nimic.

DANA: Mi-ai spus că ai o fată în gazdă. Mai multe nu știi.

DOMNICA: Chiar așa, în gazdă. Fata e singură, tată nu are, mamă-sa e prin Europa, bunică-sa a murit. A fost eleva mea. Și din milă, dar și de dragul ei am luat-o la mine.

DANA: Te-ai cam împovărat. La retribuția ta...

DOMNICA: Mamă-sa trimite bani, îi ridicăm de pe card, așa zice că fata are asigurată o subvenție.

DANA: Mamă, te știu sufletistă, dar situația acestei fete nu e una ușoară. Există posibilitatea internării ei într-un centru de plasament. De acolo ar putea cineva s-o preia în întreținere, cu forme legale, cu subvenționare din partea statului.

DOMNICA: Fata mea, n-o cunoști pe Lili, pe această minune de copil.

DANA *(răutăcioasă)*: O să am ocazia...

DOMNICA: De ce vorbești așa?

DANA: Nu știu, dar e ceva care mă deranjează.

DOMNICA: Ce anume?

DANA: Te simt schimbată.

DOMNICA: Vorba asta se potrivește dacă sunt schimbată în rău. Eu mă simt foarte bine.

DANA: Mamă, te întreb de-a dreptul: Ce ai de gând cu fata asta?

DOMNICA: Cum ce am de gând? Stă la mine, mă

îngrijesc de educația ei...

DANA: Tocmai asta e. Ți-ai propus să faci un gest caritabil, umanitar sau urmărești altceva?

DOMNICA: Ce să urmăresc?

DANA: Știi ce m-a întrebat Ileana? Mamă, Lili o să fie surioara mea? Nu! i-am răspuns categoric. Nici verișoară? Nici! Atunci, ce? Ce să-i răspund fetei? Spune-mi și mie ce ar fi trebuit să-i răspund. Din două una: ori o prietenă de joacă, ori o mătușă.

DOMNICA: Cum mătușă?

DANA: Cum ai auzit. Știu eu ce aduce ziua de mâine?

DOMNICA: Ce ar putea să aducă? Nu m-am gândit la altceva decât să ajut această fată bătută de soartă. Dacă n-aș vedea în ea un copil deosebit, nu m-aș implica în educația ei, în viitorul ei.

DANA: Ești așa sigură de ce crezi că ar putea deveni?

DOMNICA: Fără îndoială. Așa cum am fost sigură de formarea ta ca om și medic.

DANA: Mamă, să lăsăm cuvintele astea...

DOMNICA: Mă doare inima să te aud vorbind așa. Pui la îndoială bunătatea mea, credința mea? Ce rău îți fac prin asta? Am impresia că aceste îndoieli ale tale nu-ți sunt în fire.

DANA: Nu, mamă, ce mă îngrijorează este tocmai posibila situație critică în care te-ai putea afla în viitor.

DOMNICA: Nici pomeneală. Am consultat un avocat și totul e în regulă. Iar Ilenei să-i spui că Lili îi va fi o prietenă de nădejde. Fata asta e coaptă la minte pentru vârsta ei.

DANA: Mulțumesc de comparație.

DOMNICA: Ai înțeles greșit. Important e să nu fii îngrijorată. Eu vreau să consider distanță între noi doar miile de kilometri care ne despart.

DANA: Mai discutăm la vară.

DOMNICA: Abia aștept să vă văd. Tare dor îmi e de voi.

DANA: Te sărut. Închid că mă sună cineva pe alt celular.

DOMNICA: Și eu te sărut. Pa! *(Închide celularul.)* Ce a fost asta? Dana nu vorbea așa. Niciodată n-a manifestat așa temeri. Oricum, la vară se vor lămuri toate mai bine. Sunt convinsă. Parcă le văd pe Ileana și Lili stând de vorbă, găsindu-și de lucru. Cât e ceasul? Șase și zece. Trebuie să vină și fata mea. Poate-mi spune iar: Mami, azi am luat zece la limba română.

- Sfârșit -

VERNISAJ

Expoziția de artă
« Viziunile lui Ilucă »
(16 lucrări)

Autor: **Vasile ILUCĂ**
(născut în 3 octombrie 1936,
comuna Pomârla, județul Botoșani)

Studii: Școala de Arte Iași,
specialitatea pictură

Versuri de **Vasile FILIP**

„...Vasile Ilucă, scriitor, artist al
culorii, cercetaș pe frontul încă în
mișcare al documentelor, cu alte
cuvinte un individ deranjant pentru
samsarii de imagine, pentru cei
care, recompunând mișcarea de
coșmar a excavatoarele ce dărau
Academia Mihăileană, repetă
gestica, nenorocirea, dar într-un alt
registru, aparent legal, legalitatea
târnelui de bancnote împărțit
cerșetorilor oficializați ca paznici de
patrimoniu, proprietari de ștampile
oficiale, înălbitori de înscrisuri.

Aurel Brumă

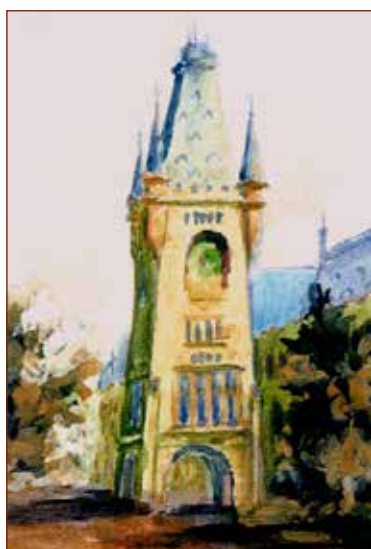

Peisaj din Pomârla

O căsuță din Pomârla,
Către care “moș” Vasile
A trecut adesea gârla
Și a scris mai multe file.

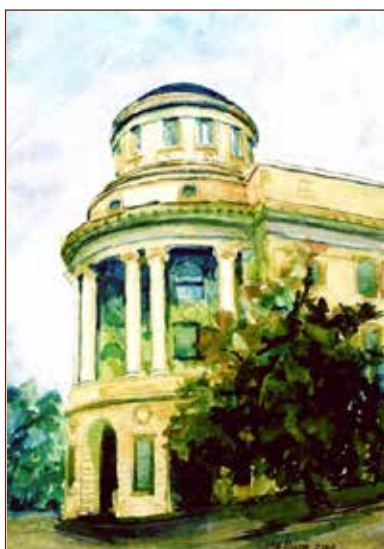
Mama la Înviere

Lumina sfântă nu se stinge,
Căci e lumina de-nviere,
Pe chipul mamei se răsfrânge
A cântec tainic și-a tăcere.

Palatul Culturii

Cât este lungul, cât e latul
Acestui sfânt picior de plai,
Se-adună lumea în alai
Să vadă Iașul și Palatul.

Biblioteca Universitară

Așezându-se din nou,
Suie vara spre Copou
În caleașcă colorată
Și în flori de tei bogată.

Mitropolia Iași

Se-nalță crucile spre cer
Precum o rugăciune sfântă
Și credincioși iertare cer
Și Domnul bine îi cuvântă.

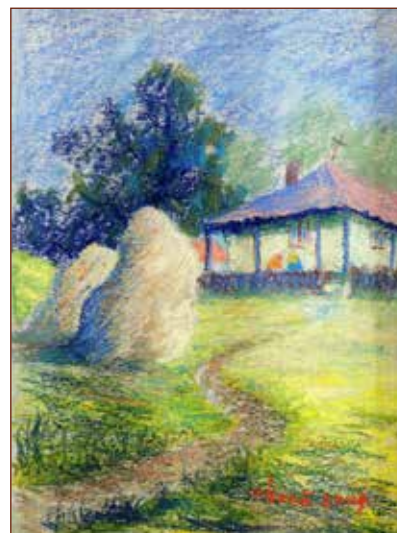
Turnul Goliei

Creangă cel bogat cu duhul
A trecut și el pe-aice,
Dar trăgând în ciori cu-alice
I s-a dus îndată buhul.

Vila Sonet

Aici, odată cu poetul,
A prins viață și sonetul
Și într-o liniște adâncă
Și astăzi mai vibrează încă.

La sfat pe prispa casei

O altă casă, din alt veac,
Ca dintr-o margine de sat,
În care se ședea la sfat
Pe prispa veche cu cerdac.

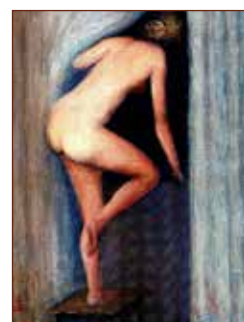
Casa Pogor

Aici e Catedrala Cărții,
Izvorul cel cu apă vie.
Prin toate colțurile hărții
Nu este om să nu o știe.

Bojdeuca

Peste Țicău a nins cu crini,
Stăpânu-i poate prin vecini,
Ori poate scrie la povești
Despre feciori împărătești.

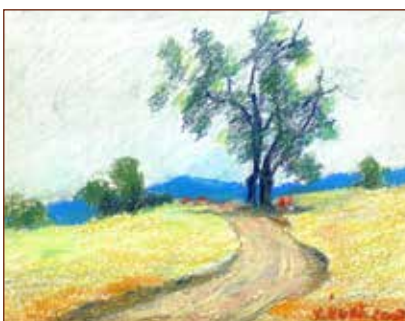
Chemarea primăverii

Mai întâi a fost o floare
Cu parfum de azalee.
S-a făcut apoi femeie
Cu sămânță roditoare.

Pe Stradela Zlataust

Pare un peisaj vetust,
Dar e mândru în culoare.
Deși-i mică, strada-i mare,
Că se cheamă Zlataust.

La Mircești

Pe aici, dacă poștești,
Poți ajunge sus, pe zare,
Unde, într-o casă mare,
Astat bardul din Mircești.

Case în Păcurari

Când treceai prin Păcurari
Ochii se făceau mai mari,
Cu privirea în mirare
De-așa strașnică culoare.

OCTOMBRIE

- 4/1933 — S-a născut scriitorul **George ASTALOȘ**
- 7/1902 — S-a născut scriitorul **Zaharia STANCU**
- 11/1921 — A murit scriitorul **Tudor PAMFILE**
- 12/1934 — S-a născut istoricul acad. **Alexandru ZUB**
- 14/1931 — S-a născut scriitorul **Constantin CLISU**
- 17/1939 — S-a născut prof. univ. dr. **Dumitru D. IVĂNESCU**
- 17/1928 — S-a născut prof. documentarist **Traian NICOLA**
- 20/1912 — A murit profesorul filantrop **Stroe S. BELLOESCU**
- 20/1924 — S-a născut criticul literar **Valentin SILVESTRU**
- 23/1948 — S-a născut medicul-scriitor **Iorgu GĂLĂȚEANU**

NOIEMBRIE

- 1/1993 — A murit criticul literar prof. **Mihai DRĂGAN**
- 2/1912 — S-a născut lingvistul acad. **Gheorghe IVĂNESCU**
- 5/1880 — S-a născut scriitorul **Mihail SADOVEANU**
- 6/1880 — S-a născut pictorul **Dimitrie HÂRLESCU**
- 14/1991 — A murit scriitorul **Constantin CHIRIȚĂ**
- 18/1856 — S-a născut episcopul acad. **Ioan C. ANTONOVICI**
- 18/1838 — S-a născut publicistul prof. **Ștefan NEAGOE**
- 18/1872 — S-a născut poetul **George TUTOVEANU**
- 19/1912 — S-a născut laureatul Nobel, **George Emil PALADE**
- 19/1837 — A murit boierul filantrop **Gheorghe ROȘCA CODREANU**
- 19/1919 — A murit scriitorul acad. **Alexandru VLAHUȚĂ**
- 22/1935 — S-a născut criticul literar prof. **Gruia NOVAC**
- 23/2006 — A murit criticul literar **Lucian RAICU** (Bernard Leibovici)
- 24/1942 — S-a născut prof. **Oltea-Elena GRAMATICU-RĂȘCANU**
- 26/1996 — A murit criticul literar **Valentin SILVESTRU**
- 27/1884 — S-a născut scriitorul-medic **Vasile VOICULESCU**
- 27/1885 — S-a născut scriitorul **Liviu REBREANU**
- 29/1880 — S-a născut scriitorul **N. D. COCEA**

DECEMBRIE

- 2/1935 — S-a născut poetul **Nicolae LABIȘ**
- 6/1937 — S-a născut criticul literar prof. **Mihai DRĂGAN**
- 8/1996 — A murit scriitorul **Marin SORESCU**
- 12/1963 — A murit scriitorul **Felix ADERCA** (Froim Edelstein)
- 13/1872 — S-a născut **Zoe FRASIN** (soția lui G. Tutoveanu)
- 13/1983 — A murit poetul **Nichita STĂNESCU**
- 14/1932 — S-a născut dramaturgul **Dumitru SOLOMON** (Dolfi)
- 22/1956 — A murit poetul **Nicolae LABIȘ**
- 31/1889 — A murit scriitorul **Ion CREANGĂ**
- 31/1931 — A murit episcopul acad. **Ioan C. ANTONOVICI**

Persoane de bună credință ce au contribuit în anul 2015 la protecția socială a membrilor Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad

Activitatea de protecție socială desfășurată sub egida Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad nu ar fi posibilă fără **contribuția unor persoane de bună credință**, fie ele **fizice sau juridice**. De altfel, mare parte din manifestările cu caracter cultural - artistic pe care asociația le realizează sunt organizate tocmai cu sprijinul material ori intelectual al unor astfel de oameni de bine (spre exemplu în anul 2015, activitatea cultural-artistică a fost susținută cu suma de **144.962,52 lei** provenită din donații și sponsorizări). În această categorie, înscrinem și ajutorul venit din partea voluntarilor și colaboratorilor noștri, ce s-au implicat trup și suflet în activitățile culturale, sociale, sportive desfășurate de către asociația noastră.

Pe parcursul anului 2015, asociația s-a bucurat de sprijinul unor asemenea persoane, în așa fel încât **suma totală obținută din donații** s-a ridicat la finele anului la **239.545,50 lei**. Au contribuit **280 persoane juridice** și peste **2.649 persoane fizice**.

Amintim aici și contribuția unui număr de **1.111 persoane** ce au ales să direcționeze **2% din impozitul pe venit**, sumă ce s-a ridicat în anul 2015 la cifra de **38.858,90 lei**.

Demn de amintit este și ajutorul oferit de către firma **S.C. Confecții S.A. Bârlad** ce a acordat unui număr de **854 membri C.A.R.P.** cămăși în valoare de **29.982,08 lei**, dar și donația ce a fost pusă la dispoziția asociației de către cunoscuta **interpretă de muzică populară Mioara Velicu** constând într-un pat de masaj cu pietre de jad în valoare de **11.048,00 lei**.

Pe parcursul anului 2015, asociația a declanșat și o campanie de strângere de fonduri în vederea editării unei **Monografii a eroilor din județul Vaslui**. În acest sens, s-a strâns suma de **14.694,00 lei**.

Nu putem uita nici **contribuția acelor entităților juridice** ce ne-au sprijinit în demersul nostru de asigurare a protecției sociale a persoanelor vârstnice pe parcursul anului 2015, precum: Prefectura județului Vaslui, Consiliul județean Vaslui, Primăria municipiului Bârlad, primăriile din comunele unde Casa deține sucursale, Casa de Cultură a Sindicatelor „George Tutoveanu” Bârlad, Muzeul „Vasile Pârvan”, Teatrul „Victor Ion Popa,” Centrul „Mihai Eminescu,” Uniunea Pensionarilor Bârlad prin președinte Popa Catinca, Poliția municipiului Bârlad, Tipografia S.C. Irimpex S.R.L., mass media locală și alții.

De asemenea, aducem pe această cale mulțumiri și celor **97 de persoane fizice și juridice** ce au sprijinit manifestările dedicate celebrării cuplurilor ce au împlinit 50 de ani de la căsătorie - **Nunta de Aur** ce au donat suma de **14.185 lei**.

PERSOANE FIZICE LITERELE Ș-Z

ŞAIM ADRIANA, BÂRLAD
ŞAIMU VIOREL, BÂRLAD
ŞANDRU IONEL, Sat Slobozia Corni, Comuna Ghidigeni, Galați
ŞELCOVOIU LUCIANA, BÂRLAD
ŞERBAN IOAN, BÂRLAD
ŞERBAN LAURENȚIU, BÂRLAD
ŞERBAN MARGARETA, TUTOVA - VASLUI
ŞERBAN MARIA, BÂRLAD
ŞERBAN RUXANDA, MURGENI - VASLUI
ŞIBERESCU TINCUTA, BÂRLAD
ŞIBERESCU VIOREL, BÂRLAD
ŞOPALCĂ MARIAN, BÂRLAD
ŞTEFAN FLAVIANA, BÂRLAD
ŞTEFAN ION, COROIEȘTI - VASLUI
ŞTEFANICĂ ANDA, BÂRLAD
ŞTEFANICĂ ANDRA, BÂRLAD
ŞTEFANICĂ LUCREȚIA, BÂRLAD
ŞTEFANICĂ MARIA, BÂRLAD
ŞTEFANICĂ REMUS, BÂRLAD
ŞTEFANICĂ TEOFIL, Preot BÂRLAD
ŞTEFANIȚĂ ILEANA, BANCA - VASLUI
ŞTEFANIȚĂ IOAN, EPURENI - VASLUI
ŞTEFĂNESCU COSTICĂ, BÂRLAD
ŞTEFĂNIȚĂ ALINA, BÂRLAD
ŞUŞNEA ADRIANA CRISTINA, BÂRLAD
ŞUVĂIALĂ ROXANA MIHAELA, BÂRLAD
TACHI ANICA, IANA - VASLUI
TACU VIOREL, BÂRLAD
TALIMBA ANIŞOARA, GRIVIȚA - VASLUI
TALPĂ AURICA, POPENI - VASLUI

TALPĂ COSTACHE, ZORLENI - VASLUI
TALPĂ MARGARETA, POPENI - VASLUI
TALPĂ MILICA, POPENI - VASLUI
TALPĂU MARIETA, POPENI - VASLUI
TALPEȘ ELENA, BOGDĂNEȘTI - VASLUI
TALPEȘ NECULAI, BOGDĂNEȘTI - VASLUI
TAMAȘ GEORGEL, BÂRLAD
TAMAȘ LUCIAN, COROIEȘTI - VASLUI
TAMAȘ XENIA, BÂRLAD
TANCU ALINA MARIA, BÂRLAD
TARCINIU GINA, BÂRLAD
TĂBĂCARU DOMINICA, GRIVIȚA - VASLUI
TĂBĂCARU ION, IANA - VASLUI
TĂBĂCARU LIVIOARA, BÂRLAD
TĂBĂCARU NICOLETA, BÂRLAD
TĂBUȘ BĂLAȘA, ZORLENI - VASLUI
TĂBUȘ XENIA, ZORLENI - VASLUI
TĂLĂȘMAN CONSTANTIN, BÂRLAD
TĂMĂȘANU ZĂNA, BÂRLAD
TĂNASĂ ANDREEA, BÂRLAD
TĂNASĂ DORU, PUIEȘTI - VASLUI
TĂNASĂ SORIN, BÂRLAD
TĂNASE VERUȚA, BÂRLAD
TĂNASE ANDREI, BÂRLAD
TĂNASE DOINA, BÂRLAD
TĂNASE GHEORGHE, ZORLENI - VASLUI
TĂNASE IONICA, ARAD
TĂNASE LILIANA, ZORLENI - VASLUI
TĂNASE LIVIU, BÂRLAD
TĂNASE VIOREL, BÂRLAD
TEACĂ GINA, BÂRLAD

TELETIN ECATERINA, BÂRLAD
TEODORESCU MARIA, BÂRLAD
TEODORU TUDORIȚA DANIELA, BÂRLAD
TEODORU ADRIANA, BÂRLAD
TEODORU CEZAR, BÂRLAD
TERCHI GABRIEL, BÂRLAD
TICIU VIOLETA, BÂRLAD
TIMOFTE GELU DANIEL, BÂRLAD
TIMOFTE MIHAILINA, TUTOVA - VASLUI
TIMOFTE TAMARA, CIOCANI - VASLUI
TIMUC OANA MARIA, BÂRLAD
TIMUC SIMONA GABRIELA, BÂRLAD
TINCA ALEXANDRA IONELA, ZORLENI - VASLUI
TINCA DUMITRU, ZORLENI - VASLUI
TIRON CONSTANTIN, BÂRLAD
TIVDA GEORGETA, ZORLENI - VASLUI
TOADER AUREL IONEL, VIIȘOARA - VASLUI
TOADER IOAN, VIIȘOARA - VASLUI
TODICA ALEXANDRU, POPENI - VASLUI
TODICA ANICA, PUIEȘTI - VASLUI
TODICA NICOLAE, POPENI - VASLUI
TOFAN CORNELUȘ, BÂRLAD
TOFAN FLOAREA, BÂRLAD
TOFAN ION, CIOCANI - VASLUI
TOFOLEANU NICOLAE AURELIAN, BÂRLAD
TOMA ADRIANA, IANA - VASLUI
TOMA DENISA MARIA, BÂRLAD
TOMA DUMITRU, IANA - VASLUI
TOMA GETA, PERIENI - VASLUI
TOMA GHEORGHE, PERIENI - VASLUI
TOMA IOANA, IANA - VASLUI

TOMA MARIA, BÂRLAD
TOMA MIHAELA, BÂRLAD
TOMA NELU, BÂRLAD
TOMA PĂUNICA, COROIEȘTI - VASLUI
TOMA RALUCA IOANA, BÂRLAD
TOMA VASILCA, BANCA - VASLUI
TOMȘA LENUȚA, BÂRLAD
TONIȚĂ MARIA, BÂRLAD
TONIȚĂ NECULAI, IVEȘTI - VASLUI
TOPALĂ ADRIANA, POGANA - VASLUI
TOPALĂ ANCA, IANA - VASLUI
TOPALĂ CAMELIA, BÂRLAD
TOPALĂ DIANA ȘTEFANA, IANA - VASLUI
TOPALĂ ELENA, IANA - VASLUI
TOPALĂ LUCREȚIA, POGANA - VASLUI
TOPALEA NICUȘOR, BÂRLAD
TOPORAȘ GEANINA, BÂRLAD
TOPORAȘ VIOREL, BÂRLAD
TORCESCU ȘTEFAN, BÂRLAD
TORONILĂ MARIANA, CIOCANI - VASLUI
TOȘ GHEORGHE, GRIVIȚA - VASLUI
TOTOLICI ANCA, IANA - VASLUI
TOTOLICI IONUȚ ADRIAN, Primar Comuna IANA
TRENDICA MARIA, BÂRLAD
TRIFAN CRISTINA, BÂRLAD
TRIȘCARU MARICICA, BÂRLAD
TRIȘCARU MIOARA, BÂRLAD
TROFIN IULIANA, BÂRLAD
TROFIN MIHAELA, VETRISOAIA - VASLUI
TUDOR GHEORGHE, COROIEȘTI - VASLUI
TUDORACHE DORINA, BÂRLAD
TUDORAȘCU PAULA ANDREEA, ZORLENI - VASLUI
TUDORIA MARIA, IVEȘTI - VASLUI
TUDOSĂ ELISABETA, GRIVIȚA - VASLUI
TUDOSĂ IOANA, IVEȘTI - VASLUI
TUDOSĂ TOADER, IVEȘTI - VASLUI
TUDOSE CONSTANTIN, BÂRLAD
TUDOSE ELENA, GRIVIȚA - VASLUI
TUDOSE GETA, GRIVIȚA - VASLUI
TUDOSE IOAN, IVEȘTI - VASLUI
TUFAR RODICA, BÂRLAD
TUFARU MIHAELA LOREDANA, BÂRLAD
TUFARU BOGDAN, CIOCANI - VASLUI
TUFARU ȘTEFAN, BÂRLAD
TUFĂ DRAGOȘ, BÂRLAD
TUFĂ IONELIA, BÂRLAD
TURCU OLGUȚA, BÂRLAD
ȚAPU GRIGORE, DOCĂNEASA - VASLUI
ȚAPU VLAD PETRU, BÂRLAD
ȚAU MIHAELA, TUTOVA - VASLUI
ȚAU SORINEL, BÂRLAD
ȚĂRANU SILVIA DANIELA, BÂRLAD
ȚIBĂNESCU MIHAI, BÂRLAD
ȚIPIȘCĂ GHEORGHE, BÂRLAD
ȚÎMBOI ANICA, POGANA
ȚÎMBOI CRINA, CIOCANI - VASLUI
ȚURCANU CONSTANȚA, BANCA - VASLUI
ȚURCANU GHEORGHE, IVEȘTI - VASLUI

ȚURCANU GINA, POGANA - VASLUI
ȚURCANU LENUȚA, POGANA - VASLUI
ȚURCANU NICU, POGANA - VASLUI
ȚURLEA AUREL, IANA - VASLUI
ȚURLEA CRISTINA, POPENI - VASLUI
ȚURLEA GHEORGHE, POPENI - VASLUI
ȚUȚU AURICA, BÂRLAD
ȚUȚU IRINA, BÂRLAD
ȚUȚU MONICA, PERIENI - VASLUI
ȚUȚUIANU GETA, BÂRLAD
ȚUȚUIANU GHEORGHE, GRIVIȚA - VASLUI
UDRIȘ RARINCA, TECUCI - GALAȚI
ULINIC LENUȚA, BÂRLAD
ULINIC LICA, ZORLENI - VASLUI
ULINIC MIHAI, BÂRLAD
UNGUREANU GEORGETA, ZORLENI - VASLUI
UNGUREANU OLGA, BÂRLAD
URECHE MIHAELA, ZORLENI - VASLUI
URSACHE LENUȚA, POGANA
URSACHE MARIUS, BÂRLAD
URSCAHI AUREL, CIOCANI - VASLUI
URSCAHI MARICICA, CIOCANI - VASLUI
URSU ADRIAN, BÂRLAD
URSU DOINIȚA, BÂRLAD
URSU ELENA, POPENI - VASLUI
URSU EMANOIL, BÂRLAD
URSU IOAN, POGANA - VASLUI
URSU LUCIAN, BÂRLAD
URSU SICA, BÂRLAD
URSU ȘTEFAN, BÂRLAD
URSU TINCUȚA, BÂRLAD
URSU VIORICA, BÂRLAD
UȚUȚUC LILIANA, BOGDĂNEȘTI - VASLUI
VAMĂ MARIANA, CIOCANI - VASLUI
VAMĂ NICOLAE, IANA - VASLUI
VAMĂ PARASCHIVA, CIOCANI - VASLUI
VARGA CRISTIAN, BÂRLAD
VARIA NICA, CIOCANI - VASLUI
VARLAM ELENA, BÂRLAD
VARTOLOMEI SERGIU, BÂRLAD
VASIAN CONSTANTIN, BÂRLAD
VASILE VALERICA, BÂRLAD
VASILIU CARMEN, BÂRLAD
VASILIU IONUȚ, GRIVIȚA - VASLUI
VASILIU IONUȚ TITI, PERIENI - VASLUI
VASILIU MARIAN, GRIVIȚA - VASLUI
VASILIU OLGA, PERIENI - VASLUI
VASLUIANU CONSTANTIN, BÂRLAD
VASLUIANU TEMIZA, BÂRLAD
VĂRARU LENUȚA, BÂRLAD
VĂȚĂMANU AURICA, BÂRLAD
VĂȚĂMANU STELA, ZORLENI - VASLUI
VELEA CEZARINA, BÂRLAD
VELICA EUGEN, BÂRLAD
VELICA MARIANA, BÂRLAD
VENIN GABRIEL TONI, BÂRLAD
VEREȘ ANA, BÂRLAD
VESEL VIRGIL, BÂRLAD

VICOL IORGU, MURGENI - VASLUI
VICOL LILIANA, MĂLUȘTENI - VASLUI
VIDROIU ILEANA, IVEȘTI - VASLUI
VIDROIU VASILE, IVEȘTI - VASLUI
VIDRU TINCA, BÂRLAD
VIERU CEZAR, BÂRLAD
VIERU CONSTANTIN, COROIEȘTI - VASLUI
VIERU EMILIA, BÂRLAD
VIERU IRINA, BÂRLAD
VIERU VALERIA VIORICA, BÂRLAD
VIȘAN ALINA, POCHIDIA - VASLUI
VIȘEAN JEAN, POPENI - VASLUI
VIȘEAN LĂCRĂMIOARA, POPENI - VASLUI
VIULEȚ VALENTIN, PRIPONEȘTI - GALAȚI
VIZITIU CRISTINA, BÂRLAD
VIZITIU LIVIU, BÂRLAD
VÎJIANU ELENA, BÂRLAD
VÎJU GELINA, TUTOVA - VASLUI
VÎNAGA GHIORGHE, BÂRLAD
VÎRGOLICI MARIA, BÂRLAD
VÎRLAN ANA MARIA, ZORLENI - VASLUI
VÎRLAN LENUȚA LUMINIȚA, ZORLENI - VASLUI
VÎRLAN NARGHITA, BÂRLAD
VÎRLANUTĂ VIOREL, BÂRLAD
VLAD CĂȚĂLIN GABRIEL, SUCEAVA
VOICU GHEORGHIȚĂ, ZORLENI - VASLUI
VOICULESCU GHEORGHE, BÂRLAD
VRABIE CONSTANTIN, PERIENI - VASLUI
VRABIE COSTEL, PERIENI - VASLUI
VRABIE COSTEL, EPURENI - VASLUI
VRABIE MARICICA, PERIENI - VASLUI
VRABIE MIHAELA, BÂRLAD
VRABIE MIHAELA, EPURENI - VASLUI
VRABIE VASÎLCA, PERIENI - VASLUI
VRÂNCEANU MARIA, HĂLĂREȘTI - VASLUI
VRÂNCEANU NECULAI, BOGDĂNEȘTI - VASLUI
VRÂNCIANU IOANA, BOGDĂNEȘTI - VASLUI
VRÎNCEANU LIGIA, PERIENI - VASLUI
VRÎNCEANU SEBASTIAN, BÂRLAD
VRUIOC PUIU, CIOCANI - VASLUI
VULPE GETA, BÂRLAD
ZAHARIA COSTEL, CIOCANI - VASLUI
ZAHARIA GETA ALINA, BÂRLAD
ZAHARIA LIVIU MARIUS, FĂLCIU - VASLUI
ZAHARIA MAGDALENA, MURGENI - VASLUI
ZAHARIA MARIA, BANCA - VASLUI
ZAHARIA RICA, BÂRLAD
ZALDEA TEODORA ELENA, BÂRLAD
ZANET RODICA, COROIEȘTI - VASLUI
ZAVATE MARIA, BÂRLAD
ZEBEGA GABRIELA, BÂRLAD
ZLAT ADINA CARMEN, ȘULETEA - VASLUI
ZORILĂ NECULAI, VIȘOARA - VASLUI
ZOTA ADI COSTICĂ, BÂRLAD
ZOTA TINCA, IVEȘTI - VASLUI
ZUGRAVU ELENA GABRIELA, BÂRLAD
ZURBA MONICA GABRIELA, BÂRLAD

Colectivul de redacție

- Gruia NOVAC
- Serghei COLOȘENCO
- Nicolaie MIHAI
- Gheorghe GHERGHE
- Petruș ANDREI
- Teodora ZALDEA - asistent relații publice și comunicare
- Sorin BOCAN - operator I.T.

Tehnoredactare:

- Bogdan ARTENE

Adresa redacției:

CASA DE AJUTOR RECIPROC A PENSIONARILOR „Elena Cuza”
Str. Nicolae Iorga nr. 7A, cod 731182, Bârlad, jud. Vaslui, et. 2,
cam. 13

Tel.: 0235 421 340, Fax: 0235-421.341, 0235-425.933

E-mail: revista@carpbarlad.ro

Web: www.carpbarlad.ro

Tipărit la S.C. IRIMPEX S.R.L. Bârlad
ISSN 2247 - 3580 ; ISSN-L = 2247 - 3580

Responsabilitatea pentru conținutul textelor aparține autorilor.

Vârsta a III-a ? Vârsta bilanțului și a optimismului !

Ștefan Luchian, *Poteca spre cimitir*

*„Cât de ciudat! Nu vi se pare
Că luna a secat în cer ?
La nesfințitele-i izvoare
De-atâtea săptămâni e ger !*

(...)

*E un tezaur de pământ
Uscat în alte vremi,
Sau poate-aici e un mormânt
De floare la Zorleni !”*

(Ion Murgeanu, *Mormântul florilor*,
din vol. „Confesiune patetică”, 1976, pg. 83)